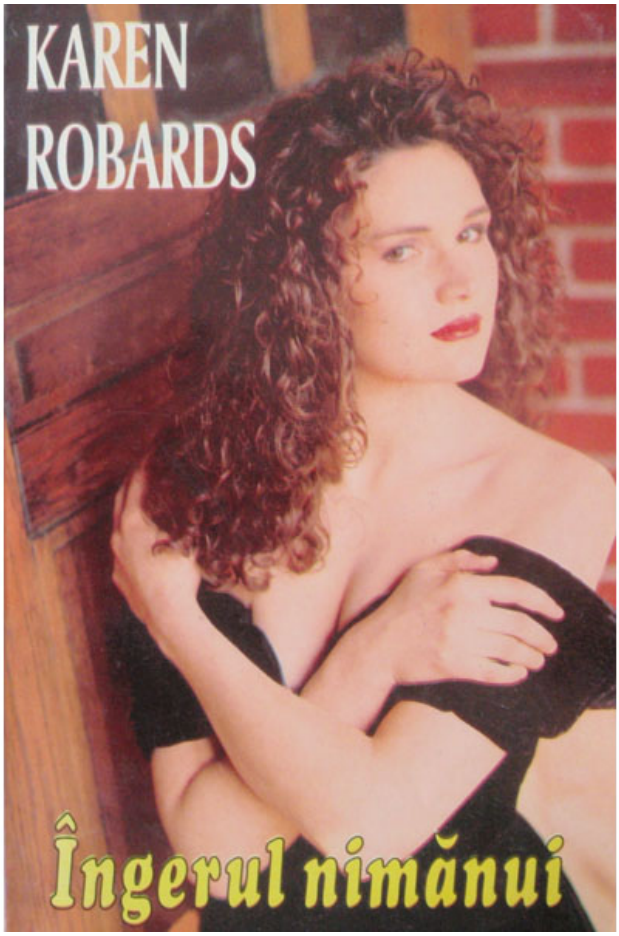

KAREN ROBARDS

INGERUL NIMANUI

Odată, demult, americanii foloseau pe proprietăţile lor ocnaşi aduşi din Anglia, pe care îi cumpărau la licitaţie, ca pe vite. Un astfel de ocnaş cumpără şi Susannah Redmon, fiica reverendului din Beauford, statul Carolina de Sud, pentru a o ajuta în gospodărie.

Dar acesta nu este altul decât Ian Connelly, descendent al unei vechi familii de nobili, fugit din Anglia în urma unui conflict familial, în care fusese acuzat de crimă şi condamnat la şapte ani de ocnă.

Între Susannah şi Ian se înfiripă o dragoste mistuitoare. Va reuşi oare acest sentiment atât de puternic să depăşească toate piedicile, va izbuti să înfrângă prejudecăţile care stau în calea fericirii lor?

KAREN ROBARDS

ÎNGERUL NIMĂNUI

Traducere de RUXANDRA ATANASIE:
Editura Z
1996

Nepotului meu, Bradley Nicholas Johnson născut la 5 ianuarie 1991 Si, ca întotdeauna, cu multă dragoste lui Doug, Peter fi Cristopher

1

— Susannah, sper că nu vorbeşti serios! Doar nu vrei într-adevăr să *cumperi* un bărbat!

Ochii de un căprui închis ai lui Sarah Jane Redmon se măriră de panică, în vreme ce măsura cu privirea expresia aspră şi severă a surorii ei mai mari. Atunci când arăta aşa nu se putea discuta cu Susannah, nici invoca vreun argument, iar familia ei avea o lungă şi amară experienţă în acest sens.

— Tata o să facă o criză.

Această prevestire veselă fusese făcută de Emily, în vârstă de cincisprezece ani, care era cea mai mică dintre cele patru surori Redmon. În timp ce vorbea, se uita peste umărul surorii la Craddock, angajatul familiei Redmon. Craddock zăcea într-o toropeală de om mahmur peste proviziile de-abia cumpărate, care umpleau pe jumătate partea din spate a căruţei. Din gura deschisă răbufneau sforăituri puternice, destul de stânjenitoare pe

această stradă, mai aglomerată ca niciodată, din centrul Beaufort-ului. Omul stătea tolănit pe spate, cu cizmele pline de noroi atârnând peste marginea căruţei şi în mână cu o sticlă aproape goală, înclinată într-o poziţie destul de nesigură. O dâră albă de salivă se prelingea de pe buzele lui moi pe sacul de făină pe care-şi sprijinise capul.

— Tata nu face niciodată crize atunci când Susannah hotărăşte ceva. Spune întotdeauna că ea ştie cel mai bine şi aşa şi este.

Afirmaţia aparţinea Amandei, şaptesprezece ani, frumoasa familiei, lucru de care era perfect conştientă, era încântătoare, veselă şi foarte răsfăţată, deşi Susannah se străduise să atenueze printr-o disciplină fermă efectele atât de nedorite ale indulgenţei cu care aproape toţi tinerii pe care-i cunoscuse Mandy priviseră capriciile fetei. Dar Susannah era prima care recunoştea că eforturile ei nu se soldaseră, cu cine ştie ce succes. Bărbaţii reacţionau la strălucirea Amandei la fel de firesc cum florile se întorc după soare, iar fata ştia să le atragă privirile. Chiar şi acum, când îi zâmbea duios Susannhei, atenţia ei era îndreptată spre un grup de trei domni foarte eleganţi care treceau pe stradă. Îşi scutură buclele roşcate spre delectarea lor. Unul dintre ei, care îndrăznise să-i răspundă privirii provocatoare oprindu-se din mers şi salutând cu mâna la pălărie, îngheţă până-n măduva oaselor atunci când domnişoara Susannah Redmon îi aruncă o privire glacială. N-avea cum să ştie că încruntarea ei de-a dreptul înfricoşătoare era rezultatul unei experienţe bogate, neavând nicio legătură cu el ea

persoană. Închipuindu-şi că tăişul privirii lui Susannah îl ţintea numai pe el, tânărul astfel dojenit se grăbi să-şi ajungă din urmă prietenii. S-ar fi simţit chiar jignit dacă şi-ar fi dat seama că el ca individ nu reprezenta mai nimic pentru Susannah. Reacţia ei fusese doar un gest reflex, rezultat al anilor nesfârşiţi când trebuise să-i respingă pe curtezanii surorii ei mai mici. Pentru ea, faptul că se purta cu ei ca o zmeoaică, reuşind astfel să-i înspăimânte, devenise la fel de firesc ca şi respiratul, în cei doisprezece ani care trecuseră de la moartea mamei lor.

— Cel puţin blestemul ăsta a vândut scroafa şi purceii înainte să se îmbete şi să adoarmă.

Susannah se încruntă din nou la Craddock, apoi renunţă, dezgustată. Bărbatul era tot atât de nesimţitor la supărarea ei ca şi lemnul pe care stătea întins. Stăpânindu-şi pornirea de a lovi cu piciorul roata din fier, aruncă pachetele în căruţă, apoi se urcă şi ea. Aplecându-se înainte, îşi vârî mâna în buzunarul hainei lui Craddock, întorcând nasul pentru a nu fi obligată să inhaleze mirosul acru de whisky, ce-l înconjura asemeni unui nor otrăvitor. Cu un sentiment de uşurare, găsi ceea ce căuta, un săculeţ unsuros din piele de căprioară, plin cu monede de argint. Strângând săculeţul în mână, mulţumi în gând cerului că Craddock nu-i băuse banii. Apoi îndesă săculeţul în geanta ce-i atârna de încheietura mâinii.

— Nu cobori odată? Dacă te vede cineva acolo în căruţă, s-ar putea să creadă că nu mai ai pic de ruşine! Nu

e admisibil să pui mâinile pe… pe persoana lui… şi cu fundul în sus….

Ochii lui Sarah Jane aruncau priviri nervoase, crispate asupra oamenilor care treceau pe stradă. Se temea să nu se întâlnească cu vreo cunoştinţă, dar nu văzuse decât persoane *necunoscute,* atrase *spre* orăşelul mai întotdeauna adormit de spectacolul ce tocmai se desfăşura în centru, aproape de malul apei. Ocnaşi aduşi tocmai din Anglia erau vânduţi la licitaţie ca servitori angajaţi prin contract şi bineînţeles că evenimentul atrăsese zeci de spectatori. O atmosferă festivă cuprinsese oraşul.

— Sunt banii noştri, deşteapto, câştigaţi din vânzarea porcilor pe care i-am crescut. Ce-ai fi vrut, să-i las acolo unde erau, să se împrăştie pe jos când Craddock o să se răsucească în somn sau să ni-i fure careva?

În timp ce se dădea jos din căruţă, Susannah, îşi privi sora cu un soi de exasperare afectuoasă şi blândă. O iubea foarte mult pe fata asta de douăzeci şi unu de ani, dar, de când Sarah Jane se logodise cu un tânăr pastor, devenise un adevărat model de corectitudine, fiind uneori de-a dreptul plictisitoare.

— Oh, nu mai fi atât de formalistă, Sarah Jane! Emily nu ţinea la Sarah Jane atât de mult ca Susannah. Cred că Susannah are dreptate să vrea să cumpere un bărbat! E prea multă treabă de făcut, iar după ce o să te măriţi tu, o să fie şi mai multă!

— Nu mă gândisem la asta.

Mandy părea surprinsă. Una din consecinţele faptului că fusese atât de răsfăţată era că a treia dintre surorile

Redmon era destul de leneşă. Mandy muncea când n-avea încotro, dar ori de câte ori putea să evite o treabă mai neplăcută, nu ezita s-o facă.

— Dar să cumperi o fiinţă umană este, de fapt, împotriva a tot ce ne-a învăţat tata! Zise Sarah Jane. Înseamnă să promovezi sclavia şi tu ştii foarte bine care sunt părerile tatii în legătură cu asta!

— Dacă tatii îi va displăcea ideea, atunci chiar va trebui să-i displacă. E foarte bine să-ţi petreci tot timpul ajutându-i pe cei puţin norocoşi, aşa cum face el, dar cineva trebuie să mai şi muncească. Sunt de acord că tata s-a lăsat călăuzit de principii creştine atunci când l-a angajat tocmai pe beţivul oraşului, dar lucrurile n-au ieşit aşa cum sperase el. Deşi el nu vede asta, bineînţeles.

Susannah se lupta mereu cu o tendinţă, considerată ca lipsită de respect, de a-şi înălţa privirile către cer. Ştia de mult că optimismul incurabil al tatălui lor, reverendul John Augustus Redmon, preot al Primei Biserici Baptiste, aflată la periferia oraşului, reprezenta o cruce pe care ea trebuia s-o poarte. Pragmatismul lucid al realităţilor lumeşti ale vieţii – cum ar fi hrana şi locuinţa îl lăsau absolut indiferent. Este voinţa Domnului, susţinea reverendul Redmon, chiar şi atunci când era confruntat cu împrejurări din cele mai cumplite. Apoi zâmbi afabil, refuzând să-şi mai bată capul cu acele probleme care-l depăşeau. Şi ceea ce era mai grav era că, de obicei, avea dreptate. Dumnezeu – ajutat aici pe pământ şi de slujnica lui devotată, Susannah – se îngrijea de toate.

— Nu putem merge acasă, ca să discutăm în voie? Aici se uită lumea la noi.

Sarah Jane privi încă o dată, stânjenită, peste umăr, la strada înţesată de lume.

Urmărindu-i privirile, Susannah constată că Sarah Jane avea dreptate, Trecătorii, mai ales bărbaţii, le priveau insistent pe cele patru surori. *Ăştia îşi vâră nasul în toate*, îşi spuse Susannah. Dar nu-şi dădea seama că toate patru, atât de diferite între ele, alcătuiau un veritabil tablou, aşa cum stăteau şi discutau în plină stradă. Emily stătea chiar lângă trotuar. Părul roşcat, prins în creştet cu o panglică, i se revărsa pe spate. Purta o rochie de culoarea narciselor galbene, care înfrumuseţa rotunjimile durdulii ale fetiţei ce nu depăşise încă vârsta copilăriei. Avea nasul plin de pistrui pentru că Em n-a putut fi niciodată convinsă să poarte o bonetă de soare. Era o fată drăguţă, dar eclipsată de Mandy, care stătea lângă ea. Mandy era destul de înaltă – ea şi Emily aveau aceeaşi înălţime – dar suplă, în vreme ce Emily era rotofeie. Rochia ei verde fusese special aleasă pentru a-i scoate în evidenţă silueta mlădioasă, tot aşa cum boneta ei de soare, împodobită cu dantelă, fusese folosită pentru a-i sublinia cât mai bine tenul ca de porţelan şi buclele roşcate. Chiar dacă nu era de o frumuseţe perfectă – avea nasul un pic cam lung şi bărbia prea ascuţită – era totuşi singura fată din Beaufort care se apropia cel mai mult de frumuseţea clasică, fiind în acel an de graţie 1769, frumoasa districtului.

Sarah Jane, care stătea în faţa lui Emily, era o fată obişnuită şi cam ştearsă; totul la ea era potolit, domol, până şi farmecul ei feminin. Era cât se poate de potrivită

pentru postura de soţie de pastor. Avea ochi mari şi gravi, părul ei castaniu, moale, era întotdeauna pieptănat corect, niciodată ciufulit şi, deşi era mai scundă decât surorile ei mai mici, avea o siluetă proporţionată şi plăcută. Purta o rochie albă, împodobită cu crenguţe brodate, roz. Tot roz era şi boneta de soare. Ca întotdeauna, părea proaspătă şi bună ca o pâine din cuptor.

Aflată între Sarah Jane şi Emily, Susannah părea un piţigoi cafeniu, îndesat, flancat de o pereche de păsări tropicale cu penajul viu colorat. Era scundă, chiar mai scundă şi decât Sarah Jane, dar solidă şi robustă, pe câtă vreme surorile ei erau mai firave, mai delicate. Purta o rochie largă, decentă, a cărei croială sugera mai curând modestia decât dorinţa de a-i pune în valoare silueta pe care, de altfel, nu făcea decât s-o ascundă. Şi pentru că Susannah era obişnuită cu munca, mai curând decât cu rafinamentele modei, rochia era făcută din stambă de culoare gălbuie, pe care murdăria nu se vedea atât de lesne. Boneta de soare de culoarea piersicii era menită să-i ferească ochii de lumina puternică a soarelui de mai, mai curând decât pielea albă, de care nu se prea sinchisea. Borul prea lat, ca şi fundele legate strâmb sub bărbie, făceau ca faţa ei mică să pară atât ştearsă cât şi colţuroasă. Părul ei avea o culoare ciudată, destul de greu de definit, ceva între blond şi castaniu. Cu mare efort, fusese dat pe spate şi strâns într-un coc mare şi greoi, care ieşea stângaci în afară pe sub boneta de soare. Era aspru precum coada unui cal, atât de des încât de-abia îl

putea peria sau pieptăna şi foarte ondulat. Un adevărat chin pentru ea încă de când era mică, părul acesta sălbatic reprezenta încă un lucru cu care trebuise, vrând-nevrând, să se obişnuiască. În fiecare dimineaţă îl ataca cu apă şi cu o perie, îl îmblânzea oarecum, găsindu-i o coafură cât de cât acceptabilă, uitând de el, până când, neostoit, acesta ieşea din agrafele care-l ţineau strâns, deranjând-o. Ochii mari, rotunzi, cu gene dese şi groase, aveau din păcate o culoare spălăcită, un fel de căprui deschis, nasul era mic şi obraznic, gura mare, buzele pline, iar maxilarul era la fel de lat ca şi pometii obrajilor. Nu era o frumuseţe şi ea ştia asta. Părea exact ceea ce era – o femeie de douăzeci şi şase de ani, nemăritată, pe care nu o interesau bărbaţii şi nici nu spera să cucerească vreunul. Aproape toate privirile ostentative îndreptate spre cele patru tinere o ignorau pe Susannah, căutându-le pe surorile ei.

— Nu mai avem ce discuta, deşi tu ai dreptate, se uită lumea la noi. Încărcaţi pachetele în căruţă, dragele mele şi hai să mergem! Susannah se uită în jur, recunoscând că Sarah Jane avea dreptate şi apucă pachetele surorii ei. Sarah Jane le aduse mai aproape şi făcu un pas înapoi.

— Susannah… Sper că nu vorbeşti serios! Cum poţi chiar şi numai să te gândeşti la asta, când ştii foarte bine că tata n-ar fi în niciun caz de acord?

— Am stat de veghe până spre dimineaţă la căpătâiul bătrânei doamne Cooper, m-am trezit de dimineaţă şi am văzut că Ben plecase lăsând treburile neterminate şi cine era să le lăsă decât noi? Perspectiva de a-l doftorici pe Craddock după ultimul lui chef şi de a face şi treburile lui

până îşi revine din beţie, toate astea m-au pus pe gânduri, determinându-mă să iau o hotărâre, răspunse Susannah cu asprime, ajutând-o totuşi pe Sarah Jane să încarce pachetele în căruţă. Acel „Ben" de care pomenise ea fusese angajat tot ca urmare a unuia din impulsurile caritabile ale reverendului Redmon. Rămas fără tată în urma unei epidemii de friguri care se năpustise asupra comunităţii cu câţiva ani în urmă, Ben era un băiat care se înhăitase cu alţi tineri şi care găsea necazurile cu uşurinţa cu care acul busolei găseşte nordul. Fusese angajat pentru treburi mai grele, cum ar fi tăiatul lemnelor sau făcutul focurilor şi, timp de aproape un an de zile, fusese ascultător şi harnic. După care, cu două luni în urmă, se îndrăgostise. Ca urmare, era aproape imposibil să te mai bizui pe el, la fel ca şi pe Craddock.

— Angajând un om de nădejde ne-ar fi şi nouă mai uşor, dar un servitor care ţi-e obligat e una, pe când un om pe care-l plăteşti e…

— Sarah Jane, ştii că tata nu va fi de acord să plătească un om aşa cum trebuie şi de-asta nici n-o să avem niciodată unul. Cred că Susannah are o idee grozavă!

Ochii căprui ai lui Mandy străluciră de emoţie.

— Nu-mi place…

— Nu-ţi place nimic, Sarah Jane şi asta de când te-ai logodit cu această întruchipare a bunătăţii care este Peter Bridgewater! Emily îşi puse mâinile în şolduri, uitându-se cu asprime la sora ei.

— Cum îndrăzneşti să vorbeşti aşa despre Peter? Zise Sarah Jane îmbujorându-se. Este un om deosebit şi…

— Ştim asta, Sarah Jane. Iar Emily a greşit vorbind astfel despre ei. Em, ţi-am spus de atâtea ori că trebuie să înveli să-ţi ţii gura. Peter este alesul lui Sarah Jane şi, cu timpul, sunt sigură că vom ajunge să-l iubim toate, ca pe un frate.

Susannah se strădui să vorbească în aşa fel încât vorbele ei să nu trădeze nici urmă de îndoială. După părerea ei, logodnicul surorii ei era prost de-a binelea, dar Sarah Jane era atât de îndrăgostită încât niciun avertisment nu reuşea s-o scoată din ale ei. Aşa că nu-i mai spunea nimic şi le sfătuise şi pe cele două surori mai mici să facă acelaşi lucru dacă vroiau să rămână în relaţii bune cu Sarah Jane după căsătoria ei cu tânărul pastor.

Era clar că pentru moment, Emily uitase cu totul de avertismentul lui Susannah. Vorbise pe un ton dispreţuitor. Sarah Jane deschise gura ca să-i răspundă.

— Ce legătură au toate astea cu scopul nostru? Interveni Mandy, oprind cu un gest al mâinii cearta care ameninţa să izbucnească. I se adresă lui Sarah Jane.

— Problema este următoarea, vrei să faci tu munca lui Craddock? Proviziile trebuie cărate înăuntru, calul trebuie ţesălat şi hrănit, porcii adăpaţi, vaca mulsă şi toate astea de îndată ce ajungem acasă. Ca să nu mai vorbim de treburile lui Ben. Şi de ale noastre.

— Tata…

Vocea lui Sarah Jane se pierdu, o dată cu forţa acestei obiecţii. Surorile ei mai mici, simţind-o şovăind, se năpustiră asupra ei neavând nicidecum reţinerile lui Sussanah care evita s-o bruscheze pe sora lor în mijlocul unei străzi intens circulate, Emily şi Amanda smulseră

cumpărăturile din mâinile mai puţin rezistente ale Sarahei Jane, azvârlindu-le peste pachetele Susannhei, după care îşi puseră şi propriile lor cumpărături în vârful mormanului de cutii şi pachete, învelite în hârtie, din care cele mai multe conţineau dantele, panglici şi stofe ce urmau să împodobească trusoul lui Sarah Jane. Dar, pe lângă asta, fiecare fată avusese proprii ei bani de buzunar, pe care-i cheltuise cumpărându-şi câteva podoabe. Aceste achiziţii neaşteptate erau puse în căruţă cu şi mai multă grijă de către posesoarele lor. Numai perspectiva apropiatei căsătorii a Sarahei Jane îl convinsese pe tatăl lor să consimtă la o atât de mare risipă de fonduri în numele orgoliului feminin; fetele ştiau că această dărnicie nu avea să se repete, probabil, prea curând. Obiceiul reverendului Redmon era să doneze flecare bănuţ care nu era absolut necesar supravieţuirii familiei sale pentru a îmbunătăţi traiul enoriaşilor săi. Dar de data aceasta, Susannah spusese, în felul ei hotărât, că Sarah Jane trebuia să aibă un trusou; şi când Susannah îşi punea ceva în cap, tatăl lor consimţea imediat, fără excepţie. Amanda şi Emily se rugaseră să ia şi ele parte la expediţia cumpărăturilor, iar Suzanne fusese de acord.

În dimineaţa aceea, după ce terminaseră toate treburile, ale lor şi ale lui Ben, plecaseră în oraş. Craddock le însoţise, o dată cu o scroafă de rasă şi purceluşii ei, aleşi din cei pe care Susannah îi crescuse cu atâta grijă. Cu banii câştigaţi din vânzarea lor Susannah vroia să cumpere bilete de vapor pentru Sarah Jane şi

viitorul ei soţ, pentru ca în luna septembrie, după nuntă, tinerii căsătoriţi să poată călători confortabil şi în condiţii deosebite spre, Richmond, Virginia, unde Bridgewater se dusese deja să preia postul de pastor al unei biserici. Dar până în septembrie mai erau vreo patru luni, iar nevoia de a angaja un om era imediată. Rezervarea celor două cabine pe vapor putea să mai aştepte.

Chiar de când văzuse pentru prima oară anunţurile referitoare la licitaţie, Susannah se gândise la oportunitatea cumpărării unui condamnat angajat cu contract. Efortul fizic pe care-l presupunea munca la fermă depăşea puterea ei şi a surorilor ei, iar Craddock era predispus la dese perioade de „boală" provocate de băutură, care făceau ca ajutorul lui să fie, în cel mai bun caz, o întâmplare fericită, îi trecuse ei prin minte că ar putea cumpăra un condamnat, atunci când stabilise anume această zi ca să meargă la cumpărături. În cursul dimineţii, instinctele ei cele mai meschine se luptaseră cu ceea ce ştia ca că reprezintă înaltul cod moral al tatălui ei. Scrupulele reverendului Redmon fuseseră cât pe ce să aibă câştig de cauză, în ciuda faptului că administrarea fermei şi a casei, îndeplinirea, faţă de enoriaşi a îndatoririlor ce-i reveneau în calitate de fiică a pastorului, creşterea celor trei surori mai mici, atât de zvăpăiate şi de nepăsătoare şi, în acelaşi timp, grija de a-l împiedica pe tatăl ei să dea de pomană chiar orice bucăţică de mâncare din cămară îi epuizau până şi ultimele rezerve de răbdare, ca să nu mai vorbim de oboseala fizică. Ultima boacănă a lui Craddock fusese

picătura care umpluse paharul. Uneori, simţul practic trebuia să prevaleze asupra principiilor, iar adevărul era că familia Redmon avea foarte mare nevoie de un bărbat care să execute muncile grele de la fermă.

Susannah ştia că, la început ideea în sine ar putea să-l îngrozească pe tatăl ei, dar până la urmă, avea să accepte hotărârea ei aşa cum a făcut-o întotdeauna. În ultimii doisprezece ani, se dedicase din ce în ce mai mult preocupărilor spirituale, dându-i lui Susannah mână liberă în chestiunile pământeşti mai complicate.

— Nu poţi – n-ai destui bani! Spuse Sarah Jane triumfătoare, convinsă fiind că găsise argumentul suprem.

Susannah bătu uşor cu palma săculeţul ce-i atârna de încheietura mâinii. Arginţii zornăiră liniştitor.

— Da, dar ăştia sunt banii pentru voiajul meu de nuntă! Spuse Sarah Jane, după care adăugă imediat, simţindu-se oarecum vinovată. Eu… n-am vrut să fiu atât de egoistă, bineînţeles că trebuie să cheltuieşti banii după cum crezi de cuviinţă.

— Nu-ţi face griji, draga mea, de plecat o să pleci în voiaj de nuntă, îţi promit. Am să vând unul din porcii pe care vroiam să-i tăiem la toamnă. Tata oricum ar da carnea cuiva, de pomană, asta-i sigur, deci, practic, nu vom fi în pierdere.

— Cât de lacomă trebuie să fiu ca să pot dori să faci asta. Pentru mine! Nu pot… Sarah Jane părea chinuită de ideea propriei sale vinovăţii.

— Oh, taci, te rog, Sarah Jane! Îmi face rău să te aud vorbind așa.

Mandy, care avea tot atât de puţină înţelegere ca şi Emily pentru recent descoperita smerenie a lui Sarah Jane, îi aruncă surorii ei o privire dezgustătoare.

— Gata, ajunge, încetaţi odată. Dacă vreţi să veniţi cu mine, bine. Dacă nu, puteţi rămâne aici. Dar eu mă duc la licitaţie.

Sătulă de atâtea discuţii, Susannah îşi ridică puţin poalele rochiei, se răsuci pe călcâie şi o porni spre marginea drumului.

— Dar, tata…

— Sunt nevoită şi hotărâtă s-o fac. Aşa că, te rog, nu te mai agita, pentru că nu serveşte la nimic.

Susannah vorbea peste umăr în timp ce păşea pe grătarul din lemn din faţa magazinelor.

Sarah Jane părea că ar fi vrut să mai spună ceva. Dar, dându-şi seama că orice protest ar fi fost inutil, se abţinu. După cum ştiau toate trei, când Susannah era nevoită şi hotărâtă să facă ceva, mergea până la capăt, chiar dacă i se clătina pământul sub picioare, chiar dacă plouă şi fulgera chiar deasupra capului ei, sau dacă auzea vocea lui Dumnezeu chemând-o să dea socoteală de ceea ce face. Catâr încăpăţânat, aşa îi spunea tatăl ei în rarele cazuri în care nu era de acord cu părerile celei mai mari dintre fiicele lui, dar, de obicei, fără prea mult succes. Şi, îşi spunea necăjită Sarah Jane, urmărind silueta grăbită a surorii ei, asta şi era Susannah, un catâr încăpăţânat.

2

— Biscuiţi fragezi! Cine mai doreşte biscuiţi fragezi? Striga o ţărancă durdulie, cu un coş pe braţ, acoperit cu un ştergar, croindu-şi drum printre ultimii sosiţi.

— Crabi! Crabi vii!

Un pescar cărunt îşi făcuse o tarabă dintr-o ladă de lemn pe care, după cât se pare, se aflau crabii în chestiune, îşi instalase taraba la marginea pajiştii pe care se desfăşura licitaţia. Lângă pescar, se afla o femeie bătrână, aplecată deasupra unei oale aburinde, în care amesteca din când în când, în timp ce-i îmbia pe trecători.

— Orez! Luaţi fiertură de orez!

Aceste voci şi multe altele se ridicau deasupra zumzetului mulţimii adunate la un loc, conferind licitaţiei un aspect de carnaval. Pe măsură ce se apropia, Susannah încetinea pasul pentru ca surorile ei să o poată ajunge din urmă. Emily făcuse ochii mari, iar Mandy era îmbujorată de emoţie. Doar Sarah Jane părea îngrijorată, dar şi dacă ar fi vrut, tot n-ar mai fi putut să protesteze din cauza a tot ce se întâmpla în jurul lor. Vânzători ambulanţi întreprinzători vindeau tot felul de fleacuri, de la cicoare dulce şi până la panglici de tot felul, strigând cât îi ţinea gura. Oamenii se mişcau încoace şi încolo, unii plecau, dar şi mai mulţi veneau. Femei purtând rochii de bumbac viu colorate şi bonete de soare cu boruri late ţineau de mână copii zvăpăiaţi, străduindu-se să găsească un loc de unde să poată vedea cât mai bine.

Domni îmbrăcaţi în redingote şi cu joben pe cap stăteau alături de vânzători de blănuri îmbrăcaţi cu pantaloni din piele de căprioară şi de fermieri îmbrăcaţi mai grosolan. Caii erau priponiţi de orice stâlp sau ţăruş care putea servi acestui scop. Care şi căruţe încărcate cu de toate, de la unelte agricole şi până la puişori de găină puşi în lăzi sau coşuri, se mişcau încoace şi încolo, umplând strada care ducea la pajişte. Acolo fusese amenajată o îngrăditură specială, în interiorul căreia erau ţinuţi ocnaşii înainte de a fi vânduţi. Podiumul pentru licitaţie fusese ridicat chiar în partea de sud a îngrăditurii. Numai cu o săptămână în urmă, un feribot traversase râul Coosawhatchie pentru a descărca marfa omenească. Se zvonea că, iniţial, ocnaşii fuseseră debarcaţi la Charles Town. De acolo, fuseseră aduşi la Beaufort considerat ca cel mai prosper orăşel din South Carolina, renume de care locuitorii săi erau, pe drept cuvânt, foarte mândri. Se spera ca relativa bunăstare a cetăţenilor din Beaufort să justifice efortul financiar al transportului..

În timp ce surorile se apropiau de pajişte, trecură pe lângă ele doi bărbaţi, unul după altul, fiecare din ei trăgând după sine, firește, câte un servitor pe care tocmai îl cumpăraseră. Primul ocnaş pe care îl văzură avea mâinile legate la încheieturi şi mergea greu, şchiopătând, pentru că avea şi gleznele legale cu sfoară, ca să nu poată fugi. Avea, fără voia lui, un mers stângaci şi greoi, ceva între o fugă şi o ţopăială, dar cu toate acestea trebuia să ţină pasul cu noul său stăpân, de care era legat cu o funie prinsă de gâtul lui ca un laţ. Cel de-al doilea ocnaş, deşi nu era legat, avea totuşi o sfoară în jurul gâtului; îşi urma

stăpânul cu capul plecat şi târându-şi picioarele. Amândoi prizonierii erau neîngrijiţi şi murdari şi, pentru o clipă, în mintea lui Susannah miji o umbră de îndoială.

— Susannah, ăştia arată de parcă ar fi fost torturaţi, strigă Sarah Jane chiar în urechea ei.

— Cât mi se oferă pentru acest specimen deosebit, un muncitor foarte bun, cum sunt de altfel toţi scoţienii şi zdravăn ca un bou?

Bărbatul care conducea licitaţia trâmbiţa zgomotos de-acolo de pe podium, lăudând peste măsură virtuţile unui bărbat îndesat, cu o claie de păr roşu, care privea mulţimea cu un rânjet obraznic şi încrezut, în ciuda situaţiei nu tocmai plăcute în care se afla.

— Pare să fie omul de care avem nevoie, spuse Susannah, care, atentă la licitaţie, nici nu auzi protestului lui Sarah Jane. Ceva mai departe, un trio de femei le privea atent pe cele patru surori. Le făcură semn cu mâna şi spuseră ceva în semn de salut, dar un salut mai curând dedus decât auzit în adevăratul sens al cuvântului.

— Bună ziua, Eliza, Jane, Virgie, le răspunse Susannah. Doamnele Eliza Porster, Jane Parker şi Virgie Tandy, pe care surorile Redmon le cunoşteau foarte bine, făceau parte din turma de enoriaşi păstorită de tatăl lor.

Tot zâmbind şi făcându-le semn cu mâna ca răspuns la salut, Susannah rată ocazia de a face o oferă de preţ pentru omul cu părul roşu.

— O dată, de două ori, adjudecat lui Tom Hardy pentru suma de două sute de lire! Puteţi veni aici să-l luaţi, domnule Hardy… şi să plătiţi, bineînţeles.

Cel care conducea licitaţia era Hank Shay. Susannah îl cunoştea, sau mai curând auzise de el încă de când era mică. Tipul călătorea mult – străbătând în general coasta Carolinei – din marile porturi şi aducea fie sclavi, fie servitori angajaţi cu contract, pe care-i vindea în regiunile rurale.

Vânzările lui erau notorii, iar reverendul Redmon îl denunţase adesea ca pe un vânzător ambulant de suferinţă şi durere omenească. Era un bărbat de vreo cincizeci de ani, cu o burtă mare, chel şi cu faţa roşie. Avea o voce puternică, ce bubuia ca un tunet. Bubuia şi acum când Hank Shay solicita oferte de preţ pentru cine ştie ce alt nefericit.

— Ai de gând să licitezi sau nu? o îmboldi Mandy luând-o de braţ, în timp ce Emily, strângându-şi mâinile la pieptu-i durduliu, privea cu vădită încântare tot ceea ce se petrecea in jurul ei. În schimb, Sarah Jane părea supărată şi nefericită.

— Te rog. Mai gândeşte-te Susannah. Nu uita că oamenii ăştia sunt nişte criminali, altfel n-ar fi aici. S-ar putea întâmpla să cumperi un hoţ sau chiar un ucigaş!

— Un ucigaş! Ochii lui Mandy străluceau, fascinaţi de această perspectivă.

Îndoiala se strecură din nou în sufletul lui Susannah, dar când se gândi la toată treaba care le aştepta acasă… Nu vroia nici în ruptul capului să se lase influenţată în hotărârea ei de negativismul lui Sarah Jane.

- Prostii! zise ea pe un ton categoric. Dacă oamenii ar fi periculoşi, n-ar fi vânduţi la o licitaţie publică, nu crezi? Aici!

Ridică mâna şi strigă, în vreme ce Hank Shay ridica oferta la optzeci de lire. El văzu şi confirmă oferta ei, în timp ce Sarah Jane murmura încet ceva ce părea să fie o rugăciune adresată celui Atot puternic, implorându-l să-i redea surorii ei bunul simţ pe care se pare că-l pierduse.

Se întâmplă în aşa fel încât, în vreme ce Hank Shay solicita mai multe oferte de preţ, Susanna în graba ei de a nu se lăsa influenţată de Sarah Jane, nu-l privi decât în treacăt pe individul pentru care licitase. Drept care se ridică în vârful picioarelor şi întinse gâtul, pentru a-l putea vedea, în sfârşit, ceva mai bine, pe bărbatul de pe podium.

Era înalt, îşi spuse ea, *în comparaţie cu Hank Shay şi cu cele două santinele voinice care, înarmate cu bice şi cu puşti, stăteau de-o parte şi de alta a podiumului.* Judecând după lăţimea umerilor, omul avea o construcţie de bărbat solid, bine făcut, dar, dintr-un motiv sau altul, poate din cauza împrejurărilor recente, atât de cumplite, sau a unei boli slăbise atât de mult încât hainele atârnau pe el, ca şi cum ar fi fost croite pentru un bărbat mult mai voinic. Părul lung până la umeri părea foarte negru, dar era atât de încâlcit şi de murdar încât cu greu puteai ghici ce culoare avea cu adevărat.. Avea faţa pământie şi o barbă neagră, la fel de încâlcită. Ochii strălucitori a căror culoare, ca şi cea a părului, era imposibil de ghicit erau scufundaţi în orbite. În timp ce privea cu ochii pierduţi pe deasupra mulţimii, buza de sus i se strâmbă într-un rictus, un fel de rânjet ameninţător. Braţele îi atârnau fără vlagă, iar greutatea cătuşelor de la mâini le trăgea în

jos. Ţinea pumnii strânşi, ceea ce, în ochii lui Susannah, părea a fi un alt semn de nesupunere, de revoltă mocnită. *E un tip periculos,* îşi spuse Susannah, cutremurându-se în sinea ei şi jurându-şi să nu mai liciteze pentru el. Avertismentul lui Sarah Jane nu i se mai părea chiar atât de exagerat.

— Cine oferă o sută? Haideţi, vă rog, o sută! Dumneavoastră, domnişoară Redmon? Nu? Dumneavoastră, de-acolo?

Probabil că cineva a ridicat mâna, pentru că Shay a şi pus mâna pe ciocan.

— Am o sută. Am o sută! Doar nu vreţi să-l lăsaţi pe individul ăsta voinic şi puternic să vă scape printre degete pentru o sumă atât de derizorie? Eu…

— De ce îl ţii cu cătuşe la mâini, Hank Shay? întrebă o voce de bărbat.

— Ţi-a dat de furcă, aşa-i?

Un hohot de râs însoţi această vorbă de duh a unui fermier care stătea într-un loc ceva mai retras. Cineva aruncă un obiect care zbură pe lângă capul ocnaşului, gata-gata să-l nimerească, după care se zdrobi de marginea din spate a podiumului. Judecând după murdăria pe care a făcut-o căzând pe podium, nu putea fi altceva decât o roşie coaptă. Omul nu se feri, nici măcar nu tresări, doar ochii prinseră a-i străluci şi mai aprig, iar rictusul gurii deveni şi mai pronunţat. În timp ce întorcea capul în direcţia din care venise proiectilul scruta mulţimea din faţa lui. Emana valuri de ostilitate atât de intense, încât se materializau, devenind palpabile.

— Ajunge, băieţi, potoliţi-vă! Chiar vreţi să vă duc în faţa judecătorului de pace? Nu vreau ca vânzările mele să fie sabotate. Băgaţi bine la cap ce vă spun.

După ce-i muştrului astfel pe aruncătorul de proiectile şi pe prietenii lui, mânia lui Shay se mai domoli şi, adresându-se fermierului şi tovarăşului său, spuse:

— Cătuşele reprezintă doar o măsură de precauţie şi nimic mai mult. Vedeţi şi dumneavoastră că tipul e solid şi puternic. Şi vă garantez că aşa şi este. Va fi un muncitor foarte bun pentru norocosul licitant care-l va cumpăra. A spus cineva o sută zece?

Licitaţia continuă, dar Susannah nu mai era atentă, neavând nicidecum intenţia să participe. Ocnaşul părea pe cât de ursuz, pe atât de feroce şi nu era în niciun caz omul de care avea nevoie. Şi totuşi nu putea să nu-i fie milă de el, tot aşa cum i-ar fi fost şi de orice altă biată făptură tratată cu atâta cruzime. La fel ca un urs prins într-o capcană, omul clocotea de ură. *Dar cine era*, *de fapt, adevăratul vinovat, ursul sau cel care îl atrăsese în cursă?* se întrebă Susannah. Nu-l putea condamna pentru înverşunarea lui, deşi ea nu prevestea nimic bun, ci dimpotrivă. Numai un nebun ar putea cumpăra un puşcăriaş care arată de parcă n-ar avea altă plăcere pe lume decât să omoare oamenii în patul lor.

— Poate citi şi scrie, cunoaşte chiar şi engleza pe care o vorbeşte regele. Asta ar trebui să-i ridice destul de mult şi preţul. Pentru norocosul care-l va cumpăra va fi un adevărat chilipir să plătească doar o sută şaizeci de lire! Am auzit cumva o sută şaizeci?

Shay nu reuşi să-l convingă pe licitant, care părea să şovăie, destul de nehotărât. Era clar că omul acesta nu putea fi vândut pentru suma cerută de Shay. Într-adevăr, pe Susannah o surprindea faptul că, în ciuda uităturii sălbatice şi fioroase a ocnaşului, erau totuşi oameni care aveau curajul să liciteze pentru el. Dar Shay spusese că era un om instruit. Susannah se întreba totuşi dacă era într-adevăr aşa. Sau dacă nu era decât un şiretlic de-al lui Shay care să-i permită să mărească preţul?

Ocnaşul nu părea, desigur, un om instruit, deşi, dacă cineva l-ar li privit de-aproape, şi-ar fi putut da seama că hainele lui fuseseră cândva frumoase şi chiar elegante. Purta pantaloni scurţi, bufanţi, negri, acum foarte rupţi şi murdari, o cămaşă la fel de ponosită, care fusese probabil, cândva, albă, o vestă jerpelită, probabil de brocart auriu şi o pereche de ghete scâlciate, în jalnic dezacord cu restul costumului său. Neavând ciorapi, picioarele goale, păroase i se vedeau de la genunchi în jos.

Prizonierul cu părul roşu fusese mult mai simpatic şi, desigur, mai potrivit pentru scopul lui Susannah. Dar ceva, nu ştia nici ea exact ce anume o făcea să-i fie foarte milă de el.

Hank Shay mări preţul, Susannah tăcu. Mandy şi Emily urmăreau totul cu ochii măriţi de curiozitate. După felul cum îl priveau, era clar că fetele erau plăcut impresionate, ba chiar atrase de aura de ferocitate a ocnaşului, dar, pe de altă parte, nici nu le trecea prin cap să-l accepte ca servilor al familiei: Sarah Jane părea neliniştită şi speriată, ca şi cum i-ar fi fost într-adevăr

teamă ca Susannah să nu-şi fi pierdut minţile în aşa hal încât să cumpere un om atât de nepotrivit.

— Ziua bună, domnişoară Amanda; domnişoară Susannah, domnişoară Sarah Jane, domnişoară Emily! Dar ce căutaţi aici? Nu mi-a venit să cred când păcătosul ăsta de Shay i s-a adresat domnişoarei Susannah spunându-i pe nume şi v-am şi văzut licitând. Să nu-mi spuneţi mie că bunul reverend a fost de acord cu aşa ceva, pentru că n-am să vă cred!

Acest salut, ţâşnit brusc fără niciun avertisment prealabil, chiar din spatele umărului stâng al lui Susannah, le făcu să tresară. Susannah întoarse capul ca să-l vadă - ştia sigur că era el - pe Hiram Greer, un bogat plantator de indigo, care, cu multă vreme în urmă îi făcuse curte Amandei. Dar întrucât era aproape de vârsta tatălui lor, fără haz şi destul de necioplit, niciuna din ele nu a luat în serios curtea pe care i-o făcea surorii lor, deşi Greer era foarte bogat. Mandy, căreia îi plăcea să flirteze, nu-l încurajase totuşi niciodată în mod serios, cu toate acestea, el se şi vedea soţul ei, motiv pentru care adoptase faţă de restul familiei o atitudine de adevărat proprietar. Dar asta începuse deja să le calce pe nervi. Gras ca un butoi, îndesat, de înălţime medie, cu părul cărunt şi rar şi cu trăsături grosolane, Hiram Greer semăna cu un taur, atât în ceea ce priveşte înfăţişarea, cât şi comportamentul. Susannah nu-l putea suferi, cu toate că, Greer fiind unul dintre membrii marcanţi ai turmei de enoriaşi a tatălui ei, trebuia neapărat să fie politicoasă cu el.

— Bună ziua, domnule Greer. Deşi nu-i răspunsese direct la întrebare, el nu era omul care să recunoască şi să accepte un refuz.

— Vai, domnişoară! Când v-am văzut aici împreună cu surorile dumneavoastră, am crezut că mă înşeală vederea, zău aşa! Nu v-aţi dat seama că, de fapt, ridicând mâna, aţi licitat pentru lepădăturile astea? Pentru că nu pot crede că aţi făcut-o intenţionat! Însă ar trebui să ştiţi că, dacă ridicaţi mâna, Shay ăla va lua gestul dumneavoastră drept o ofertă de preţ. Noroc că ceilalţi au ridicat mâinile mai sus decât dumneavoastră, altminteri v-aţi fi trezit pe cap cu un huligan pe care nu l-aţi fi dorit de fel şi cu întrebările tatălui dumneavoastră, la care nu ştiu ce aţi fi putut răspunde. Vă rog să-mi permiteţi, doamnelor, să vă însoţesc ceva mai încolo, departe de mulţimea asta….

Şi fără să mai aştepte răspunsul lui Susannah, o luă de braţ şi ar fi tras-o după el, vrând-nevrând, dacă fata nu s-ar fi smuls destul de brutal din strânsoarea lui.

— Vă asigur, domnule Greer, că faceţi o greşeală, spuse ea pe un ton categoric. N-am nici cea mai mică intenţie de a părăsi acest loc. Şi, într-adevăr, mă aflu aici cu scopul precis de a cumpăra un condamnat.

Spunând acestea, îşi ridică bărbia şi-şi aţinti din nou privirile asupra podiumului. Shay continua să ceară noi oferte de preţ. Ocnaşul îşi dezveli dinţii, vrând parcă să desfidă pe oricine ar fi dorit să-l cumpere. Shay îi aruncă o privire piezişă, ameninţătoare, care nu prevestea nimic bun în cazul în care prizonierul ar fi încăput pe mâinile

lui. O vreme, nu mai licită nimeni. Apoi, un bărbat aflat în mijlocul mulţimii ridică mâna.

— O sută şaptezeci! Am o sută şaptezeci! Un preţ de-a dreptul ridicol pentru un domn educat, suficient de puternic pentru a munci la câmp şi a vă ţine şi contabilitatea în acelaşi timp. Haideţi, oameni buni, doar n-aveţi de gând să-l lăsaţi pe domnul Renard – da, da, cel de colo – să fugă cu prada?

— Renard poate să-l îmblânzească, e făcut pentru aşa ceva. Noi ceilalţi suntem o leacă mai mofturoşi când e vorba să folosim biciul. Ameninţarea dezlănţui un val de hohote de râs. George Renard era un plantator de bumbac din nordul ţinutului, a cărui cruzime devenise legendară. Sclavii de pe plantaţia lui erau de regulă biciuiţi până cădeau mai mult morţi decât vii; Renard considera că păcatul suprem al unui sclav era lenea. Circula zvonul că numărul celor ce supravieţuiseră era aproape egal cu cel al sclavilor care muriseră, dar veridicitatea acestei afirmaţii era, în general, pusă sub semnul întrebării; la urma urmelor, Renard era un om de afaceri, iar sclavii nu erau decât nişte obiecte aflate în proprietatea lui. Susannah se cutremură gândindu-se cam ce i-ar putea face Renard unui asemenea om atât de înclinat spre nesupunere ca acesta.

— Doar n-o să-l cumpăraţi tocmai pe ăsta, îi spuse Greer pe un ton destul de poruncitor. Mă ascultaţi, domnişoară Susannah? N-aş putea dormi liniştit ştiindu-vă pe dumneavoastră şi pe toţi ai dumneavoastră la cheremul unuia ca ăsta. Dacă trebuie într-adevăr să

cumpăraţi un argat, am să vă aleg eu unul. E acolo un prizonier care va fi licitat mai târziu şi pe care pusesem eu însumi ochii, cu intenţia de a-l cumpăra. E ceva mai în vârstă, ce-i drept, dar pare solid şi robust. Şi în afară de asta, a fost condamnat pentru un delict prea puţin primejdios, fals în acte. M-am interesat. Când o să fie adus la vânzare, o să vi-l cumpăr. Are să fie cadoul meu pentru dumneavoastră.

Generozitatea acestei oferte o făcu pe Emily să-şi piardă răsuflarea, iar pe Mandy să roşească.

În schimb, pe Susannah o supără atât de tare, încât trebui să tragă repede aer în piept ca să se calmeze. De altfel, unul din defectele ei majore era acela că-şi pierdea uşor cumpătul.

— Vă mulţumesc pentru bunăvoinţă, dar eu m-am oprit asupra acestuia, spuse ea, dându-şi seama, chiar în timp ce rostea cuvintele respective, că, într-adevăr, luase această hotărâre.

Ridică mâna.

— O sută optzeci! O sută optzeci o dată!

Shay confirmă aproape imediat gestul ei, în timp ce faţa lui Greer deveni stacojie, iar fetele scoaseră, toate trei deodată, un sunet care ar fi putut să însemne fie un şoc, fie, cel puţin în cazul lui Sarah Jane, o spaimă cumplită.

— Oferă cineva o sută nouăzeci? Nu? Dar o sută optzeci şi cinci? Nu? E ultima voastră şansă, oameni buni, e chilipirul anului! Dar n-aveţi de gând s-o lăsaţi fie domnişoara Redmon să vi-l fure de sub nas pentru o amărâtă de sumă de o sută optzeci de lire? Alte oferte?

Oferă cineva mai mult? Nu? Atunci o sută optzeci o dată, o sută optzeci de două ori, o sută optzeci de trei ori, adjudecat domnişoarei Redmon pentru suma de o sută optzeci de lire! Să ştiţi, domnişoară Redmon că aţi făcut o achiziţie nemaipomenită!

— Oh, Susannah, gemu Sarah Jane. Culmea este că şi lui Susannah îi cam venea să geamă. De-abia acum începea să chibzuiască, ba chiar să regrete ceea ce făcuse. Dar cu Hiram Greer tunând şi fulgerând lângă ea şi cu atâţia alţi ochi care o priveau cu o curiozitate nedisimulată, nu era momentul să se lase copleşită de regrete tardive. Îşi îndreptă spatele, îşi ridică semeaţă capul şi îşi croi drum prin mulţime spre podium. În spatele ei se târau Hiram Greer, redus dintr-o dată la tăcere şi surorile ei. Cu sentimentul copleşitor că, mai curând de milă şi de supărare, făcuse o imensă greşeală, Susannah îi plăti suma de o sută optzeci de lire unui bărbat care stătea la o masă aflată chiar lângă podium şi păzea o cutie cu bani. Acesta numără şi el banii, după care îi întinse o foaie de hârtie – contractul de angajare, descoperi ea mai târziu - şi capătul liber al unei funii. Capătul celălalt era legat în jurul gâtului celui pe care tocmai îl cumpărase, lucru pe care Susannah îl consideră de-a dreptul îngrozită.

3

Mulţimea năvăli în jurul podiumului; Ian Connelly o percepu ca pe o masă gălăgioasă, pestriţă şi pitorească. Nu putea distinge feţele oamenilor, trăsăturile lor. Stătea acolo, în picioare ca o stâncă, în spatele mesei unde asistentul lui Shay, Walter Johnson, număra lacom banii cu care el, Ian, fusese cumpărat - cumpărat! - aşa cum şi el cumpărase cândva un cal sau o vacă. La fel de nedesluşite erau şi vocile acelea, cu un accent ciudat, care parcă se ridicau pentru ca apoi să cadă, dureros, chiar pe timpanele lui. Cadenţa lor, care îi răscolea stomacul, îi amintea de ritmul valurilor care se spărgeau fără încetare de cala vaporului care îi adusese din Anglia.

Capul îi vâjâia şi îl durea îngrozitor, fie din cauza umidităţii înăbuşitoare, care depăşea cu mult cele mai cumplite chinuri prin care trecuse vreodată, fie din cauza înfometării folosită ca metodă de îmblânzire a celor mai recalcitranţi prizonieri nici el nu ştia prea bine. Soarele care, în mod sigur, nu era acelaşi cu soarele blând care încălzea pământul Irlandei sau alunga ceaţa sobră ca un nobil englez îl bătea nemilos în capul descoperit. Îşi simţea picioarele ciudat de moi, de parcă n-ar mai fi avut deloc oase, iar genunchii îi tremurau. Făcuse un efort de voinţă care-l epuizase definitiv mai întâi să stea nemişcat pe podium, apoi să coboare aşa-zisele trepte de lemn, pentru a se opri în final pe iarba călcată în picioare. Numai ura îl făcea să reziste o ură înverşunată şi arzătoare faţă de duşmanul său care, în momentul acela, era aproape întreaga omenire.

— Hei, tu, de colo. Mişcă-te! Unul dintre oamenii lui Shay, care păzea cutia cu bani îl împinse pe Ian de la

spate fără a-l preveni. Acesta se împiedică şi se opri ca să ni cadă. Privi în jur cu pumnii strânşi, arătându-şi colţii şi privindu-l cu ură pe cel mai nou dintre călăii săi, care făcu repede un pas înapoi. După care, amintindu-şi cine este şi unde se află, păşi din nou înainte, învârtind biciul în mână, ca şi cum i-ar fi făcut plăcere să-l folosească.

— Nu acolo, prostule! Nu ştii că lui Shay nu-i place? Bombăni una dintre santinele păşind între ei.

Primul paznic privi în jur, dând din cap foarte supărat.

— Mda… ai dreptate, spuse el răsucind biciul la loc. Ian se simţi dintr-o dată ceva mai destins. N-ar mai fi fost în stare să suporte o bătaie fără să riposteze cu înverşunare, fără să lupte. Dar paznicul mai avea ceva de făcut. Îşi puse biciul pe umăr şi ridică de jos o bucată de frânghie, făcând la unul din capete ceva ce semăna cu un ştreang. Se apropie de Ian şi, cu un zâmbet dispreţuitor, îi aruncă laţul în jurul gâtului.

— Sper că nu te-am zgâriat, spuse el ironic. Dar lasă, că noii tăi stăpâni or să aibă grijă de tine. Cum e să fii sclav, ocnaşule?

Această batjocură fusese rostită cu jumătate de gură. Aşa că, în afară de ei doi, n-o mai auzi nimeni.

Ian strânse pumnii. Pofta de sânge îi clocotea în vene, dar îşi respecta propria hotărâre de a nu ucide decât sub un control foarte atent. Dacă l-ar pocni pe viermele ăsta mărunt şi murdar, ar avea într-adevăr o oarecare satisfacţie de moment, dar pe care ar plăti-o apoi cu viaţa. Merita oare nenorocitul ăsta un asemenea sacrificiu?

Cânepa aspră îi zgâria pielea, în timp ce paznicul îi strângea şi mai mult ştrangul în jurul gâtului, în bătaie de joc. Apoi îl împinse înainte, obligându-l să mai facă vreo zece paşi. Dar, după toate suferinţele îndurate în ultimele şase luni, de-abia dacă mai sesiză această jenă aproape neînsemnată. Ceea ce-l durea cel mai tare era mândria lui rănită; în mod cu toiul neaşteptat şi paradoxal, frânghia din jurul gâtului îl chinuia mai mult decât cătuşele de la mâini.

Paznicul - Ian nu avusese de-a face cu el până atunci şi de aceea nu-i ştia numele nu era nici mai bun, nici mai rău decât se aşteptase el. Cei în mâinile cărora se afla erau cu toţii ca nişte adevăraţi şacali, gata să sfâşie carnea celor mai slabi decât ei. Ar face mai bine să se roage la Dumnezeu să-i ajute atunci când el Ian, îşi va reveni şi…

Dar nu fusese biciuit, în vreme ce, până nu demult, era bătut până cădea în genunchi chiar şi pentru o privire obraznică sau considerată ca atare.

De ce nu? Într-un târziu, mintea lui tocită şi încinsă de căldură, de mirosurile din jur sau de blestemata asta de slăbiciune fizică pricepu ce se întâmplase: nu mai era proprietatea lor ca să poată abuza de el după bunul lor plac. Fusese vândut. Scăpase de echipajul acela sadic. De-acum încolo, avea să se lupte doar cu noul său stăpân.

Privirea lui Ian, atrasă instinctiv mai curând decât conştient se opri asupra mâinii mici dar, cel puţin aparent, foarte pricepute care ţinea strâns celălalt capăt al frânghiei. Era o mână de femeie. Fusesc cumpărat de o femeie. Ridicând privirile ca să o vadă pe stăpâna acelor

mâini mici, simţi o senzaţie de arsură cumplită care-i pârjolea măruntaiele. Ştia ce este: ruşine. Credea că devenise de mult imun la asemenea senzaţii. Dar a fi vândut ca un animal şi tocmai unei femei era la fel de umililor ca şi toate suferinţele pe care le îndurase până atunci. Cândva, în ceea ce acum i se părea să fi fost o altă viaţă, nu s-ar mai fi obosit să se uite încă o dată la o muiere îmbrăcată fără gust şi otova ca cea care acum îl privea cu un soi de hotărâre amestecată cu teamă. Era scundă - îi ajungea doar până la umăr, chiar şi când stătea dreaptă ca acum, iar el nu era un bărbat foarte înalt. Şi unde mai pui că era şi urâtă. *Bondoacă, ăsta era cuvântul,* îşi spuse el privind-o mai atent. Avea faţa pătrată, iar corpul părea şi el pătrat. Pieptul şi şoldurile erau destul de pline, dar în schimb n-avea talie, era îmbrăcată fără gust. Rochia pe care o purta de culoare cafenie, şi aceea spălăcită, împodobită în mod cu totul neverosimil, cu flori portocalii, nu-i venea bine, iar boneta de soare era de-a dreptul oribilă. Chiar şi dulcea lui Serena, cu silueta ei înaltă şi mlădioasă şi cu părul negru ca pana corbului, ar fi fost dezavantajată de o toaletă ca asta.

În timpul traversării, Ian petrecuse săptămâni întregi ferecat în lanuri, într-o cală întunecoasă, mirosind a grăsime râncedă, zăcând într-unul din paturile suprapuse, din lemn, cu bărbaţi înghesuiţi peste tot în jurul lui fără aer şi fără lumină, făcuse eforturi supraomeneşti ca să-şi păstreze pe cât posibil echilibrul psihic, încercând să-şi imagineze cum va fi viaţa lui în

Lumea Nouă. De îndată ce vaporul va acosta, el, Ian, va fi vândut la licitaţie. O ştia foarte bine. Va deveni proprietatea unui fermier, a unui negustor sau a unuia dintre plantatorii care auzise el ocârmuiau această parte a Lumii Noi numită Carolina, aşa cum nobilii ocârmuiau Anglia. Dar n-avea de gând să rămână multă vreme sclavul vreunui fermier bogat. Cu prima ocazie ce se va ivi, va face tot ce-i va sta în putinţă ca să-şi redobândească libertatea. Dacă va fi nevoie să recurgă la violenţă faţă de noul său proprietar, o va face şi pe-asta; la urma urmelor, nici n-ar fi pentru prima oară…

Dar nu-şi inchipuise niciodată că va fi cumpărat de o femeie. Nici măcar de una atât de puţin feminină ca asta. Nu concepea violenţa împotriva femeilor. Sau, cel puţin, nu o concepuse până atunci. Înainte… Dar împrejurările se schimbaseră. Şi el la fel. Va face absolut orice pentru a fi din nou liber. Zidurile de piatră ale închisorii Newgate şi cala infectă a vaporului îl împiedicaseră s-o facă: dar nu şi femeiuşca asta care semăna cu un calcan.

— Mulţumesc, îi spuse ea lui Johnson, după ce acesta îi dădu contractul de angajare. Era pentru prima oară că o auzea vorbind. Avea o voce joasă şi profundă, iar cuvintele se legau între ele în chip foarte melodios, mult mai feminin decât înfăţişarea ei. Împotriva voinţei lui, Ian se simţi atras de vocea aceea plăcută, mângâietoare ca un cântec de leagăn, în acest coşmar care, absolut incredibil, îl prinsese într-o cursă.

— Acum puteţi să-i scoateţi cătuşele.

— Cum aţi spus? o întrebă Johnson consternat. Ian clipi. Era oare posibil să-i înlesnească într-atât fuga?

Susannah ridică sprâncenele. Avea sprâncene groase, drepte, foarte expresive şi ceva mai închise la culoare decât părul.

— Am spus că vreau să-i scoateţi cătuşele. Chiar acum, vă rog!

În ciuda vocii catifelate, era evident că fata era obişnuită să fie ascultată. Johnson o privi stânjenit, umezindu-şi buzele. Niciunul din ei nu sesiză licărul subit din ochii lui Ian.

— Păi… doamnă, eu… nu îndrăznesc să fac aşa ceva. Ian e soi rău. Şi violent. Ştim noi ce ştim… A vrut să omoare pe…

— Eu nu obişnuiesc să folosesc cătuşe sau lanţuri. N-aş ţine nici măcar un câine legat în lanţuri, aşa că vă rog să-i scoateţi imediat cătuşele.

Johnson, întrerupt chiar în timp ce încerca să protesteze, ridică din umeri şi îi făcu semn unuia dintre paznici să îndeplinească dorinţa doamnei. A fost adusă o nicovală, iar Ian se aşeză pe vine, punându-şi mâinile pe ea. Un ciocan izbi din plin, iar cele două cuie ţâşniră afară din locul lor. La ultima lovitură, ciocanul îi zdreli pielea, dar Ian nu luă în seamă zgârietura; se obişnuise de altfel să treacă cu vederea multe dureri şi suferinţe. Era viu şi acesta era singurul lucru care conta. Vroia să trăiască. Trebuia să trăiască.

Acum că avea braţele libere, se ridică încet – şi aşa simţea că-i pocneşte capul – frecându-şi încheieturile amorţite şi întinzând larg braţele. Muşchii umerilor şi ai spatelui, neobişnuiţi de multă vreme cu asemenea

mişcări, protestară, dar era o durere necesară, chiar binevenită. De aproape jumătate de an, nu mai avusese parte de o asemenea libertate a mişcărilor. Când îl văzu întinzând braţele, paznicul se dădu repede înapoi; mâna lui Johnson căuta grăbită pistolul de la brâu. În schimb, doamna îl urmărea nemişcată, cu capul aplecat uşor într-o parte, ţinând încă în mână capătul funiei legate în jurul gâtului lui Ian. Dacă ar mai fi fost cel ce fusese cu şase luni în urmă, Ian ar fi găsit situaţia complet ridicolă. Ea nu părea să fie mai înaltă de cinci picioare[1], în timp ce el avea o înălţime de şase picioare[2], şi asta în picioarele goale. Deşi era voinică pentru înălţimea ei, iar el era slăbit, ar fi putut totuşi s-o ridice de la pământ şi s-o imobilizeze cu o mână, iar cu cealaltă să-i sucească gâtul. Şi totuşi, ea a fost aceea care a cerut să i se scoată cătuşele. Ce-ar face mă rog dacă el, Ian, ar ameninţa-o niţeluş şi…?

„Susannah, ai grijă ce faci, te rog! ”

Ian fu surprins de această rugăminte, ca şi de glasurile consternate şi indignate venite de undeva din spatele ei. Privind pe deasupra acelei îngrozitoare bonete de soare – ceea ce în treacăt fie spus nu-i fu deloc greu Ian zări un trio de fete strânse în jurul doamnei. Una era frumuşică, iar celelalte două acceptabile. Toate trei îl priveau de parcă i-ar fi crescut coarne în vârful capului. Cea cu bonetă roz, deşi părea ceva mai potolită, îşi dusese mâna la gură, privindu-l îngrozită. Tare ar fi avut chef Ian să-şi

[1] Aproximativ 1,50 m. (n.t.)
[2] Aproximativ 1,80 m. (n.t.)

dezvelească dinţii, doar aşa ca să-i ofere o mostră din ceea ce, evident, aşteptau toate trei din partea lui.

— Staţi o clipă, domnişoară Susannah! Uitaţi ce-o să fac, o să-l iau pe ticălosul ăsta înapoi şi o să vă dau toţi banii pe care i-aţi plătit pentru el până la ultima centimă. Nu-i o ruşine să recunoaşteţi că aţi făcut o greşeală.

Cel ce vorbise se apropie de femeie, privind-o grijuliu. Era un tip coleric care ar fi putut trece drept tatăl ei, dacă nu i s-ar fi adresat aşa cum o făcuse el.

— Mulţumesc foarte mult, domnule Greer, dar nu ţin deloc să mi-l luaţi pe acest ticălos. Sunt convinsă că este cât se poate de potrivit scopului meu.

În ciuda faptului că era îmbrăcată fără gust, femeia asta avea semeţia unei ducese. Reuşise chiar să dea impresia că-l privea cu un aer de superioritate pe bărbatul acela mai înalt cu jumătate de cap decât ea.

— Când animalul o să încerce să vă umoare pe toţi în paturile voastre, n-o să mai spuneţi asta, dar atunci va fi prea târziu. Dacă nu te gândeşti chiar deloc la dumneata, gândeşte-te măcar la bietele dumitale surori nevinovate.

Greer purta o redingotă verde, care nu mai fusese periată cam de multişor şi o pereche de pantaloni scurţi, bufanţi, ce păreau să fi fost croiţi pentru un bărbat mult mai cochet decât el. Greer era întruchiparea provincialului plin de el şi lăudăros. Dacă s-ar fi aflat cumva la Londra sau la Dublin şi ar fi zbierat în halul ăsta, făcând pe grozavul, cu siguranţă că ar fi fost alungat din oraş, în hohotele de râs ale oamenilor. Dar aici era, se pare, un om important, obişnuit să fie ascultat.

Intransigenţa doamnei îl făcu să roşească, chiar mai mult decât o făcuseră natura şi soarele infernal al Lumii Noi.

— Nu e un animal, ci o fiinţă omenească şi, în mod sigur, nu va încerca să ne omoare în paturile noastre. Cât de absurd sunteţi, chiar şi numai bănuind aşa ceva!

La auzul acestor cuvinte hotărâte, pe care Susannah le rostise ridicându-şi bărbia prea pătrată, pe Greer mai că-l lovi apoplexia. Strânse din buze, iar ochii lui nu prevesteau nimic bun pe când îi fulgera cu privirea, când pe ea, când pe Ian.

— *Eu* - sunt absurd? Când până şi lui Hank Shay şi oamenilor lui le-a fost teamă să-i scoată cătuşele? Mă tem că nu eu sunt cel absurd!

— Prostii.

— Prostii!

— Prostii.

Privirea ei fixă, neclintită îl scoase din minţi pe Greer. Înainte ca Ian să-şi dea seama ce avea de gând să facă, Greer smulse frânghia din mâna lui Susannah şi trase cu putere. Capul lui Ian fu împins înainte, cânepa muşcă adânc din pielea de la ceafă, iar el trebui să se abţină să nu urle de durere.

— Domnule Greer!

Mâna lui Ian ţâşni şi prinse ca într-o menghină pumnul lui Greer, chiar înainte ca Susannah să fi avut timp să protesteze împotriva gestului acestuia. Ochii îi străluceau, degetele strângeau şi, pe moment, simţi nevoia de a-l face pe prostul ăsta văicăreţ să cadă în genunchi, strângându-i pumnul într-o încleştare dureroasă. Dar umilindu-l în public şi-ar face un duşman

periculos şi nu de alta dar avea deja destui, nu-i mai trebuiau şi alţii. Timp de o secundă, privirile li se încrucişară. Apoi, încet, Ian slăbi strânsoarea, îi dădu drumul lui Greer şi făcu câţiva paşi înapoi.

— Ai să mi-o plăteşti pentru asta! răcni Greer de furie.

Îl ameninţă cu pumnul pe Ian, care-l privea inexpresiv. Greer prinsese curaj, vorbea tare, dar avea grijă să stea cât mai departe de Ian. Acesta cunoscuse mulţi ca el, toţi plini de ei şi fanfaroni, dar până la fapte. Puşi la încercare, sunt primii care dau bir cu fugiţii, punându-se la adăpost. Ian îl privi cu dispreţ.

— Am să pun să te biciuiască până la sânge, ticălos obraznic ce eşti! La naiba, am s-o fac chiar eu şi încă foarte bucuros. Plăcerea va fi de partea mea! Te învăţ eu minte să pui mâria pe cei ce-ţi sunt superiori. N-o să mai fii tu ăla grozavu' când pisica cu nouă cozi o să-ţi brăzdeze spinarea în fâşii!

În ultimele opt săptămâni, Ian devenise foarte sensibil la această ameninţare. Se simţi cuprins de furie, o furie amară ca fierea. Îşi muşcă buzele şi gingiile până la sânge ca să şi-o stăpânească, în schimb, îl privea pe Greer cu atâta ferocitate încât vocea acestuia începu să tremure.

— Ajunge, domnule Greer! Vă daţi în spectacol şi *ne* daţi în spectacol fără niciun rost. V-aş fi recunoscătoare dacă m-aţi lăsa să mă port cu oamenii mei aşa cum consider eu că trebuie s-o fac. Blândeţea cuvintelor lui Susannah nu reuşeau deloc să atenueze tonul muşcător al spuselor ei. Luă, fără să şovăie, frânghia din mâna lui Greer, după care îi întoarse hotărâtă spatele. Apoi ridică

privirile pentru a se uita la Ian. *Ochii i se potriveau de minune cu vocea,* constată el, *erau la fel de catifelaţi şi de neaşteptat de frumoşi.*

— Nu trebuie să te temi, îi spuse ea. Vei fi tratat cu bunăvoinţă şi nu vei fi biciuit. Din punctul ăsta de vedere, nu trebuie să-ţi faci griji.

— Susannah, eu cred că ar trebui să te mai gândeşti la avertismentul domnului Greer. Ăsta nu e un câine şchiop sau o pisică chioară, ci un bărbat în toată firea.

Fata cu bonetă roz vorbea stăruitor, în spatele noii stăpâne a lui Ian. În timp ce, pentru Ian, această comparaţie nu însemna nimic, Susannah – ca şi vocea, numele fetei era surprinzător de feminin păru s-o fi înţeles imediat, fără prea mare greutate. Dădu din cap.

— Sunt perfect conştientă de asta, Sarah Jane. Dar sunt sigură că domnul – se uită printre hârtiile pe care le ţinea în mână, apoi din nou la Ian – domnul Connelly n-o să ne facă niciun rău. Nu-i aşa Connelly?

4

Ian o privi o clipă, fară să răspundă. Ura mocnită care crescuse atât de mult încât devenise chiar o parte a trupului său, ca un braţ sau ca un picior, nu se domolise câtuşi de puţin. Femeia era atât de naivă încât chiar îi venea să râdă de ea – credea într-adevăr că putea avea încredere în cuvântul unuia ca el – dar ochii ei erau atât de mari şi de serioşi încât se trezi că-i dădu răspunsul pe care-l aştepta.

— Nu, spuse el dând încet din cap.

Vocea îi suna morocănos şi asta pentru că, în ultima vreme, nu vorbise prea mult. Timbrul acela ciudat îl surprinse chiar şi pe el.

Ea îi zâmbi, iar el descoperi cu surprindere că faţa ei se transformase.

— Vedeţi? Se întoarse privindu-i triumfătoare pe bărbaţii din spatele ei.

— Ar fi inutil să vă spun că, după părerea mea, n-aţi făcut o alegere prea inspirată. Ştim cu toţii, domnişoară Susannah, că dumneavoastră sunteţi unul din îngerii lui Dumnezeu, trimişi pe pământ. Dumneavoastră n-aţi vedea răul nici chiar dacă ar sta acum rânjind în faţa dumneavoastră. Vă stimez pentru asta, chiar dacă mă tem că tocmai din cauza bunătăţii dumneavoastră veţi da de necaz. Dar, chiar dacă vreţi sau nu, eu simt că trebuie să fac tot ce-mi stă în putinţă ca să vă ştiu în siguranţă pe dumneavoastră şi familia dumneavoastră.

Greer se uită la Ian. Acesta îl privea absolut inexpresiv. Greer strânse pumnii, iar vocea îi deveni tăioasă.

— În ciuda a ceea cc crezi tu, domnişoara Susannah şi surorile ei nu sunt lipsite de apărare. Dacă aud cumva că le-ai făcut vreun rău cât de mic sau că le-ai insultat, am să iau biciul şi am să te jupoi de viu centimetru cu centimetru, indiferent dacă domnişoara Susannah îmi dă voie sau nu. Apoi, dacă va fi cazul, te voi târî în faţa judecătorului de pace şi, cu ajutorul lui Dumnezeu, te voi vedea spânzurat, ceea ce, fără îndoială, trebuia să se fi întâmplat de la bun început. Ai auzit ce-am spus?

Ian se încordă şi-atât. Tipul era lăudăros şi prost făcut grămadă; nu merita preţul pe care ar trebui să-l plătească după aceea, dacă l-ar strivi ca pe o furnică. Dar ura lui, ceva mai domolită cu câteva clipe în urmă, clocotea din nou. În mod paradoxal, Ian realiză că îi făcea chiar plăcere această reînviere a emoţiei, care îi dădea puteri, făcându-l să reziste durerii, fricii şi slăbiciunii ce pusese stăpânire pe el în momentul în care se uitase în ochii zâmbitori ai domnişoarei Susannah Redmon. Trecuse atâta vreme de când nu mai cunoscuse adevărata bunătate a oamenilor, încât aproape că uitase cum arată.

— Domnule Greer, v-aş ruga să vă păstraţi ameninţările pentru cei din gospodăria dumneavoastră.

Dacă ochii lui Susannah zâmbiseră întâlnind privirea lui Ian, în schimb, întorcându-se către Greer, îl fulgeră mânioasă cu privirea şi-şi ridică bărbia, fixându-l cu un aer descurajator, de parcă ar fi fost de două ori mai înaltă decât era şi, pe deasupra, bărbat.

— Şi acum vă rog să ne scuzaţi. Hai, Connelly! Haideţi, fetelor!

Fără să-l mai privească, fie şi-n treacăt, pe Greer, se răsuci pe călcâie, vrând să plece.

— Dar, Susannah… protestă fata cu bonetă roz, cu glas timid şi speriat, dându-se înapoi din calea surorii ei.

— Taci, Sarah Jane, spuse Susannah, trăgând de capătul frânghiei cu care era legat Ian. *A fost un gest distrat, necontrolat,* îşi spuse Ian, *dar totuşi era prea mult.* Îl ustura înfiorător cânepa care, ca un fier înroşit, îi ardea porţiunea de carne vie rămasă după ce Greer trăsese

prima oară de funie. Dar durerea nu era nimic în comparaţie cu mândria lui rănită. Se cutremura la gândul că avea să fie purtat prin mulţime, cu o funie legată de gât. Nu se mişcă, dar ridică amândouă mâinile, desfăcu nodul şi trase laţul peste cap.

Dat fiind că Ian se încăpăţânase să rămână pe loc, funia se întinse, împiedicând-o pe Susannah să înainteze. Fata privi înapoi, peste umăr, constatând că laţul nu mai era în jurul gâtului lui Ian, ci în mâinile acestuia. Sprâncenele ei expresive se ridicară întrebătoare. Drept răspuns, el aruncă laţul pe jos. Ochii lui o îndemnau să protesteze. Dar Susannah dădu din cap, o singură dată, dar foarte hotărâtă.

— Ai dreptate, firește. Nici mie nu mi-ar plăcea să fiu trasă cu o frânghie legată în jurul gâtului. Acum, te rog, urmează-mă! Spre surprinderea lui, Ian o ascultă. Fără cătușe și fără o funie legată în jurul gâtului, libertatea îi surâdea încă și mai promiţător. Dar nu putea nici să se întoarcă şi să plece pur şi simplu, oricât de tentat ar fi fost s-o facă. Ar fi urmărit, desigur, prins din nou, probabil pedepsit cu asprime şi, bineînţeles, păzit mult mai atent pe viitor. Era clar că, noua lui stăpână avea mai multă inimă decât judecată. Ar putea zăbovi o vreme în gospodăria ei, recăpătându-şi puterile şi făcând planuri de viitor, fără a-i fi teamă că ar putea fi maltratat sau umilit. Pentru prima oară, după foarte multă vreme, perspectivele lui nu mai erau atât de sumbre – Ian întrevedea chiar nuanţe ceva mai luminoase.

Gândul acesta reuşi să-i mai ridice moralul. Din păcate, trupul lui nu reacţionă la fel de prompt ca şi mintea la această renaştere a speranţei. Punând încet un picior în faţa celuilalt, Ian constata cât de vlăguit era. Trebuia să se concentreze chiar şi pentru o acţiune atât de simplă ca păşitul, trebuia să-şi oblige picioarele să asculte comenzile creierului său leneş, aproape inert. Ceva anume îl ameninţa, fie căldura, soarele, fie mirosul ăsta dezgustător de vegetaţie putrezită care îi pătrundea în nări, sufocându-l.

Era atât de ameţit, încât nici nu văzu câţi ochi curioşi îl priveau fix, din toate direcţiile, în timp ce îşi urma noua stăpână prin mulţime. Nu realiza decât foarte vag că pe Susannah o salutau cam jumătate din doamnele pe lângă care treceau, saluturi la care ea nu răspundea decât printr-un zâmbet sau printr-o fluturare a mâinii. Nu prea departe în urma lui veneau, de-abia târându-şi picioarele, cele trei fete care el presupunea că erau surorile ei. Ştia că erau acolo, în urma lui, pentru că le auzea vorbind în şoaptă. Una din ele chicotea. Ameţeala care îl orbise pe jumătate şi-l asurzise dispăru ca prin farmec. Puştoaica chicotea pe socoteala lui. Se simţi copleşit, a câta oară, de o ruşine nimicitoare. Cum de ajunsese tocmai el, Ian Connelly, să se scufunde atât de adânc în prăpastia ruşinii şi a dezonoarei? Cunoştea, firește, răspunsul şi ştia şi cine era de vină. Se putea considera norocos că nu fusese omorât. Dar ceea ce i se întâmplase era aproape la fel de cumplit.

Fusese condamnat la şapte ani. Şapte ani nu însemna chiar foarte mult pentru un bărbat de treizeci şi unu de

ani care nu aştepta altceva decât clipa răzbunării. Nu că ar fi avut de gând să-şi ispăşească întreaga pedeapsă muncind aici, în Lumea Nouă. Putea să fugă de la femeia asta îmbrăcată fără gust, care, pe deasupra, mai îi era şi stăpână — noua lui stăpână. Putea fugi oricând ar fi vrut ca să ia vaporul următor cu care să se întoarcă acasă. Şi atunci duşmanii lui vor plăti cu sângele lor tot ce i-au făcut.

Câţiva oameni cu pielea de culoarea cafelei în nuanţe mai închise sau mai deschise – erau adunaţi la marginea mulţimii. Erau îmbrăcaţi destul de obişnuit, femeile în rochii lungi – mai frumoase decât cea pe care o purta Susannah – iar bărbaţii cu cămăşi şi pantaloni bufanţi, cu nimic ieşiţi din comun. Dar ieşeau totuşi în evidenţă din cauza culorii închise a pielii. Ian îi privi curios în timp ce trecea pe lângă ei. Dar avu un adevărat şoc în momentul în care realiză că erau nici mai mult nici mai puţin decât sclavi africani. Auzise, desigur, vorbindu-se despre ei, dar până atunci nu văzuse niciunul. Ian urmări cu privirea o femeie înaltă, cu pielea ca de abanos şi cu un turban înfăşurat în jurul capului. Purta o rochie lungă de pânză crudă, de culoare bleu, şi mergea cu un pas sau doi în urma unei doamne foarte elegante – probabil, stăpâna ei. Spre surprinderea lui, Ian observă că femeia africană îl privea la fel de curioasă cum o privea şi el pe ea. Îl şocă apoi faptul că el, ca ocnaş care fusese angajat prin contract, reprezenta pentru ea o ciudăţenie, după cum şi ea, o sclavă africană, era pentru el o apariţie la fel de

neobişnuită. Îi trecu prin minte că ei doi aveau multe lucruri în comun.

— Ocnaşul! Ocnaşul!

O piatră venită de nicăieri lovi umărul lui Ian. El se întoarse, privind cu asprime în jur, în timp ce, cu braţul ridicat, încerca să pareze şi alte proiectile. Un ştrengar cu părul foarte blond, aproape alb, de vreo nouă ani, fugea deja înapoi spre un grup de puşti cam de aceeaşi vârstă cu el, care chicoteau, pândind de după colţul unui magazin de textile.

— Jeremy Likens, încetează imediat! Că de nu, am să vorbesc cu mama ta. Iar voi ceilalţi, aţi face mai bine să vă potoliţi şi să vă purtaţi cum trebuie, pentru că altfel am să mă răfuiesc eu cu voi toţi, cât de curând, şi tare mă tem că n-o să fie prea plăcut, spuse Susannah bătând din palme, ca pentru a întări şi mai mult cele spuse.

Puştiul, speriat, o luă repede la sănătoasa. Prietenii lui se retrăseseră deja după colţ, dar nu suficient de strategic, pentru că de văzut tot li se mai vedea câte o mână sau câte un picior.

— Îmi pare rău, domnişoară Redmon… scuzaţi-mă… vă rog nu-i spuneţi lu' mama!

— Scuzaţi-mă, domnişoară Redmon!

— Îmi pare rău!

Susannah îi alungă cu o privire severă şi cu un gest ameninţător pe micii vinovaţi, care îi pândeau speriaţi. Pe Ian îl impresionă din nou respectul pe care Susannah părea că poate să-l impună dacă vroia. Printre cunoştinţele lui, dacă se afla vreun zdrahon de bărbat în

stare să se descurce măcar pe jumătate atât de repede şi de eficient cu o asemenea bandă de puşti obraznici.

— Nu eşti rănit, Connelly, nu-i aşa?

Susannah nu se oprise din mers, ci îi aruncase doar o privire peste umăr. Ian constata fără să vrea că ochii aceia blânzi erau conturaţi de gene lungi cât unghia degetului mare, iar nasul era mic şi surprinzător de obraznic. La urma urmelor, dacă ar fi avut o siluetă mai mlădioasă, mai delicată şi s-ar fi îmbrăcat cu ceva mai mult gust, n-ar fi fost chiar atât de ştearsă.

Dar Susannah aştepta un răspuns. Capul îi vâjâia într-adevăr, iar pământul i se clătina sub picioare, dar locul unde îl lovise piatra nu-l durea deloc.

— Nu, spuse el după o clipă, rostind cu greu chiar şi un cuvânt monosilabic ca acesta. Apoi, după alte câteva clipe, adăugă, Doamnă.

Această manifestare de curtoazie îl făcu să zâmbească uşor. Ea se întoarse pe jumătate, încetinindu-şi mersul ca pentru a-i permite lui s-o ajungă din urmă. Dar bineînţeles că le aştepta pe surorile ei şi nu pe el. Ian nu era chiar atât de lipsit de realism încât să nu-şi dea seama de asta. Dar de zâmbit, îi zâmbise lui; pe Ian îl frapă din nou felul în care un simplu zâmbet o făcea să pară cu totul alta.

— Nici n-am crezut aşa ceva, pentru că altfel aş fi fost mai aspră. Să ştii că Jeremy nu e un băiat rău, dar îi place foarte mult să-şi impresioneze prietenii. Mama lui e o femeie cumsecade, în schimb taică-su e un ticălos notoriu. Asta îl face pe Jeremy să fie susceptibil la orice

comportament de felul celui ale cărui consecinţe le suporţi dumneata în momentul de faţă.

— Cred că tu, Susannah, i-ai găsi o scuză chiar şi Diavolului însuşi dacă ar apărea acum în faţa ta sub chipul unui copil, spuse cea mai drăguţă dintre surori, în timp ce, privindu-l prudente, cele trei fete trecură în fugă pe lângă el pentru a o ajunge din urmă pe sora lor.

— Nu le găsesc nicio scuză, deşi îmi sunt dragi copiii, răspunse Susannah cu promptitudine, întorcându-se cu spatele şi grăbind din nou pasul.

— Zău că tu ar trebui să ai copii, Susannah, interveni domnişoara „Bonetă Roz”.

— Pentru asta trebuie să fie musai măritată, proasto, iar eu n-am văzut pe nimeni venind s-o ceară de nevastă.

Această replică fusese rostită de către cea mai durdulie dintre surori, îmbrăcată cu o rochie galbenă.

— Ia mai taci, Em! Spuse domnişoara „Bonetă Roz” , privind peste umăr la Ian.

— Las-o în pace, Sarah Jane! Emily nu spune decât adevărul, iar pentru asta nu trebuie s-o cerţi.

Susannah nu părea tulburată defel; Ian deduse că statutul ei de celibatară şi, mai mult decât atât, fără pretendenţi nu părea s-o deranjeze prea mult. Fu surprins să constate că o admira pentru asta. Aproape toate persoanele de sex feminin pe care le cunoscuse până atunci considerau căsătoria ca pe un scop suprem al vieţii lor.

Străbăteau acum o stradă largă, cu magazine de-o parte şi de alta; cele patru fete mergeau în grup şi Ian la câţiva paşi în urma lor. Puţinii oameni care nu participau

la licitaţie se plimbau agale, doi câte doi sau singuri. Doamnele pe lângă care treceau erau surprinzător de bine îmbrăcate, în comparaţie cu rochia îngrozitoare a lui Susannah şi cu aspectul provincial al ţinutului. Unele din ele purtau pe braţ coşuri cu cumpărături, în timp ce altele mergeau la braţul câte unui însoţitor. Aproape toate le salutau pe Susannah şi pe surorile ei, fie cu voce tare, fie dând doar din cap, privindu-l curioase pe Ian, murdar şi zdrenţăros, mergând clătinându-se în urma doamnelor. Dacă s-ar fi simţit ceva mai în largul lui, i-ar fi rânjit un pic celei mai curioase dintre ele, doar aşa ca să le audă ţipând şi să le vadă ochii măriţi de groază. Dar, din păcate mintea i se înceţoşa din ce în ce mai mult şi trebuia să se concentreze ca să nu cadă.

— Am ajuns!

Susannah se opri în faţa unei căruţe prăfuite cu roţi de fier. Se opriră şi surorile ei şi Ian. Pe capra căruţei stătea un bărbat, cu capul în mâini, întruchipare perfectă a nefericirii.

— Donşoară Susannah, spuse el cu voce groasă, ridicând ochii. Probabil că această mişcare îi provocase o durere cumplită, pentru că omul gemu, lăsându-şi din nou capul în mâini.

— Am foarte multe să-ţi spun, Craddock, dar am s-o fac mai târziu. Şi acum ţi-aş fi foarte recunoscătoare dacă te-ai aşeza în spate.

— N-am vrut… începu el pe un ton jalnic, dar Susannah i-o tăie scurt:

— Imediat, Craddock. Vocea ei era calmă şi foarte politicoasă, însă, cu toate acestea, Craddock nu mai scoase niciun cuvânt. Mişcându-se de parcă ar fi avut optzeci de ani şi şchiopătând, cobori şi se târî până în partea din spate a căruţei, unde se aşeză cu spatele lipit de un butoi cu doage de fier, în vreme ce picioarele i se bălăbăneau, atârnându-i până aproape de caldarâm.

— Poţi să te aşezi şi tu tot în spate, Connelly, îi spuse Susannah, întorcându-şi privirile spre el.

În privirea ei nu se citea nimic din timiditatea specific feminină, nimic din care să reiasă că era conştientă de ea ca femeie; numai fermitatea şi chiar duritatea pe care Ian s-ar fi aşteptat să le întâlnească la un bărbat. *O femeie cu adevărat de temut, această domnişoară Susannah Redmon,* îşi spuse Ian îndreptându-se ascultător spre partea din spate a căruţei. Dar făcu o greşeală încercând să ajungă până acolo. Capul începu să i se învârtească şi dintr-o dată simţi că pământul îi fuge de sub picioare.

— Connelly, nu te simţi bine?

Ian se clătină. Susannah se apropie de el, încruntată şi-l prinse cu putere de braţ, sprijinindu-l. Ian îi auzi vocea, îi simţi degetele surprinzător de reci pe braţul gol, acolo unde cămaşa îi fusese sfâşiată şi mirosul proaspăt de săpun — să fi fost oare lămâie? – pe care-l răspândea în jurul ei.

Apoi, atât de brusc încât, practic, nici nu mai avu timp şă se împotrivească, pământul începu să i se învârtească sub picioare. Genunchii i se îndoiră. Simţi că se prăbuşeşte şi se agăţă de cel mai apropiat obiect solid, într-o încercare zadarnică de a se salva.

Că acel obiect era domnişoara Susannah Redmon şi că braţele lui o înconjurară trăgând-o în jos împreună cu el fu ultimul lui gând conştient înainte de a-şi pierde cunoştinţa.

5

Susannah opri căruţa în faţa casei albe, cu două etaje, cu acoperiş de şindrilă, pe care o numise cămin încă înaintea naşterii primului copil. Brownie, căţeaua familiei, ţâşni din locul ei preferat de pe verandă direct în faţa intrării principale pentru a le hămăi un bun venit. Era o căţea de culoare cafenie, grasă, al cărei unic semn distinctiv era acela că n-avea decât trei picioare; piciorul stâng din spate îi fusese amputat cu câţiva ani în urmă, ca urmare a unui accident de căruţă. Susannah fusese în oraş în ziua aceea, văzuse accidentul şi adusese acasă bietul animal schilodit, pentru a nu fi împuşcat „din milă“. Susannah îngrijise câinele, iar acum, piciorul lipsă n-o mai deranja deloc pe Brownie, care putea alerga la fel de repede ca şi cu patru picioare. Numai talia ei îngroşată din cauza vârstei, îi mai stânjenea mişcările. Dar de lătrat putea încă să latre şi chiar foarte tare. Puişorii de găină care zgârmau prin curte cloncăniră şi bătură din aripi, speriaţi de Brownie. De pe izlazul de lângă şopron, Old Cobb, catârul, îi zbieră un bun venit vecinei lui de grajd, Darcy, care trăgea la căruţă. Darcy necheză în semn de răspuns. Clara, pisica, se trezi din somn, se întinse leneşă

pe balustrada verandei, iar mieunatul ei se adăugă zarvei generale. Susannah, obişnuită să fie întâmpinată astfel, nu le dădu nicio atenţie, în afară de faptul că-i spuse lui Brownie, pe un ton distrat, care nu avu nici cel mai mic efect, să tacă. O durea umărul în locul în care se lovise atunci când Ian, prăbuşindu-se, se agăţase de ea şi căzuseră amândoi, dar nu băga în seamă durerea care-i ardea braţul la fiecare mişcare.

— Craddock, tu ia-l de umeri. Voi, fetelor, ajutaţi-mă să-l iau de picioare.

— Doar nu vrei să-l cărăm *noi*, se bosumflă drăgălaşa Mandy.

Din nefericire, efectul asupra surorii ei nu fu deloc cel scontat. Susannah termină de înfăşurat hăţurile în jurul stinghiei din faţă a căruţei, care fusese pus acolo tocmai în acest scop, privind-o exasperată pe Mandy. Cele patru surori erau toate căţărate pe capră. Până atunci, atât Mandy cât şi Em remarcaseră supărate cât de înghesuite stăteau şi cât de bucuroase ar fi fost să ajungă cât mai repede acasă. Acum niciuna din ele – şi nici Sarah Jane nu facea nici cel mai mic efort să coboare din căruţă.

Singurul care coborî schimonosindu-se de parcă l-ar fi durut toţi muşchii – fu Craddock.

— Ba da, vreau să ne ajutaţi să-l cărăm. Cum altfel am putea să-l ducem înăuntru, mă rog? În starea jalnică în care se află acum, Craddock n-ar putea ridica singur, fără să-l ajute nimeni, decât, cel mult, un ou.

— Doar n-o să-l ducem pe puşcăriaşul ăsta în casa noastră. Sarah Jane o privea pe Susannah cu ochii măriţi de groază.

— Da' unde-ai vrea să-l ducem? În şopron? În camera lui Craddock? Poate în coteţul găinilor, sau poate să-l lăsăm să doarmă în pod, cu Ben? E bolnav şi va avea nevoie de îngrijiri. Bineînţeles că-l luăm în casă, cel puţin pentru moment. Nu-i frumos din partea ta ca fiică şi viitoare soţie a unor slujitori ai Domnului să vorbeşti astfel despre un prizonier.

Din cauza săriturii, simţi din nou un junghi ascuţit săgetându-i umărul. Dar Susannah nu era genul de femeie care să dea prea mare atenţie unui fleac de durere.

— Ai dreptate, firește şi nu vreau să par crudă şi nemiloasă, dar… dar e murdar. Şi Dumnezeu ştie ce ne-o aştepta de la el când o să-şi revină. Tot ce ştim despre el este că a fost condamnat pentru tentativă de omor. S-ar putea deci să ne pui tuturor viaţa în pericol. Îţi spun sincer că are să-mi fie frică să dorm în patul meu ştiindu-l pe oc… ăă, individul ăsta în casă!

Sarah Jane părea într-adevăr supărată şi speriată.

— Zău, Sarah Jane, eşti fricoasă ca un crab fără cleşti. Nici eu n-am nimic împotrivă să ajut să-l ducem în casă, spuse Emily pe un ton virtuos.

Era aşezată lângă Mandy, care stătea chiar în capătul din dreapta al banchetei, dar asta n-o împiedică să sară din căruţă. O împinse pur şi simplu pe Mandy din calea ei. Aceasta, aruncată de pe locul ei într-un mod atât dc puţin protocolar, se poticni mai întâi, din fericire, de un smoc de iarbă ceva mai înaltă, împiedicându-se în cădere şi reuşind, în final, să-şi recapete echilibrul.

— Vaco, de ce nu eşti atentă?

Mandy îşi apucă cu amândouă mâinile poalele rochiei elegante şi se repezi la Emily, care rânjea cu gura până la urechi, urmărind coborârea atât de lipsită de graţie a surorii ei. Mandy era cât pe-aci să-i tragă o palmă surăsii, când îşi aminti că trebuia să pară o tânără doamnă şi nu un copil certăreţ. Îşi luă ochii de la Emily, privindu-l, timidă, pe Craddock. Susannah ştia că principalul motiv pentru care Mandy reuşea să se străpânească era acela că un bărbat – chiar şi unul oarecare aşa cum era Craddock – era de faţă, martor al comportamentului ei. Îşi înăbuşi un oftat adânc. Într-adevăr, în goana ei neobosită după bărbaţi, simţea că această situaţie avea să depăşească tot ceea ce putea ea să suporte. Dar o va suporta, fireşte. Cine altcineva s-o suporte dacă nu ea?

Mandy ştia foarte bine că Emily devenea susceptibilă, ori de câte ori era vorba de greutatea ei şi că era încă prea tânără ca să aibă vreo reţinere cât de mică atunci când era în joc demnitatea ei. Izbucni şi ea, furioasă:

— Să nu îndrăzneşti să mă faci tu pe mine vacă, Amanda Sue Redmon! Nu eşti decât o păuniţă dichisită! Nu ştii să faci altceva decât să te uiţi în oglindă! Eşti leneşă şi încrezută şi… şi…

— Gata, Emily! Ajunge! Eşti mult prea mare ca să te mai ţii de prostii - ai împins-o pe sora ta jos din căruţă şi ai făcut-o cum ţi-a venit la gură. Asta e valabil şi pentru tine, Mandy. Nu uitaţi că vorbele pot răni mult mai mult decât faptele.

Susannah nu ridicase deloc tonul, dar autoritatea pe care i-o confereau anii de-a lungul cărora fusese ca o

adevărată mamă pentru surorile ei le făcu pe cele două fete să tacă mâlc. Se uitară urât una la cealaltă, dar niciuna nu mai scoase o vorbă. Rugându-se, în sinea ei, la bunul Dumnezeu să-i dea răbdare, Susannah se îndreptă spre căruţă, făcându-le semn fetelor s-o urmeze. Ele o ascultară, deşi Mandy şi Em erau amândouă îmbufnate, iar Sarah Jane vădit neliniştită. Se strânseră toate patru în spatele căruţei, tăcute, privind ţintă la argatul lor, care zăcea acolo cu mâinile şi picioarele întinse. Picioarele, goale de la genunchi în jos, îi atârnau peste marginea căruţei. Erau păroase şi murdare, de-a dreptul dezgustătoare. Pantofii pe care-i purta păreau prea mici pentru el, iar prin gaura mare din talpă i se vedea piciorul gol. Pantalonii scurţi erau murdari şi plini de găuri, care permiteau privirilor indecente ale celor ce trăgeau cu ochiul să zărească porţiuni de piele bărbătească, ceea ce lui Susannah nici nu-i trecuse prin minte. Cămaşa lui arăta ceva mai rău decât o cârpă de şters pe jos. Numai vesta aurie care, în mod cu totul surprinzător, mai avea un singur nasture care o ţinea încheiată în talie, îi mai acoperea cât de cât pieptul. Dându-şi seama că ochii surorilor ei tinere şi nevinovate fixau zdrenţele cămăşii care lăsau să se vadă pieptul păros, foarte masculin, al lui Connelly, Susannah fu cuprinsă din nou de presimţiri sumbre. Sentimentele ei de milă şi de compasiune puteau avea şi alt gen de urmări, de… complicaţii: ce efect ar putea ayea asupra fetelor apariţia printre ele a unui bărbat viril şi, foarte probabil, complet amoral?

Poate că Sarah Jane avea dreptate, îşi spuse Susannah, cuprinsă de un sentiment de slăbiciune. N-ar fi trebuit ca antipatia ei faţă de Hiram Greer şi o oarecare compasiune pentru starea vrednică de milă în care se afla prizonierul s-o determine să-l cumpere. Probabil c-or să apară tot soiul de probleme şi numai de noi belele n-avea ea acum nevoie. Dar faptul era consumat şi nu se mai putea face nimic. Trebuie să le împiedice pe Mandy şi pe Em – care fiind mai tinere erau şi mai vulnerabile – să vină prea des în contact cu el. Dar dacă se dovedea a fi un tâlhar care obişnuia să tabere asupra fetelor tinere şi nevinovate? Numai gândindu-se la asta şi simţi fiori pe şira spinării. Apoi, gândindu-se la uriaşa tigaie de fier care atârna de un cârlig în bucătărie se simţi dintr-o dată mai bine. Dacă va fi nevoie, îl va pocni zdravăn pe ticălos cu tigaia în cap, după care i-l va vinde lui Hiram Greer! Deşi, s-ar putea foarte bine să nu se ajungă la asta.

— Craddock, urcă-te acolo, la capul lui şi ridică-l de umeri. Mandy, tu şi Em apucaţi-l de piciorul stâng. Sarah Jane, tu ajută-mă să-l apuc de piciorul drept.

— Da, coniţă, răspunse Craddock, urcându-se în căruţă, pentru a-i îndeplini ordinul.

Fetele o ascultară şi ele, deşi fără prea multă tragere de inimă.

— Susannah, ăsta pute, spuse Em, strâmbând din nas; aceeaşi descoperire o făcuse şi Susannah cu o oră sau două în urmă, când se zbătuse să se ridice de sub bărbatul care se prăbuşise peste ea.

Susannah era obişnuită să îngrijească un infirm; asta era una din îndatoririle pe care şi le asumase de

bunăvoie, atunci când preluase rolul mamei sale de cap al gospodăriei reverendului. Dar până şi ea avusese o clipă de ezitare înainte de a-şi strecura mâna sub piciorul murdar şi păros al bărbatului. Surorile ei, cărora nu le permisese niciodată să ia parte efectiv la operaţiunile delicate şi intime pe care le presupunea îngrijirea unui bărbat, nu puteau fi condamnate pentru sila vădită cu care îl atingeau.

— Da, pute, interveni şi Mandy.

Strâmbându-se, dădu drumul, scârbită, gleznei bărbatului şi făcu câţiva paşi înapoi.

— Şi tu ai fi puţit la fel dacă nu te-ai fi spălat luni în şir, spuse Susannah.

Înainte de a putea dezvolta mai pe larg acest subiect, Mandy, cu o expresie de uşurare care-i mai descreţi fruntea, o întrerupse, privind peste umărul soră-sii.

— Uite-l pe Ben, slavă Domnului!

Întorcându-se să-l vadă pe celălalt argat al lor, Susannah dădu şi ca drumul piciorului lui Connelly.

— Zău'm pare rău pentru azi'mneaţă, donşoară Susannah, zise Ben, plecând capul, vinovat şi îndreptându-se spre ele. Înalt şi ciolănos, cu o claie de păr roşcat şi cu faţa plină de pistrui care-l prindeau destul de bine, Ben era un băiat chipeş. Lui Susannah îi plăcea de el pentru că, de obicei, era harnic şi supus. Dar din cauza recentei lui pasiuni pentru Maria O'Brien, fiica cea mai mică a unui fermier care-şi lucra singur pământul şi care, având o familie numeroasă, de-abia reuşea să-şi ducă traiul de azi pe mâine şi care locuia la o

depărtare de aproape patru mile, nu se mai putea bizui pe el. Dându-şi seama că era mai bine să-l certe între patru ochi, scrâşni din dinţi şi arătă cu mâna către omul din căruţă.

— O să vorbim noi şi despre asta, dar mai târziu. Acum, ajută-l pe Craddock să-l ducă pe omul ăsta înăuntru.

Sarah Jane, Mandy şi Emily se îndepărtară dc căruţă, răsuflând uşurate. Ben făcu ochii mari cât cepele zărind trupul carc zăcea inert în căruţă.

— Cine mai e şi ăsta?

— Noul nostru argat, spuse Emily.

Ea şi Ben erau de aceeaşi vârstă, iar Susannah bănuia că Em îl găsea destul de drăguţ. Dar pentru Ben, Emily nu era decât una din cele patru surori Redmon, aşa că Susannah n-avea de ce să-şi facă griji în privinţa asta. Bineînţeles că n-avea de gând să-şi facă rău cu mâna ei atrăgându-le atenţia, fiecăruia în parte, să stea cât mai departe unul de celălalt şi aruncând astfel o sămânţă pe un teren care ar putea deveni cât se poate de fertil.

— Argat? fluieră Ben mirat, privind-o întrebător pe Susannah.

Uitătura acesteia trebuie să fi fost de-a dreptul înfricoşătoare, pentru că Ben strânse din buze şi se plasă între gleznele ocnaşului fără să mai scoată un cuvânt.

— Ridici doar atunci când îţi zic eu, îi spuse Craddock, preluând comanda.

Reuşiră cu chiu cu vai să-l dea jos din căruţă.

— Aoleo, tăicuţule da' ştiu că e greu!

Fiind dezvăţat să mai hulească, într-un mod cât se poate de sever, de un an de zile de când era la ei, Ben

înlocuise înjurăturile cu care fusese obişnuit de mic, dar pe care îi era interzis să le mai rostească, cu o varietate de expresii pitoreşti, pline de culoare.

— Şi când te gândeşti că arată ceva mai bine decât un schelet, se minună Craddock, în timp ce mergând cu spatele, se chinuia să treacă peste cele două pietre de pavaj care serveau de trepte ale verandei – şi asta fără a lăsa să-i scape din mână povara. Capul lui Connelly se odihnea pe pieptul uscăţiv al lui Craddock. Venind în urma lor, Susannah îşi spuse, cu un vag sentiment de uşurare, că înfăţişarea lui fioroasă se datora, în mare parte, bărbii negre şi ţepoase şi părului prea lung, încâlcit şi nepieptănat. O rază de soare cădea pieziş pe o şuviţă de păr murdar, luminând fruntea omului căzut în nesimţire. Susannah observă că avea părul nu doar negru, ci negru ca tăciunele, acoperit, ce-i drept, cu un strat de murdărie. Dar altceva, în afară de asta, nu-i mai atrăsese atenţia —cel puţin pentru moment – întrucât se grăbi să le deschidă uşa celor trei.

— Unde-l ducem, donşoara Susannah?

— În camera de oaspeţi, răspunse fata, arătându-le drumul.

La picioarele scării se afla un şir de cârlige pentru haine, fixate în perete. Trecând pe lângă ele, îşi agăţă boneta pe care, între timp, şi-o dezlegase – după care îşi trecu amândouă mâinile prin păr, într-un gest reflex ca respiratul.

În camera de oaspeţi se afla un pat de campanie, lipit de peretele din faţa căminului, deasupra căruia tronau

portretele bunicii şi bunicului Durham. Tablourile erau foarte mari, pictate în tonuri închise şi ar fi fost chiar înspăimântătoare dacă Susannah nu şi-ar fi amintit cu atâta căldură de bunicii ei. Aceştia muriseră cu puţin timp înaintea mamei lui Susannah, fiica lor, care atârnase tablourile la loc de cinste, în camera aceasta, puţin folosită, rezervată oaspeţilor de vază. Două balansoare, aflate de-o parte şi de alta a căminului, o banchetă de lemn şi două biblioteci din lemn de nuc, pline până la refuz cu cărţi, completau mobilierul camerei.

Susannah se îndreptă spre patul de fier şi trase cuvertura cu modele complicate pe care, le îmbinase bucată cu bucată cu vreo doi ani în urmă, în nopţile lungi de iarnă. Rufăria, schimbată după ce patul fusese folosit, ultima oară, de către un pastor care-i vizitase cu şase luni în urmă, era curată. Sub supravegherea lui Susannah, Craddock şi Ben îl puseră pe Connelly pe pat. Părea încă şi mai murdar în contrast cu aşternutul alb ca zăpada.

— Va trebui să-l spălăm şi să-l îmbrăcăm cu haine curate, hotărî ea. Ben, tu mă poţi ajuta. Tu, Craddock, ia cumpărăturile din căruţă şi adu-le în casă. Iar voi, fetelor, duceţi-vă şi pregătiţi cina. Tata trebuie să fie de mult acasă.

— Venind încoace, l-am văzut plecând cu John Naisbitt, spuse Ben. Mi-a zis să vă spui că doamna Cooper a murit.

— Vai de mine! Susannah care, cu o noapte în urmă, veghease timp de câteva ore la căpătâiul doamnei Cooper, bănuia că bătrâna n-o va mai duce mult, dar nu se aşteptase, în niciun caz, să moară atât de curând. Ar trebui să se repeadă până acolo ca să le ajute pe fiicele

răposatei să facă toaleta moartei şi să încerce să consoleze cât de cât familia îndurerată. Şi-apoi trebuia să se gândească şi la înmormântare ea cânta la clavicordul trimis tocmai din Anglia şi care costase o grămadă de bani — trebuia să perie şi să calce costumul cel mai bun al tatei, pe care acesta îl va purta când va oficia serviciul religios şi o mulţime de alte treburi. Dar înainte de toate, trebuia şă se ocupe de noul lor angajat.

— Dezbracă-l, Ben, spuse ea, alungându-le de-acolo pe surorile ei care făcuseră ochii mari, după care ieşi şi ea din cameră.

— Sarah Jane, pregăteşte-mi, te rog, nişte pâine şi nişte melasă, ca să le iau cu mine diseară, când mă duc la familia Cooper. Vor fi, fără îndoială, mult prea tulburaţi ca să se mai gândească să pregătească ceva de mâncare. Mandy, tu şi Em începeţi să pregătiţi cina! În bucătărie, e un pui gata jumulit, numai bun de pus în oală; curăţaţi şi nişte legume, faceţi şi câteva găluşte, hai, ca să iau şi eu cu mine când plec. Ah, şi încă ceva. Nu aruncaţi apa în care a fiert puiul. O să-i facem şi lui o supă.

Făcu un semn cu capul în direcţia camerei de oaspeţi, ceea ce alungă orice urmă de îndoială în legătură cu persoana la care se referise.

— Şi eu care credeam că angajând un nou argat, noi ar urma să muncim mai puţin, nu mai mult, bombăni Mandy, ducându-se împreună cu Em şi cu Sarah Jane la bucătărie.

Craddock, cu braţele pline de pachete, îşi croia drum cu umerii, deschizând uşa şi intrând în casă. Ignorând-o

precaută pe Mandy, care se şi gândea la ceva anume Susannah urcă scara îngustă care ducea din camera de zi – o încăpere mare, mai puţin sobră, unde familia îşi petrecea cea mai mare parte a timpului – la primul etaj, unde se aflau patru dormitoare. Cel mai mare, situat chiar deasupra camerei de oaspeţi, era al reverendului Redmon, în timp ce Amanda şi Emily împărţeau dormitorul alăturat, tot mare, situat deasupra camerei de zi. Susannah şi Sarah Jane aveau fiecare câte o cameră ceva mai mică, în partea din spate a casei. Camera lui Susannah, situată deasupra verandei din spate, dădea înspre cimitirul familiei, unde se odihneau mama şi bunicii ei, împreună cu cei patru fraţiori ai ei, care toţi muriseră la vârste foarte fragede. Susannah îşi făcea rugăciunea, în genunchi, în fiecare seară, în faţa singurei ferestre din cameră – o fereastră înaltă şi îngustă — în loc să se roage lângă pat aşa cum fusese învăţată. Uneori, chipurile mamei şi bunicilor ei se contopeau cu ceea ce-şi imagina ea a fi chipul lui Dumnezeu şi se întâmpla ca Susannah să uite cu cine vorbea; dar, cu toate acestea, se simţea liniştită şi împăcată.

În camera tatălui ei, era, ca de obicei, dezordine. Peste tot erau împrăştiate hârtii şi cărţi, dar şi hainele pe care le scosese de pe el atunci când se schimbase, ca să se ducă la familia Cooper. Dacă n-ar fi făcut ea cu mâna ei ordine în cameră, n-ar fi crezut nici în ruptul capului că în încăperea aceea domnise, cu doar câteva ore în urmă, o ordine desăvârşită.

În timp ce traversa camera, îndreptându-se spre scrinul înalt, lipit de perete, o mâncau degetele să facă

măcar un pic de ordine, dar renunţă. O aşteptau prea multe treburi, una mai urgentă decât alta, aşa că, pentru moment, trebui să renunţe.

Amintindu-şi cuvintele lui Mandy, Susannah oftă. Leşinul lui Connelly făcuse din el o corvoadă în plus, o responsabilitate neprevăzută, mai curând decât soluţia salvatoare pe care crezuse că o găsise cumpărându-l. Cu o noapte în urmă, nu dormise aproape deloc. Se dusese la culcare înspre dimineaţă. În noaptea asta, nu mai spera nici macat atât. Era frântă de oboseală, dar n-avea încotro. Dacă ar continua pur şi simplu să trudească în ritmul ăsta infernal, punând un picior în faţa celuilalt şi ducând la bun sfârşit toate obligaţiile ce-i reveneau, probabil că, până la urmă, ar reuşi să facă totul aşa cum trebuie. Aşa cum făcuse întotdeauna.

Dumnezeu nu-i dă niciodată omului mai mult decât poate el să îndure. Acest verset din Biblie fusese principiul care îi dăduse puterea de a rezista în toţi aceşti ani. Îl repetă cu voce tare pentru a alunga oboseala care, mai ales acum când trăgea cu coada ochiului către pat, ameninţa pentru o clipă să o copleşească. Şi a reuşit. Aproape imediat se simţi mai bine. După ce lua din scrin o cămaşă de noapte din pânză de in, se întoarse şi coborî scările. Simţi mirosul îmbietor de mâncare gâdilându-i nările. Le auzea pe surorile ei în bucătărie, ciondănindu-se, fără răutate, pentru fel de fel de lucruri, de la cantitatea de legume pe care să le fiarbă ca garnitură la pui şi până la culoarea ochilor bărbatului cu care flirtase Mandy în oraş. Susannah îşi ridică ochii spre cer înainte

de a face o incursiune cât mai rapidă pe câmpul de luptă, ca să ia o carafă cu apă caldă, un lighean, o bucată de săpun şi un prosop. Avea ea un şiretlic al ei prin care evita, pe cât posibil, să ia parte la diversele discuţii care se purtau în cameră şi acest truc era surzenia selectivă. Respingând categoric propunerea lui Mandy care se oferise s-o ajute — ştia foarte bine că pentru sora ei, a avea grijă de noul lor argat era un lucru şi mai interesant şi mai uşor decât treaba la bucătărie – Susannah îşi luă prada şi se duse în camera de oaspeţi.

— Ia uitaţi acilea! îi spuse Ben, ridicându-şi privirile către ea.

Argatul – Connelly, trebuie să-i reţină numele de vreme ce, de-acum încolo, avea să fie unul de-ai casei – zăcea întins pe burtă. Era dezbrăcat până la piele sau, cel puţin, aşa credea ea, deşi Ben îi trăsese cuvertura până în dreptul taliei, deci nu putea fi absolut sigură. Prima ei constatare fu că spinarea omului era mult mai închisă la culoare decât restul corpului. Apoi, apropiindu-se de el, văzu că asta se datora unui amestec atât de cumplit de vânătăi urâte şi de sânge închegat, încât simţi nevoia să tragă aer în piept.

— Se pare că l-au bătut tare rău.

Fără să-i răspundă, Susannah puse pe măsuţa de lângă patul de fier tot ce adusese. Cu mâini atente şi sigure, aprinse două lumânări, pentru ca întunericul permanent din cameră să nu-i deformeze judecata. În sfârşit, în timp ce lumina gălbuie şi caldă a lumânărilor se revărsa asupra zonei cu pricina, Susannah se întoarse şi privi încă o dată spinarea lui Connelly.

Aşa cum observase şi Ben, omul fusese bătut bestial. Susannah văzu o mulţime de răni încrucişate şi suprapuse, unele pe jumătate vindecate, altele cu puroi, iar altele sângerânde, evident foarte recente. Carnea lovită era tumefiată şi arăta îngrozitor. Mirosea aşa cum miroase carnea stricată. Susannah îngrijise mulţi oameni şi multe animale la viaţa ei, cu diverse răni, dar nimic nu o revoltase atât de mult ca starea în care fusese adus bietul om.

— Adu-mi cutia cu medicamente, spuse ea hotărâtă.

— Da, donşoară.

Lui Ben îi fu de ajuns s-o privească o singură dată pentru ca în clipa următoare să şi dispară din cameră, cu aşa un zel de parcă l-ar fi mânat cineva cu biciul de la spate. Susannah zâmbi amar, gândindu-se că era pentru prima oară când îl vedea pe băiat mişcându-se atât de repede.

Se îndreptă spre măsuţă, se spălă pe mâini şi udă prosopul. Luând săpunul, se aşeză pe marginea patului, ca să facă ceea ce trebuia făcut. Înainte de toate, trebuia, neapărat şi imediat, să-l spele.

6

Ultima oară când spălase pc cineva căzut la pat, fusese cu o seară în urmă, când o spălase pe doamna Cooper. Dar a-l spăla pe Connelly era cu totul altceva.

Şi asta nu pentru că Susannah nu spălase niciodată un bărbat. O făcuse cu diverse ocazii, doar îngrijise atâţia bolnavi. Dar, în timp ce săpunea cu grijă mâna stângă a lui Connelly, o limpezea şi o ştergea uşor cu prosopul, îi trecu prin minte că toţi bărbaţii cărora le dăduse, până atunci, îngrijiri atât de intime fuseseră bătrâni şi foarte bolnavi, dacă nu chiar pe patul de moarte. Nu i se întâmplase niciodată să spele un bărbat doar cu vreo zece ani mai în vârstă decât ea. Era o experienţă aproape tulburătoare.

Dar era de-a dreptul ridicol să se simtă stingherită de o îndatorire atât de lumească. El avea nevoie de îngrijiri, iar ea era cea care trebuia să i le dea. Poate că lipsa de somn din ultima vreme o făcea neobişnuit de irascibilă. În timp ce-i săpunea degetele lungi şi puternice, Susannah observă că avea mâini frumoase. Sub unghiile neîngrijite şi murdare avea straturi de murdărie. În schimb, avea degetele elegant conturate şi palmele late. Pe mâini, avea fire răzleţe de păr negru, iar încheieturile erau osoase dar groase, pe măsura dimensiunilor lui reale, pe care Susannah doar le bănuia.

După ce-l spălă pe mâini, muie prosopul în apă şi dădu cu săpun pe el. Pe undeva, nu se prea simţea în largul ei trebuind să-i atingă carnea, oricât de nevinovate ar fi fost intenţiile ei. O părticică din fiinţa ei – pe care Susannah era ferm hotărâtă şă o ignore – era foarte conştientă că trupul care zăcea întins în faţa ei era al unui bărbat. Slaba licărire de intuiţie feminină de care se mira şi ea nu semăna cu niciuna din trăirile ei de până atunci. Nu se

mai gândise de mult la asemenea prostii, la care oricum nu se dedase niciodată.

Connelly avea braţele lungi, muşchiuloase în ciuda faptului că era slab – şi acoperite cu păr negru. La subţioară avea smocuri groase de păr negru. Pielea umerilor – suficient de laţi ca să acopere jumătate de pat – era foarte netedă. Susannah observa aceste amănunte în timp ce-l spăla pentru că, pur şi simplu, n-avea cum să le evite. Era contrariată şi jignită de faptul că persoana lui o tulbura într-atât, dar ochii ei nu puteau să nu vadă, iar creierul ei nu putea să nu înregistreze toate acele detalii tipic masculine. Aproape fără voia ei, în timp ce-l spăla pe spate, în dreptul coastelor, ochii ei îi admirau simetria viguroasă a torsului, de la umerii laţi până la scobitura provocatoare a şirei spinării, acolo unde, din fericire, cuvertura o împiedica să vadă şi alte amănunte. Cu toate că era slab, avea o conformaţie superbă. Susannah era convinsă că, odată înzdrăvenit, avea să fie un bărbat foarte puternic. De-asta îl şi cumpărase, fireşte. Pentru forţa lui. Erau atâtea lucruri de făcut: trebuia arat, semănat şi recoltat, trebuiau construite garduri noi şi reparate cele vechi, trebuia reparat acoperişul grajdului, săpat un nou iaz şi… şi zeci de alte lucruri ce trebuiau făcute şi pe care, pe moment, nu şi le putea aminti. Connelly trebuie să facă toate aceste treburi şi încă multe altele pe deasupra. Din acest motiv o şi interesa forţa lui fizică. Şi acesta era, fără îndoială, singurul motiv.

— Uitaţi cutia, donşoară Susannah!

Susannah aproape că uitase unde îl trimisese pe Ben. Surprinsă de întoarcerea băiatului, privi în jur şi-l zări în spatele ei, întinzându-i cutia. În momentul în care îi întâlni privirea, simţi, înciudată, că-i ardeau obrajii. Ceea ce era absolut ridicol, îşi spuse ea cu asprime. Nu făcuse nimic, nu se gândise la nimic care să o facă să se simtă câtuşi de puţin vinovată. Şi cu toate acestea, se simţea realmente vinovată.

— Pune-o pe podea, aici, lângă mine! Susannah îi vorbi pe un ton tăios, dar asta pentru că, pur şi simplu, era foarte obosită.

Ben o ascultă, neîndrăznind să mai scoată o vorbă. Ea îi zâmbi ca pentru a atenua impactul tonului pe care îi vorbise. Băiatul păru ceva mai uşurat, iar Susannah se simţi mai vinovată ca oricând. Oare ce se întâmpla cu ea?

— Pot să vă mai ajut cu ceva, donşoară?

Sfiala lui Ben nu rezolvă mare lucru; băiatului îi era într-adevăr frică de ea. Cel puţin asta era impresia lui Susannah. Era ea chiar aşa o căpcăună? Poate că era. I se părea că aproape tuturor le era, când şi când, frică de ea. Dar cineva trebuia să-i ţină pe toţi în frâu şi din păcate această misiune îi revenise ei. Nu că ar fi regretat felul ei de viaţă dar, totuşi, i-ar fi plăcut şi ei să fie tânără, plină de speranţă şi de încredere în viaţă ca şi surorilor ei. Lui Susannah i se părea uneori că nu fusese niciodată tânără.

— O să am nevoie de o găleată mare cu apă fierbinte, de câteva prosoape, de altă bucată de săpun şi de un cuţitaş. Vrei, te rog, să mi le aduci?

Îi zâmbi din nou; de data asta, băiatul îi zâmbi şi el, iar Susannah se simţi ceva mai bine. La urma urmelor, poate

că nici nu era chiar atât de înfricoşătoare. Poate că felul ei de a privi lucrurile era acum neobişnuit de pesimist şi asta pentru că avea neapărată nevoie de o noapte de somn ca lumea.

— Da, donşoară.

Ben plecă, iar Susannah se puse din nou pe treabă.

Înainte de a obloji şi bandaja spinarea lui Connelly, vroia să-i cureţe rănile cât putea ea de bine, mai ales în împrejurări atât de obligatorii ca acestea. Curăţenia era foarte importantă pentru însănătoşirea cuiva, lucru pe care Susannah îl constatase în nenumărate rânduri.

Braţele, porţiunile nevătămate de pe spatele, umerii şi gâtul lui Connelly erau curate. Stând la picioarele patului, Susannah împături la loc cuvertura ca să-i dezvelească picioarele până la genunchi şi începu să-l spele.

La fel ca şi mâinile, picioarele erau lungi, aparent puternice şi bine făcute. Văzând la baza degetului mare o bătătură groasă şi cornoasă, Susannah îşi aminti de gaura pe caro o văzuse în talpa pantofului lui Connelly. *N-o să mai poarte pantofii ăia rupţi şi scâlciaţi,* hotărî Susannah. Ben o să-i ducă la cizmarul din oraş care, folosindu-i drept măsură, o să-i facă lui Connelly o pereche de cizme solide, de lucru, cu două numere mai mari.

— Vrei să te ajutăm, Susannah?

Mandy vâri pe neaşteptate capul pe uşă şi făcu ochii mari, surprinsă s-o vadă pe sora ei cea mare spălând, cu o cârpă muiată în apă şi săpun, gambele argatului. Connelly nu era acoperit decât de la talie în jos, până la genunchi; Mandy rămăsese în prag, privind cu ochii

măriţi de curiozitate toată acea nuditate masculină. Susannah se încruntă la ea, mişcându-se în mod reflex, în aşa fel încât corpul ei să se interpună între sora ei şi pat, împiedicând-o astfel pe Mandy să-l vadă pe Connelly. Dar înainte de a reuşi să o dea afară din cameră, Ben se întoarse, cărând, într-o mână, o găleată cu apă fiartă şi în cealaltă, lucrurile pe care îl trimisese să le aducă. Mandy trebui, vrând-nevrând, să păşească în cameră, pentru ca Ben să poată trece pe lângă ea, făcându-i loc lui Ben să treacă. Profitând de faptul că sosirea lui Ben reuşi să abată o clipă atenţia lui Susannah, Mandy se apropie de pat, Susannah nu-şi dădu seama ce făcea sora ei decât atunci când o zări pe Mandy stând alături de ea şi căscând gura la bărbatul aproape gol care zăcea întins cu faţa în jos pe cearceaful alb.

— Îţi mulţumesc foarte mult, dar nu-i nevoie. Ajutorul lui Ben mi-e de-ajuns. Dacă ai energie de prisos, du-te sus şi fă ordine în camera tatii.

— Dar, Susannah…

— Hai, du-te, Mandy. Şi după ce termini, întoarce-te în bucătărie şi ajută-le pe Sarah Jane şi pe Em. Aici nu-i nevoie de prezenţa ta.

— Da’ ce-are pe spate?

— Asta nu-i treaba ta, ne-am înţeles?

Susannah îşi dădu seama din instinct că prizonierului nu i-ar surâde câtuşi de puţin ca o lume întreagă să cunoască pedeapsa şi chinurile pe care le îndurase. Văzuse deja că era un bărbat extraordinar de mândru, care nu accepta prea uşor să fie umilit în public. Iar Susannah nu ştia nici ea de ce se simţea obligată să-l

scutească de orice neplăcere de acest fel. Dar aşa era ea, obişnuia să ofere adăpost, în mod reflex, oricărei fiinţe vii bătute de soartă. Şi o făcea cât putea ea de bine. Îşi spuse că acest impuls de a-l proteja pe Connelly avea aceeaşi explicaţie.

— Arată îngrozitor!

— Amanda, pleacă odată. Hai, valea!

Hotărârea din glasul lui Susannah o făcu pe Mandy să tacă îmbufnată. Fata se uită repede de la Ben care tocmai punea găleata pe podea şi celelalte lucruri pe măsuţa de lângă pat.

— Foarte bine, spuse Mandy întorcându-se şi ieşind din cameră. Susannah se simţi dintr-o dată ceva mai liniştită. Mandy se purta uneori ce-i drept ca o fetiţă răsfăţată căreia îi sărea ţandăra ori de câte ori nu-i convenea ceva. Dar de data asta, îşi spuse Susannah, prezenţa lui Ben o făcu să se stăpânească. Poate că, la urma urmelor, înclinaţia lui Mandy de a-şi atrage aprobarea reprezentanţilor sexului tare avea ceva semne ale unei soarte ceva mai norocoase. La gândul acesta încurajator, Susannah luă cuţitaşul şi începu să taie şi să cureţe unghiile lui Connelly.

— Ben, ajută-mă să-l trag niţel, în aşa fel încât capul să-i atârne peste marginea patului. Nu suport ideea de a-i lăsa părul aşa de murdar, spuse ea după ce-i curăţă unghiile.

— Da, donş…

Reuşiră amândoi să-l pună pe Connelly în poziţia respectivă. În timp ce-l trăgeau, acesta se mişcă mârâind,

după care căzu din nou în ceea ce Susannah credea că e un somn profund. Tot punând mâna pe el, Susannah își dădu seama că omul avea febră, dar nu atât de mare încât să o neliniștească prea mult. Pentru ea era clar că, indiferent ce-l durea sau îl supăra, omul avea să-și revină dacă i se va da hrană din abundenţă, apă, dacă se va odihni şi i se vor da toate îngrijirile necesare. După aceea va putea începe să-i ajute la treabă şi poate că astfel n-are să o mai înspăimânte gândul că a făcut o greşeală cumpărându-l.

— Eu o să-i ţin capul, iar tu toarnă peste el jumătate din apa din găleată. Cealaltă jumătate o folosim la limpezit. Susannah se aşează pe un scaun, ţinând cu amândouă mâinile capul lui Connelly. Încerca să-şi înfrâneze dezgustul faţă de părul năclăit care i se încolăcea printre degete.

— Da, donşoară.

Apa caldă împroşcă mâinile şi încheieturile lui Susannah, care ţinea greutatea inertă a capului lui Connelly deasupra vasului pentru lături – câte un asemenea vas se afla sub fiecare pat din-casă, pentru orice eventualitate.

— Ce dracu'?

Ceva anume, probabil apa care îi curgea pe cap, îl trezi de-a binelea pe Connelly. Susannah simţi că i se taie respiraţia de frică. Se dădu înapoi, în timp ce, cu totul pe neaşteptate, Connelly se propti cu mâinile pe saltea, smucindu-şi capul din strânsoarea ei. Deşi îşi recăpătă aproape imediat stăpânirea de sine, Susannah îşi simţea inima bătând nebuneşte. Connelly încerca să se ridice în

capul oaselor. Apa îi şiroia pe faţă, pe gât şi pe piept. Nevăzând aproape nimic din cauza părului ud, prea lung, care îi acoperea faţa, Connelly îşi scutură capul, împroşcând în jur picături de apă şi trase o înjurătură atât de cumplită încât Ben încremeni cu găleata în mână, uitându-se speriat la Susannah. Apoi Connelly îşi dădu pe spate şuviţele de păr ud care îl împiedicau să vadă ca lumea şi în clipa următoare, Susannah se trezi ţintuită de o pereche de ochi cenuşii, fioroşi.

— Nu s-a întâmplat nimic. Te spălam pe cap. Atât şi nimic mai mult, spuse ea.

Deşi inima îi bătea cu putere, se străduí să vorbească pe un ton cât mai calm cu putinţă. O surprinse culoarea ochilor lui pe care nu o observase până atunci. Nu erau căprui, aşa cum se aşteptase ea probabil din cauza părului negru şi a pielii închise la culoare. Erau cenuşii ca marea pe timp de furtună, tulburi, tumultuoşi şi schimbători. Acum o priveau fix de parcă bărbatul avea de gând să se năpustească din clipă în clipă asupra ei, sfâşiind-o în bucăţi.

— Pe dracu'!

Cuvintele răsunară ca un mârâit ameninţător. Susannah se gândi că, poate, uitase cine era ea şi ce se petrecuse cu numai câteva ore în urmă. Bineînţeles că habar n-avea cum de ajunsese în camera aceea şi în patul acela. Aşa stând lucrurile, Susannah se simţi ceva mai liniştită. N-avea decât să-i reamintească tot ce se întâmplase şi uitătura aceea ameninţătoare va dispare de pe chipul lui. Cheia comportamentului faţă de acest om

trebuia să fie blândeţea. Îl va trata la fel ca pe orice animal rănit, care-şi arată colţii. Şi, în niciun caz, nu trebuia să-l sperie.

— Îţi aminteşti de mine şi de licitaţia de azi după-masă? Eu sunt domnişoara Susannah Redmon şi…

— Nicio nenorocită de femeie n-o să mă spele pe mine pe cap!

Avea o voce răguşită, aspră şi furioasă, a cărei intonaţie era evident britanică. O privi încruntat, în timp ce sângele clocotitor şi întunecat îi năvălea în obraji. Avea umerii înfricoşător de laţi şi de încordaţi, gata de luptă. Ţinea pumnii strânşi şi torsul drept, rigid, ceea ce, probabil, îl costa un efort considerabil, îşi spuse Susannah. Din fericire, cuvertura era strânsă toată în jurul părţilor esenţiale ale corpului său, dar în rest era gol puşcă.

Deşi îşi impuse să nu privească într-acolo, Susanah nu putu să nu observe pieptul gol, acoperit cu un triunghi de păr des, cârlionţat şi negru, care se îngusta, devenind o simplă linie subţire care, dincolo de buric, dispărea sub cuvertură. Masculinitatea totală, absolută a acestui piept păros stârni un slab fior de intuiţie feminină, pe care încercase să-l înăbuşe, dar care o tulbură din nou. Simţind că-i năvăleşte sângele în obraji şi rugându-se în sinea ei ca el să nu observe asta îşi ridică privirea spre chipul întunecat.

Dar, în clipa următoare, regretă ceea ce făcuse.

Cu părul negru şi ud dat pe spate, revărsat sălbatic pe umeri şi cu barba neagră şi stufoasă care îi întuneca partea de jos a feţei arăta ca sălbaticul care se tot

amăgise ea că, de fapt, nu era. Dacă ar fi fost ceva mai realistă, Susannah ar fi simţit un cât de mic fior de spaimă. La urma urmelor, ce ştia ea despre acest bărbat? După cum îi atrăsese atenţia şi Sarah Jane, nu ştiau decât că fusese condamnat pentru tentativă de omor. Şi că fusese bătut fără milă dintr-un motiv rămas necunoscut. Niciunul din cele două aspecte nu era de natură să le liniştească. Dar, vorba zicalei, cum îţi aşterni, aşa dormi.

— Atunci spală-te singur pe cap, spuse ea şi, luând bucata de săpun, i-o întinse.

În ciuda neliniştii interioare, Susannah vorbea cu un calm de admirat. Învăţase că, atunci când avea de-a face cu fiinţe potenţial periculoase, ceea ce conta în primul rând era să nu le înspăimânte câtuşi de puţin. Şi ceva anume îi spunea că noul ei argat era într-adevăr o fiinţă foarte periculoasă.

7

Connelly se uită prudent când la săpun, când la Susannah. Apoi, pe neaşteptate, luă săpunul, îl frecă repede cu amândouă mâinile până făcu spumă, cu care începu să se spele pe cap. Repetă operaţiunea până când clăbucii albi acoperiră aproape în întregime şuviţele negre ca smoala, alunecându-i şi pe faţă. Se uita mai tot timpul la Susannah, deşi, din când în când, îşi arunca privirile şi către Ben. Priviri aspre, cu ochii pe jumătate

închişi, întunecate şi bănuitoare. *Priviri de animal încolţit*, îşi spuse Susannah.

— În găleata aia e apă? scrâşni el, adresându-i-se lui Ben, care clipi, speriat.

— D-da, domnule.

— Atunci, ad-o încoace.

Privind-o în fugă pe Susannah, ca pentru a-i cere încuviinţarea ea dădu din cap aproape imperceptibil – Ben duse găleata până în dreptul patului.

— Pune-o jos, pe podea!

Ben se supuse, apoi se dădu înapoi. Connelly le aruncă amândorura o privire ca un avertisment şi, înainte ca Susannah să-şi dea seama ce avea de gând să facă, înşfacă marginea saltelei cu amândouă mâinile şi-şi săltă trupul înainte, peste pat. Îşi vârî capul în găleată şi stătu aşa, scufundat, timp de aproape un minut. Când ridică repede capul, dându-l pe spate, împroşcă din nou totul în jur, privindu-i încruntat pe amândoi. Asigurându-se că n-aveau de gând să facă nicio mişcare ameninţătoare, se aplecă şi-şi scutură buclele ude deasupra găleţii.

— Nu vrei să-ţi dau şi un prosop? I se adresă Susannah.

Politeţea ei excesivă, afişată în asemenea împrejurări, i se părea până şi ei ridicolă, dar intenţia ei era clară trebuia să-şi păstreze calmul. Şi mai presus de orice, nu trebuia să-l sperie. Ochii cenuşii o priviră neîncrezători, însă Connelly luă totuşi prosopul şi se şterse energic pe faţă şi pe cap.

— Ben, du-te şi adu-mi o cuvertură uscată. Şi un castron cu supă şi o cană cu apă din bucătărie, spuse Susannah pe un ton cât se poate de calm.

— Da, donşoară.

— Şi Ben – nu e nevoie să le spui surorilor mele că s-a trezit. Dacă te întreabă, poţi să le spui că supa e pentru tine.

— Da, donşoară.

Ben dădu fuga să-i îndeplinească porunca. Rămasă singură cu argatul, Susannah era conştientă că se simţea ceva mai mult decât puţin nervoasă. Dar reuşi să-şi camufleze tulburarea – şi cu câtă îndemânare încă, îşi spuse ea – aplecându-se deasupra cutiei cu medicamente şi scoţând de acolo un borcan turtit, o sticluţă şi un sul de pansament.

— Ce-i asta?

O privea foarte bănuitor, chiar şi atunci când Susannah aruncă prosopul folosit pe podea. Ea observă că bărbatul evita să se sprijine cu spatele de tăblia de fier a patului şi-şi spuse că probabil îl durea orice atingere.

— Ulei medicinal pentru spatele tău, asta în primul rând.

— Ce naiba ştii dumneata despre spatele meu?

Susannah oftă. A se purta amabil cu el era un aspect, dar a-i permite să-şi dea frâu limbii era cu totul altceva. Era timpul să stabilească o dată pentru totdeauna cu aceeaşi blândeţe ca şi până acum – cine şi cui îi va cere ascultare.

— Oricine ţi-ar vedea spatele şi-ar da seama că ai fost bătut îngrozitor. Rănile supurează şi te poţi considera un om norocos că n-ai făcut septicemie. Uleiul ăsta va înlătura infecţia şi durerea, ajutând la vindecarea rănilor,

întinde-te cu faţa în jos, iar eu am să te ung pe spate. Şi încă ceva. Încearcă, te rog, să-ţi pui frâu limbii. În casa asta, nimeni nu înjură.

— Chiar aşa?

— Da, chiar aşa.

Connelly se uită la ea, apoi la sticluţă şi la pansament, păru să cântărească situaţia şi sfârşi prin a-i da ascultare. Susannah observă că, în timp ce se întindea cu faţa în jos, avea grijă să-şi ţină cuvertura, acum udă, înfăşurată în jurul mijlocului. Cel puţin, nu era genul de bărbat care să găsească o plăcere deosebită în a-şi expune părţile cele mai intime ale corpului, ochilor unei femei.

Susannah se ridică şi puse sticluţa şi pansamentul pe măsuţa de lângă pat. Deschise celălalt borcan şi scoase de acolo, cu degetul, puţină cremă albă. Apoi, aplecându-se deasupra patului, începu să ungă, cu mişcări degajate, spinarea maltratată a lui Connelly.

— Ce dracu' ai pus în asta? Arde ca focul iadului. Se încordă sub mâinile ei, în timp ce medicamentul începea să-şi facă efectul.

— Ţi-am mai spus că în casa asta sunt interzise expresiile de felul celei pe care tocmai ai folosit-o.

— Da' dumneata ce eşti, un fel de călugăriţă? cuvintele scrâşniră, rostite printre dinţi.

Susannah înşurubă la loc capacul borcanului, îl puse înapoi în cutia cu medicamente şi luă pansamentul.

— Şi acum, te rog să te ridici.

Connelly o privi încruntat şi circumspect peste umăr, strâmbându-se încă din cauza usturimii care îi ardea pielea, dar se ridică.

— Poţi să ridici braţele?

Se supuse, tăcut. Fata începu să-i panseze spatele şi pieptul. Simţindu-i ochii aţintiţi asupra ei aproape că nu se mai putea concentra. Era mult prea conştientă de sexul lui, ca şi de al ei. Bărbatul avea mameloane tari, masculine, plate, de culoare cafenie, atât de deosebite de ale ei – deşi, la urma urmelor, amândoi aparţineau aceleiaşi specii. Părul de pe piept era des, negru şi creţ. Îl simţea moale sub atingerea degetelor ei. De emoţie, sulul de pansament era să-i cadă din mână, ceea ce o facu să se simtă de-a dreptul ridicolă. Continuă să-l privească, atrasă ca de un magnet, împotriva propriei voinţe. Simţi că-i ard obrajii şi constată, tulburată, că bărbatul o privea aproape batjocoritor.

— Se pare că nu eşti chiar o călugăriţă, spuse el.

Tonul ironic o făcu să roşească de ruşine; dar ruşinea cedă imediat locul mâniei.

— Cred că e timpul să lămurim unele lucruri şi, în primul rând, relaţiile dintre noi, scrâşni ea. Aici eu sunt stăpâna, iar tu eşti servitorul meu. Vei fi tratat cu bunăvoinţă şi cu blândeţe, dar vei vorbi respectuos cu familia mea şi vei respecta regulile din această casă. Sper că ai înţeles ce am vrut să spun.

— Şi ce-ai să faci dacă n-am să mă port cuviincios sau dacă n-am să mă supun regulilor voastre? Sarcasm, batjocură şi provocare, toate la un loc…

— Deşi nu mi-ar face nicio plăcere să renunţ la o răspundere pe care mi-am asumat-o, aş fi obligată să te

vând altcuiva. Sunt sigură că domnul Greer, de exemplu, ar fi foarte încântat să mă scape de tine.

— Mă ameninţi? Să ştii că…

Dar nu apucă să termine ce avea de spus, pentru că, în clipa următoare, Ben intră în cameră, ducând cu grijă o tavă pe care se aflau un castron aburind şi o cană din tablă.

— Unde vreţi ca să pui asta, donşoară Susannah?

Susannah îi facu semn să o pună pe măsuţa de lângă pat. Stând întoarsă cu spatele, în aşa fel încât cei doi să nu poată vedea ce face, Susannah deşuruba dopul unei sticluţe pe care o scosese din cutia cu medicamente şi picură puţin lichid maroniu în castronul cu supă. Înşurubă la loc dopul sticluţei şi o puse repede în cutie.

— Dacă-i mâncare, dă-mi-o mie, spuse Connelly.

Ben se uită la Susannah, care luând lingura care se afla lângă castron, amestecă supa şi apoi îi făcu semn să pună tava pe genunchii lui Connelly.

Din cauza foamei, acesta uită complet de bunele maniere asta în cazul în care avusese vreodată aşa ceva. Luând lingura din castronul aburind, o puse pe tavă, apoi ridică grăbit castronul şi-l duse la gură. Susannah şi Ben îl priveau cu ochii măriţi de uimire cum bea supa, turnând pur şi simplu lichidul cald pe gât, cu atâta lăcomie încât, în câteva minute nu mai rămase nimic în castron.

— Mai e? întrebă el cu voce răguşită, punând vasul pe tavă şi lingându-se pe buze, ca să ia şi de acolo ultimele picături de supă.

— Câtă vrei, îi răspunse Susannah, simţindu-se din nou cuprinsă de milă, dându-şi seama că omul era literalmente mort de foame. Deşi ar trebui să aştepţi cel puţin până mâine dimineaţă. Doar nu vrei să mănânci prea mult dintr-o dată.

O clipă, Susannah crezu că el o să-i dea dreptate, dar se înşelă.

— Mai adu-mi supă, spuse el.

Susannah îi făcu semn lui Ben, deşi nu credea că omul va mai rămâne treaz destulă vreme ca să apuce să mai mănânce şi a doua porţie. Ca să se refacă, avea nevoie în egală măsură de odihnă şi de hrană. Şi întrucât avea să le lase pe surorile ei singure în casă cu el, cu atât mai mult cu cât erau şi lipsite de apărare (tânărul Ben nu putea fi luat în calcul) nu-şi putea permite să rişte, bineînţeles în cazul în care Connelly ar avea chef să mai schilodească pe cineva. Pentru a le asigura tuturor o noapte cât se poate de liniştită, turnase în supa lui Connelly câteva picături de laudanum, ce urmau să-şi facă în curând efectul.

Bărbatul bău puţină apă, după care puse cana la loc pe tavă, pe jumătate plină.

— După cum văd eu, mâncarea ţi-a lipsit, dar apa nu. Susannah nu făcu decât o simplă constatare, şi aceea cât se poate de neutră.

Connelly o privi o clipă fără să spună nimic, ca şi cum n-ar fi ştiut dacă să răspundă sau nu şi ce anume să spună.

Apoi făcu o mişcare ce aducea cu o uşoară ridicare din umeri.

— Apa este esenţială pentru viaţă. Hrana nu decât în cazul în care te abţii vreme îndelungată de la mâncare.

După cum se aşteptase Susannah, în câteva minute, pleoapele bărbatului începură să se închidă din ce în ce mai mult. Connelly se clătină şi, ca să nu cadă, se ţinu cu o mână de saltea. Susannah se grăbi să-i ia tava din poală, ca să nu o răstoarne.

— Dacă aş fi în locul tău, m-aş întinde în pat şi m-aş odihni un pic până vine Ben, îi sugeră ea calmă, bătându-i perna cu mâini dibace.

Connelly reuşi o clipă să-şi încordeze privirea asupra ei, dar cu preţul unui mare efort, constată Susannah. Apoi închise ochii şi oftă.

— Simt… ciudat, murmură el de-abia şoptit, în timp ce Susannah îl ajută să se întindă din nou cu faţa în jos şi cu capul pe pernă.

— Fără îndoială că o să te simţi mai bine mâine dimineaţă, răspunse ea, dar era aproape sigură că nu o mai auzise.

— Am mai adus supă, donşoară Susannah, spuse Ben din pragul uşii.

Susannah se îndreptă din spate şi-l privi.

— N-o să mai vrea să mănânce, Ben. A adormit.

8

Trecuse bine de ora două dimineaţa când Susannah putu în sfârşit să părăsească ferma familiei Cooper. Bătrâna doamnă Cooper fusese spălată, îmbrăcată cu

hainele ei cele mai bune şi depusă în salon. Fiicele ei, Hannah Naisbitt şi Miriam Skaggs, veniseră şi ele ca să aline durerea bătrânului lor tată, care fusese în sfârşit convins să se ducă la culcare. Tatăl lui Susannah se rugase împreună cu bătrânul văduv înlăcrimat, timp în care cele două fiice şi Susannah pregătiseră corpul neînsufleţit pentru înmormântare. Familia era îndurerată de pierderea dragei lor mame şi soţii, însă doamna Cooper fusese destul de în vârstă şi de firavă, iar moartea ei nu fusese o surpriză pentru nimeni. De aceea, starea sufletească era mai curând de mâhnire tăcută şi de acceptare resemnată decât de jale.

Urcându-se în cabrioletă împreună cu tatăl ei, bucuroasă că, pentru o dată, nu trebuia să se ducă acasă de una singură, Susannah se întinse obosită, dar durerea de la umăr o făcu să tresară. Vânătaia se închisese deja la culoare, iar locul unde se lovise o durea ori de câte ori făcea vreo mişcare mai bruscă, amintindu-i, în acelaşi timp, de o chestiune pe care reuşise – deşi nu pentru multă vreme – să o dea uitării - Connelly. Şi totuşi trebuia să-i spună tatălui ei ce făcuse.

Privindu-l cum stătea acolo, alături de ea, destul de plăpând în costumul lui negru, cu părul alb, cu spatele drept, în ciuda oboselii pe care o resimţea şi ea în egală măsură, Susannah ştia că momentul adevărului sosise. Dar tatăl ei i-o luă înainte:

— Walter Cooper te roagă să cânţi *Imnul către Creator* al lui Milton mâine la înmormântare.

Susannah dădu din cap.

— Doamnei Cooper îi plăcea cântecul ăsta. M-a rugat să i-l cânt chiar astă noapte.

— A fost o femeie minunată. Pentru noi, dispariţia ei este o pierdere, dar prin sufletul ei înălţat la cer, Paradisul va fi mai bogat.

— Da.

Tăcură amândoi. Zgomotul înăbuşit al copitelor lui Darcy ce loveau drumeagul murdar era dublat de tropăitul potcoavelor calului tatălui ei, Micah, care mergea legat în spatele cabrioletei. În afară de foşnetul copacilor în bătaia vântului şi de ţipătul ascuţit al vreunei păsări de noapte, undeva în depărtare, nu se auzea niciun alt zgomot. Liniştea ar fi fost tihnită şi mângâietoare, dacă Susannah n-ar fi stat ca pe ghimpi din cauza mărturisirii ce o avea de făcut. N-avea niciun motiv să nu o facă. Destăinuirea n-ar fi deloc mai uşoară dacă ar tot amâna-o.

Susannah trase aer în piept. Dacă tot trebuia să o facă, atunci cel mai bine era să o facă repede, aşa obişnuia să spună mama ei. Şi totuşi ezita, nevrând să strice aceste câteva momente în care era singură cu tatăl ei. Îşi mai rezervă o clipă de tăcere – doar o clipă – ca să savureze pacea nopţii. Se făcuse mai rece, temperatura scăzuse cu vreo douăzeci de grade faţă de cât fusese după-amiază; mirosul culturilor şi al vegetaţiei în general, mirosul animalelor de la ferme şi de apă sărată se combinau, adăugând atmosferei din jur ideea de sos picant cu multe mirodenii. Sus, deasupra unei păduri de pini înalţi, străluceau zeci de stele, străpungând satinul de un albastru închis al cerului. O semilună, de un alb îngheţat,

lumina drumeagul murdar, ajutându-l pe Darcy să găsească mai uşor drumul spre casă.

Ceea cc era foarte bine, pentru că, deşi ţinea hăţurile cu mâinile lui uscăţive, privirile tatălui ei – ca şi ale ei de altfel – erau înălţate către cer. Dar, în, timp ce ea căzuse pradă repulsiei pe care i-o inspira ideea de a pune în discuţie un subiect atât de neplăcut, el era fără îndoială cufundat în gânduri evlavioase în legătură cu lumea ce va să vină. Cu barba lui complet albă şi cu coama de păr ondulat care, în lumina de mister din jur, părea de argint strălucitor, arăta ca un profet biblic retrezit la viaţă. Susannah îşi simţi inima cuprinsă de o dragoste imensă faţă de acest om. Reverendul întoarse capul, ca şi cum i-ar fi simţit privirea aţintită asupra lui şi îi zâmbi – zâmbetul acela blând pe care Susannah îl cunoştea atât de bine – înainte de a-şi relua meditaţia asupra Divinităţii şi vieţii de dincolo de moarte. Susannah, copleşită de conştiinţa greşelii pe care o făcuse şi care îi apăsa sufletul ca o nicovală, se simţea ca cel mai josnic vierme din câţi existau pe pământ.

— Tată, azi am cumpărat un condamnat, un servitor angajat cu contract. Un bărbat. Cuvinte rostite în grabă…

Vreme de o clipă, nu ştiu dacă tatăl ei auzise sau înţelesese ce îi spusese, însă ochii lui părăsiră aproape imediat contemplarea minunilor lui Dumnezeu, pentru a o privi întrebător.

— Ce-ai făcut, fata mea?

— Am cumpărat un condamnat.

— Un condamnat? Părea că reverendul Redmon nu auzise niciodată de aşa ceva.

Susannah stărui, deşi simţea că i se strânge stomacul la gândul că trebuia să-l supere.

— Da, un condamnat. Craddock e un beţiv, iar Ben e aproape un copil. Sarah Jane o să se mărite în septembrie, iar pentru noi care rămânem o să fie prea multă treabă. Oricum, e treabă multă de făcut şi grea, treabă de bărbat. Aşa că am cumpărat un condamnat care să o facă.

Urmă un lung moment de tăcere. După care, reverendul Redmon clătină din cap cu tristeţe.

— Oare toate învăţăturile mele privind sclavia şi atrocităţile ei n-au avut chiar niciun ecou în sunetul tău? Moise a fost sclav şi...

— Da, ştiu totul despre Moise, tată, iar în ceea ce priveşte sclavia, sentimentele mele sunt aceleaşi ca şi ale dumitale. Dar omul ăsta nu e un sclav. Este un servitor angajat cu contract, obligat să muncească pentru noi timp de şapte ani ca să-şi ispăşească păcatele. A fost condamnat de un tribunal. Şi şi-a meritat pedeapsa.

Susannah îşi răsucea mâinile reci în materialul fustei, ca să le încălzească. Nu suporta să-şi contrazică tatăl, nu de teama că ar fi putut să o certe sau să o pedepsească – de altfel, nici nu era omul care să facă aşa ceva – ci pentru că ori de câte ori vreunul din copii îl necăjea, se simţea copleşit de durere.

Susannah se socotea vinovată – făcuse ceva ce ştia de la bun început că n-o să-i placă; dar, în acelaşi timp, era supărată pe ea însăşi tocmai pentru acest sentiment de

vinovăţie – la urma urmelor, chibzuise foarte bine şi ajunsese la concluzia că un condamnat le era absolut necesar la fermă. Cineva trebuia să aibă grijă să-i îmbrace, să-i hrănească şi să le asigure un acoperiş deasupra capului şi, în lipsa altcuiva, misiunea aceasta îi revenise ei. Tatăl ei era orb ca noaptea când era vorba de aspectele neplăcute ale vieţii cotidiene. Dar cu toate acestea, nicio justificare din lume nu o putea face să se simtă mai bine. Privirea lui încărcată de reproşuri era atât de tristă, încât lui Susannah îi venea să se facă mică de tot, să intre în pământ.

— Nu spune oare în Scriptură că pedepsirea celor răi este un lucru just şi corect?

Tatăl ei nu răspunse, iar Susannah căuta cu stângăcie un argument care să-l poată convinge că, la urma urmelor, fapta ei nu fusese chiar atât de înspăimântătoare. Citatul îi veni brusc în minte şi îl folosi, recunoscătoare. Reverendul Redmon se agăţă de acest citat ca de o ancoră de salvare, dând din cap şi încruntându-se în vreme ce continua să reflecteze. Susannah ştia că tatăl ei nu suporta să aibă o cât de mică neînţelegere cu ea sau cu vreuna din surorile ei. Asta îl facea să sufere, tulburându-i cursul tihnit al vieţii. Susannah ştia deja de multă vreme că, dacă vroia într-adevăr ceva, nu trebuia în niciun caz să cedeze în faţa lui. Voinţa ei era mai puternică şi personalitatea mai hotărâtă. Uneori îi era chiar ruşine dându-şi seama cât de uşor îl putea aduce pe făgaşul gândirii ei. Şi totuşi, în ciuda încăpăţânării ei, el, care era cu siguranţă cel mai

evlavios dintre oameni, continua să o considcre cea mai bună dintre fiicele lui. Numai ea ştia cât de departe era de imaginea pe care tatăl ei şi-o crease despre ea.

Chipul reverendului Redmon se mai lumină.

— Mda, spuse el. Cred că ai dreptate.

— A fost biciuit şi maltratat. Putem să-l ajutăm să-şi recapete sănătatea şi credinţa în Dumnezeu.

— Aşa este, spuse el şi-i zâmbi, vădit bucuros de a fi rezolvat cu atâta dibăcie această problemă de-a dreptul spinoasă şi asta chiar în momentul în care ajungeau acasă.

— Nu mă îndoiesc că ai făcut cum era mai bine. Mai mult ca sigur, inspiraţia divină te-a călăuzit atunci când ai hotărât să salvezi această biată fiinţă nefericită.

Inspiraţia divină. Asta era, firește, ce credea tatăl ei. Zâmbind puţin amar, se duse să-l înlocuiască pe Ben, pe care îl lăsase să stea cu Connelly. În camera de oaspeţi era întuneric, în afara unei lumânări puse lângă pat, care şiroia de ceară în propriu-i seu. Connelly zăcea întins pe pat, cu faţa în jos şi cu cămaşa de noapte a tatălui ei – cu care îi dăduse dispoziţii lui Ben să-l îmbrace – întinsă peste umerii lui laţi. Dacă n-ar fi fost atât de slăbit şi dacă, întâmplător, cămaşa n-ar fi fost croită larg ca să fie mai lejeră, în mod sigur nu l-ar fi încăput. Dar şi aşa, deşi cămaşa era mult prea scurtă şi prea îngustă, cel puţin Connelly arăta cât de cât decent.

— E deja dimineaţă, donşoară Susannah? Ben căscă, trezit din moţăiala lui. Stătuse într-un balansoar tras lângă pat.

— Nu. E miezul nopţii. S-a trezit?

Ben clătină din cap.

— Mai mult a strănutat decât s-a trezit de când stau io aici. Nici nu s-a mişcat când i-am pus cămaşa de noapte şi aia a fost muncă nu glumă, vă spui io.

— Îmi închipui. Ai făcut o treabă bună, Ben. Acum du-te în grajd şi ajută-l pe tata să vadă de Micah. După aceea poţi să te duci la culcare.

— Da, donşoară. Ben se ridică, întinzându-se. Se uită la silueta nemişcată de pe pat. Şi cu el cum rămâne?

— O să stau eu puţin cu el. Şi acum, hai, du-te. Şi, Ben…

— Da, donşoară.

— Ai grijă ca mâine dimineaţă să-ţi faci toată treaba *înainte* de a te duce să te întâlneşti cu Maria, ne-am înţeles?

Ben avu cel puţin bunul simţ de a părea ruşinat.

— Da, donşoară. Îmi pare tare rău pentru azi'mneaţă.

— O să uităm asta, nu? Dar să nu se mai întâmple, ne-am înţeles?

— N-o să se mai întâmple, donşoară Susannah. Vă promit.

Deşi cuvintele erau spuse din suflet, Susannah ştia din proprie experienţă că nu vor trece bine două zile şi promisiunea va fi dată uitării. Dar nu-i spuse nimic, iar Ben plecă la culcare. Susannah se aplecă deasupra patului, punând automat mâna pe fruntea pacientului ei. Nu prea mai avea febră. Se gândi, recunoscătoare, că dacă era să se îmbolnăvească de friguri, asta s-ar fi întâmplat cu siguranţă până acum. Totuşi, fiind, se pare, solid ca un bivol, omul nici nu s-a îmbolnăvit şi nici nu a murit de

friguri, în ciuda infecţiei care supura în masa de came jupuită şi sângerândă în care fusese transformată spinarea lui.

— Asta e omul? o întrebă încet tatăl ei, intrând în cameră şi uitându-se încruntat la Connelly.

— Da.

— Sărmanul de el! După cum ai spus şi tu, o să-i vindecăm şi trupul şi sufletul. Bunul Dumnezeu a fost alături de el, călăuzindu-l în siguranţă spre uşa noastră.

— Da.

Tatăl ei era genul de om care vedea întotdeauna numai partea luminoasă a lucrurilor. Susannah îi zâmbi recunoscătoare.

— Acum ar trebui să te duci la culcare. Mâine avem multe de făcut.

— Ai dreptate. Şi trebuie să recunosc că sunt şi foarte obosit. Te culci şi tu acum, nu?

— Mai am câte ceva de făcut. Dar o să mă culc şi eu îndată.

— Ce ne-am face noi fără tine, Susannah? oftă bătrânul, ieşind din cameră.

Susannah îi auzi paşii în timp ce urca scările. Avea mersul uşor, mai uşor chiar decât al lui Mandy, deşi fata era suplă ca un fulg. Susannah simţi că i se strânge inima. În ultimul an, tatăl ei slăbise foarte mult. Trebuia să mănânce bine şi să se odihnească mai mult. De altceva nu avea nevoie, încercă ea să alunge gândurile negre ce o copleşeau. În rest, n-avea nimic, fireşte. A-şi închipui altceva însemna să-şi facă rău cu mâna ei.

După plecarea lui, în liniştea din cameră nu se auzea decât respiraţia aspră a lui Connelly. Într-un gest reflex, Susannah îi puse mâna pe obraz, deasupra bărbii ţepoase nu era mai cald decât fruntea. Probabil că, ajutat şi de laudanum, avea să doarmă tun până a doua zi de dimineaţă. Tentaţia de a face şi ea acelaşi lucru era foarte mare. Era atât de obosită încât de-abia îşi mai putea ţine ochii deschişi; dimineaţa era aproape şi aveau o groază de treburi de făcut. Dacă ar încuia uşa camerei de oaspeţi, Connelly n-ar putea mişuna prin casă chiar dacă s-ar trezi. Viaţa nu-i era în pericol; Susannah nu avea nici cel mai mic motiv să stea trează toată noaptea, ca să-l vegheze. Vroia şi ea să doarmă, măcar câteva ore.

În final, conştiinţa cedă în faţa oboselii. Oricum avea să se scoale devreme, în zori, deci Connelly nu o să rămână prea multă vreme singur. Punându-i încă o dată mâna pe frunte pentru a se convinge că frigurile nu se declanşaseră acum, în ultimul minut – şi aşa şi era – Susannah se predă, ajutată şi de un căscat atât de larg încât o durură maxilarele. Dacă nu se va duce chiar acum la culcare, mâine nu va mai putea fi de niciun ajutor nimănui.

Suflând mai întâi în lumânarea de lângă pat, apoi închizând şi încuind uşa camerei de oaspeţi, Susannah urcă în camera ei, îşi puse cămaşa de noapte şi se spălă pe faţă şi pe dinţi. Îşi desfăcu părul, periindu-l până sfârâi, rămânând ca o capă roşcată în jurul umerilor fetei. Un sunet slab, venit de undeva de jos, o făcu să se oprească brusc, cu peria în mână, ciulind urechile. Ce-a

fost asta? Se auzi din nou, ca un scârţâit înăbuşit, ca şi cum cineva, încuiat pe dinafară, încearcă să iasă.

Să iasă de unde? Singura uşă încuiată din casă era cea a camerei de oaspeţi. Se trezise Connelly? Fireşte că nu – dar atunci ce era sunetul acela?

Puse peria la loc pe lavoar. Luând de pe pat cuvertura de culoare roz, şi-o înfăşură în jurul umerilor şi coborî scările cu o lumânare în mână şi cu părul – pe care de obicei şi-l împletea înainte de culcare – revărsat pe spate.

Jos era întuneric şi linişte ca într-un mormânt, mai ales acolo unde lumina slabă a lumânării nu pătrundea. Uşa camerei de oaspeţi era închisă şi încuiată, exact aşa cum o lăsase iar cheia era în broască. Oare să-şi fi închipuit doar că auzise acel sunet? Nu, fireşte că nu.

Sunetul se auzi din nou, atât de neaşteptat încât Susannah sări, făcând ca lumânarea să pâlpâie. Privi ţintă la uşă, la timp ca să o vadă mişcându-se. Cheia se zgâlţâia în broască… dar un mieunat slab venit din spatele uşii reuşi să dezlege misterul.

— Clara! o certă Susannah în timp ce descuia uşa, iar biata pisică se năpustise afară din cameră. Cum ai ajuns aici înăuntru? Ar fi trebuit să fii afară.

Clara toarse zgomotos, frecându-se de gleznele lui Susannah. Fata puse lumânarea jos, la picioarele scării şi, îndreptându-se spre uşă, luă pisica în braţe şi o mângâie între urechi. Clara era o pisică de rasă Calico, cu o blană albă şi deasă cu pete portocalii şi negre. Era o pisică mare — cântărea cam douăzeci de livre[3] – şi ar fi fost frumoasă

[3] Aproximativ 9 kg.(n.t.)

dacă nu şi-ar fi pierdut un ochi şi o bucată dintr-o ureche într-un accident nefericit care o adusese, sângerând şi mai mult moartă decât vie în şopronul Redmon. Susannah o găsise şi o îngrijise, iar devotamentul nesfârşit al Clarei nu era decât răsplata pentru strădaniile ei. Urechea era încă zdrenţuită, dar ochiul era aproape vindecat şi deloc urât la vedere pentru că crestătura cicatrizată se afla chiar într-un semicerc de blană neagră, care dădea mai curând impresia unei clape negre puse pe ochi, aşa cum poartă piraţii.

— Du-te să prinzi un şoarece, îi şopti Susannah, deschizând uşa şi punând-o pe Clara pe verandă.

Ca şi cum ar fi înţeles, Clara mieună încet, apoi, străbătu veranda dând din coadă, coborî treptele şi dispăru în întuneric. Închizând uşa, Susannah se întoarse în camera de oaspeţi. Timp de o clipă, privi înăuntru, întrebându-se dacă nu cumva Clara îi deranjase pacientul. Nu auzi nimic, nici cel mai mic foşnet al aşternutului. În ciuda flăcării lumânării care lumina coridorul, colţul din fund al camerei – acolo unde se afla şi patul – era cufundat în întuneric. Vroia să intre doar pentru o clipă, să vadă ce facea Connelly – daca nu cumva avea febră – şi apoi să urce la ea în cameră.

Lumina lumânării din spatele ei îi permise să vadă că omul îşi schimbase poziţia în care îl lăsase ultima oară când fusese în cameră. Respira parcă mai uşor şi nu părea să doarmă prea profund. Poate că pisica îl trezise, sau îl deranjase… încruntându-se, Susannah se aplecă deasupra patului. Îi puse mâna pe frunte şi… atât de

brusc încât şocul pe care îl avu o paralizã pur şi simplu, încheietura îi fu prinsă într-o strânsoare de fier. Cuvertura îi alunecă de pe umeri, în timp ce o smucitură puternică o făcu să-şi piardă echilibrul. Se lovi cu genunchii de saltea şi, icnind cu respiraţia tăiată, se rostogoli în pat.

9

De-abia simţi moliciunea saltelei mai jos de umăr, că se şi ridică în capul oaselor. În cădere, se lovise la umăr şi ar fi ţipat de durere dacă ar fi putut. Dar bărbatul o strivea sub greutatea lui, împiedicând-o să scoată vreun sunet, încerca să respire, încerca să vorbească, dar greutatea lui o sufoca. Connelly bolborosea ceva, îi auzea şoaptele răguşite şi sălbatice, dar cuvintele nu le putea înţelege. Nici faţa nu i-o putea vedea. Susannah avea nasul şi gura strivite literalmente sub pielea caldă, acoperită cu păr aspru rămasă dezgolită în dreptul decolteului cămăşii de noapte pe care o purta Connelly. Simţi în nări mirosul de săpun, pe care îl făcuse ea însăşi şi pe care îl folosise ca să-l spele cu doar câteva ore mai înainte; în gură avea tot un gust de săpun.

Connelly se mişcă puţin, iar Susannah, profitând de faptul că bărbatul nu mai era cu totul deasupra ei, întoarse capul într-o parte şi trase aer în piept, aer binecuvântat care îi umplu plămânii şi o făcu să-şi recapete luciditatea şi stăpânirea de sine. Şocul de a fi fost înşfăcată atât de brutal începea să se mai

domolească, în timp ce frica se strecura în sufletul fetei. Vroia să o omoare sau… ce?

Gura lui mozolindu-i pielea gâtului îi confirmă cea de-a doua variantă nu mai puţin înspăimântătoare. Înţepeni, temându-se să se mişte, în timp ce barba lui aspră îi zgâria pielea delicată a obrajilor şi a gâtului. Avea gura deschisă şi buzele calde şi umede. Susannah ştia că el avea gura deschisă, pentru că îi simţea dinţii muşcându-i coarda delicată care ieşea în afară chiar sub ureche, capul fetei fiind întors într-o parte.

Limba lui atinse, apoi trasă conturul urechii afundându-se în scobitura de forma unei scoici. Susannah stătea nemişcată, împietrită de frică, temându-se să nu-l întărâte să facă ceva şi mai cumplit.

Dinţii lui găsiră şi mozoliră lobul delicat. Susannah constată îngrozită că, dacă împrejurările ar fi fost diferite, senzaţia ar fi fost întru totul tolerabilă. Dar se temea totuşi, neştiind ce va urma. Deşi nu cunoscuse niciodată dragostea trupească pe care bărbaţii le-o cer soţiilor lor, Susannah ştia în esenţă cam despre ce era vorba. Era clar că asta vroia şi Connelly. Şi era grăbit, mai grăbit chiar şi decât un porc care ar vrea acelaşi lucru.

Trebuia să-l oprcască. Dar cum? Cu mâna dreaptă imobilizată sub greutatea corpului bărbatului şi cu cea stângă prinsă în strânsoarea de fier a mâinii lui, Susannah nu putea face nicio mişcare. Nu putea nici să dea din picioare. Coapsa lui puternică i le ţintuia, imobilizându-le. Mărimea şi greutatea bărbatului o copleşeau, sufocând-o.

Îi trasa cu limba conturul maxilarului, iar Susannah simţea că i se face pielea ca de găină. Apoi mozoli pielea moale de sub bărbie. Susannah îşi simţi trupul mişcându-se în mod reflex, ca răspuns la atingerea fierbinte şi aspră a gurii lui. Această senzaţie, cu totul nouă pentru ea, o făcu să tresară, uimind-o. Îşi mişca repede capul dintr-o parte în alta, zbătându-se disperată să scape. Fără a lua în seamă eforturile ei, Connelly o săruta scurt dar apăsat pe gât.

— Încetează! şuieră Susannah, cu faţa îngropată în scobitura umărului bărbatului. N-auzi? Încetează imediat şi îţi promit că o să dăm totul uitării! Îţi dau cuvântul meu de onoare că nu vei fi pedepsit.

Chiar dacă a auzit-o, nu păru prea impresionat, nici de ameninţare, nici de promisiune. Îi săruta obrazul, colţul ochiului şi tâmpla. Deşi o strivea sub trupul lui, împingând-o adânc în saltea, îşi mută totuşi greutatea corpului într-o parte, pentru ca Susannah să poată respira. Coapsa lui, care o imobilizase, goală – cămaşa de noapte a tatălui ei, şi aşa destul de scurtă, i se ridicase mult peste genunchi se freca de coapsele ei. Susannah îşi dădu seama îngrozită că putea simţi atât de bine căldura coapsei lui şi ţesătura cămăşii de noapte pentru simplul motiv că şi coapsele ei erau descoperite. Cămaşa de noapte i se ridicase până aproape dc talie, fie din cauză că dăduse din picioare, fie din cauza căzăturii şi a faptului că se zbătuse să scape.

Gândul de a ţipa, pe care, cu numai câteva clipe mai înainte, îl considerase ca pe o adevărată anatemă – ce ruşine să fie găsită într-o asemenea poziţie, îşi spuse ea,

gândindu-se mai ales la tatăl ei – îi trecu din nou prin minte, dar îl alungă imediat. În afara situaţiei penibile în care ar fi fost pusă ea, se gândea şi la pericolul pe care Connelly îl putea reprezenta pentru surorile şi pentru tatăl ei, în cazul în care aceştia ar fi trebuit să-l înfrunte. Cu o strângere de inimă, Susannah îşi dădu seama că toţi cei cinci membri ai familiei Redmon nu se puteau pune cu bărbatul pe care ea însăşi li-l adusese pe cap. Doar dacă tatălui ei nu-i trecea cumva prin cap – auzindu-i ţipetele să ia puşca de vânătoare – care îşi avea locul ei lângă uşa bucătăriei. Însă Susannah ştia foarte bine că reverendul Redmon n-ar face asta pentru nimic în lume. Dc fapt, nici nu i-ar trece prin minte să o facă.

Dacă nu va găsi cât mai repede o cale de a-l opri pe Connelly, va cunoaşte în curând mult mai multe lucruri despre dragostea trupească decât îşi închipuise vreodată că ar putea afla. Avea să fie violată şi dezonorată şi asta numai din vina ei. Gândul acesta o electriză parcă, dându-i curaj.

— Connelly, trebuie să-mi dai drumul! Dacă nu, vei fi spânzurat pentru asta!.

Ameninţarea ei nu păru să-l afecteze defel. Dimpotrivă, drept răspuns, îi sărută colţul gurii cu o pasiune de bărbat îndrăgostit. Lui Susannah îi trecu prin cap că, datorită laudanumului pe care ea însăşi i-l dăduse, poate că nu se trezise încă de-a binelea, aflându-se doar într-o stare de semisomnolenţă, stârnită de prezenţa fetei în patul lui. Poate că se afla în plin vis erotic pe care îl trăia

cu pasiune, aţâţat şi de prezenţa căldurii trupului feminin de lângă el.

— Connelly! Trezeşte-te!

Drept răspuns, gura bărbatului îi mângâie obrazul şi, coborând, îi mozoli bărbia. Disperată, încercă să-i opună rezistenţă şi să-l îmbrâncească – din păcate, avea tot atâtea şanse ca şi un biet mieluţ nevoit să se lupte cu un lup mult mai mare decât el – dar nu reuşi să-l facă să-şi schimbe cât de cât poziţia. Susannah îşi spunea tocmai că până la urmă o va scoate la capăt cu el, când simţi genunchiul bărbatului strecurându-se între pulpele ei lipite.

Vreme de o clipă – nu mai mult – Susannah percepu apăsarea necruţătoare a coapsei care îi desfăcea picioarele, asprimea părului care îi zgâria carnea delicată şi căldura pielii lui cu un freamăt de emoţie la fel de neaşteptat ca, de altfel, tot ce-i făcea Connelly. Dar frica, revolta şi ruşinea, ca şi puternicul simţ moral ce îi fusese inoculat încă din copilărie reuşiră să alunge aproape imediat acea licărire fierbinte de senzualitate. Însă nu putu scăpa din strânsoarea genunchiului proptit între picioarele ei şi care se căznea să-i desfacă şi mai mult coapsele. Forţa ei nu se putea compara cu a lui şi, în mod inevitabil, Connelly obţinu ceea ce vroia. În timp ce picioarele ei, desfăcute cu forţa, se strângeau cu disperare în jurul coapsei care părea că nici nu bagă în seamă efortul lor de a se apropia din nou, Susannah simţi, vreme de o clipă, forţa uriaşă a membrului care o apăsa chiar pe locul cel mai intim al trupului ei, între

coapse. Senzaţia – fizică prin excelenţă – era uluitoare, asemănătoare izbirii atunci când eşti trântit de pe cal.

Coapsa lui o apăsă din ce în ce mai tare, iar Susannah simţea că i se usucă gura.

Fie că îi era ruşine sau nu să fie găsită într-o asemenea postură, fie că se putea întâmpla să pună în pericol viaţa ei şi a familiei ei, un lucru era sigur – trebuia să pună capăt acestei situaţii. Susannah deschise gura ca să ţipe. Dar înainte de a apuca să scoată un sunet, Connelly îi astupă gura cu buzele lui fierbinţi. Susannah se înecă, aproape sufocată, în timp ce bărbatul îi pătrundea gura cu limba. Greutatea lui o apăsa din nou, iar braţele lui o strângeau cu putere în timp ce, stând cu capul aplecat peste al ei, îi asalta fără milă gura. Buzele şi limba lui aveau un gust de supă de pui. Fierbinţi şi umede, sugeau lacome buzele şi limba fetei, iar dinţii muşcau uşor acea pradă dogoritoare. Coapsa lui se mişca în sus şi în jos între pulpele ei, strivind sub ea locul acela care – oricât de mult s-ar fi împotrivit Susannah – devenise deja centrul conştiinţei sale. Se zbătu să scape de această frecare ruşinoasă, dar nu reuşi decât să înrăutăţească lucrurile. Cu răsuflarea aproape tăiată, Susannah încetă brusc să i se mai împotrivească, în vreme ce un val de căldură dulcc, binefăcătoare, îi inunda trupul din cap până-n picioare.

Oare astfel le ispitesc bărbaţii pe femei? Oare asta era dragostea trupească? Susannah se întreba, firește, ce senzaţii i-ar putea produce o astfel de dragoste, mai ales ei care nu avusese niciodată nici măcar un curtezan. Deşi

lui Sarah Jane nici nu i-ar fi trecut prin minte să discute ceva atât de indecent cu sora ei mai mare, pe care o privise întotdeauna aproape ca pe o mamă, Susannah o auzise o dată, fără să vrea, mărturisindu-i şovăitoare lui Mandy o oarecare teamă de ce ar putea să o aştepte în patul nupţial. Dacă asta era într-adevăr dragostea trupească, atunci nu era deloc ceva de speriat, ci dimpotrivă, ceva ce trebuia aşteptat cu nerăbdare, dar făcut numai sub sfânta legătură a căsătoriei.

Însă acesta nu era patul ei nupţial, iar Connelly nu era soţul ei. Plăcerile care îi şerpuiau prin trup, făcând-o să freamete erau păcătoase şi vinovate; pentru nimic în lume nu-şi putea îngădui să le mai simtă. Nu vroia! Nu trebuia!

Eliberându-i buzele, gura lui alunecă, pe lângă obraz, spre gât. Îi eliberă şi mâinile din strânsoarea de fier, se mişcă uşor ridicându-şi şoldurile şi începu să-i mângâie trupul, parcă pentru a-i cunoaşte forma şi rotunjimile. Degetele lui găsiră şi se opriră asupra sânilor, luându-i în căuşul palmelor şi frecând sfârcurile prin cămaşa subţire de bumbac. Susannah scrâşni din dinţi, împotrivindu-se dorinţei bruşte, grăbite şi copleşitoare de a ceda, dorinţă care îi slăbea rezistenţa. De la logodna lui Sarah Jane încoace, începuse să se obişnuiască cu ideea că avea să moară, probabil, fecioară. Acest lucru n-ar fi trebuit să o deranjeze sau să o neliniştească. Şi totuşi… Viitorul pe care surorile ei îl luau drept bun şi-l aşteptau – căsătorie, copii, un soţ care să le înveţe totul despre dragostea trupească – nu era pentru ea. Datoria ei era să se devoteze tatălui şi surorilor ei. Atât şi nimic mai mult.

Atunci când, poate, nu vor mai avea nevoie de ea, va fi prea bătrână ca să-şi trăiască din plin propria ei viaţă. Urâtă sau nu, practică sau nu, vroia să înveţe lecţia iubirii ca orice altă femeie. Asta era şansa vieţii ei; nu trebuia decât să stea întinsă în pat, liniştită şi tăcută, lăsându-l să…

Celălalt genunchi al lui Connelly se propti şi el, cu toată puterea, între coapsele ei. Înainte ca Susannah să-şi dea seama ce se întâmplă, Connelly îi desfăcu larg picioarele.

— Nu!

Panica instinctivă, absolută, triumfă în final asupra tuturor celorlalte argumente. Susannah îşi adună ultimele puteri şi-l lovi cu pumnul în tâmplă.

— Ce dracu'…

Spre surprinderea şi uşurarea ei, Connelly căzu pe spate cu un mârâit. Susannah se simţi brusc eliberată. Se târî până la marginea patului, dar mâna lui o opri, apucând-o şi trăgând-o brutal de păr.

— Dă-mi drumul! Dă-mi drumul, n-auzi?

— La naiba, femeie, de ce m-ai lovit?

Părea într-adevăr jignit. Susannah îi privi cu asprime silueta întunecată asta era tot ce putea distinge în semiîntunericul din cameră constatând cu surprindere că tremura. Ea care nu tremura niciodată pentru nimic.

— De ce te-am lovit?

Poate că într-adevăr, habar n-avea. Dacă teoria ei era valabilă, poate că omul de-abia acum se trezea de-a binelea, fără să-şi amintească nimic din scena ruşinoasă petrecută între ei. Susannah se ruga la Dumnezeu să fie

aşa. Ce umilitor ar fi fost să-şi reamintească felul în care se purtase cu ea. O pipăise în locuri în care nici ea însăşi nu se atingea vreodată. Îi ridicase cămaşa de noapte până în talie şi… şi… Dacă şi-ar aminti, ea n-ar mai putea niciodată să-l privească drept în ochi. Dar Connelly tăcea, fără ca fata să-şi poată da seama la ce anume se gândea; dar, prin întunericul din cameră îi simţi privirile aţintite asupra ei. Dintr-o dată, o trase şi mai tare de păr. Lui Susannah i se făcu, brusc, frică. Poate că vroia să o târască iar sub el şi să termine ceea ce începuse. Poate că fusese tot timpul treaz şi nu urmărise decât să o siluiască. De frică şi de mânie, începu să tremure atât de tare încât i-ar fi clănţănit dinţii dacă n-ar fi ţinut gura strânsă.

Îl simţi şi îl văzu ridicându-se şi aplecându-se peste marginea patului – ceea ce lui Susannah îi provocă o durere ascuţită în regiunea scalpului, pentru că bărbatul continua să o ţină strâns de păr. Trăgând-o şi mai tare, fata fu obligată să se întindă pe o parte, în vreme ce el căuta ceva pe jos, fără însă a-i da drumul. Susannah auzi zgomot de metale lovite cu stângăcie unul de celălalt, simţi mirosul înţepător al unei scântei scăpărate şi văzu lumânarea de lângă pat aprinsă. Îşi spuse că, probabil, Connelly a văzut mai devreme lumânarea, precum şi locul unde ţinea ea amnarul şi cremenea. Când flacăra începu să pâlpâie – ce-i drept destul de şovăielnic la început – strânsoarea bărbatului mai slăbi, Susannah putând să se ridice din nou în capul oaselor. Se trase cât mai departe de el – însă doar atât cât îi permitea strânsoarea mâinii lui puternice. Incapabilă să plece, să

fugă sau să facă orice altceva, se întoarse şi-l privi cu o resemnare fatalistă.

La rândul lui, Connelly se uita la buclele roşcate şi ciufulite pe care le strângea în pumn şi care se revărsau în dezordine pe cearceaful alb, când la cămaşa de noapte răsucită într-un mod aproape indecent. Privi o clipă sânii rotunzi ce răzbăteau prin ţesătura subţire de bumbac; ochii i se măriră atunci când Susannah îşi încrucişa braţele pe piept, ascunzându-şi sânii de privirile lui indecente, care continuau să o măsoare din cap până în picioare, neclintite şi imperturbabile. Fata avea picioarele goale până mai sus de genunchi, ceea ce îi permitea lui Connelly să le studieze atent, fără să-i scape nici cel mai mic amănunt, de la formatul lung şi subţire şi până la degetele mici. Susannah îşi trase repede picioarele sub ea, acoperindu-le cu cămaşa de noapte. Se înroşise atât de tare la faţă încât simţea că îi ard obrajii şi, mai mult decât atât, probabil că şi el vedea asta.

Când în sfârşit îndrăzni să ridice ochii, Connelly o privea atât de încruntat şi de fioros de parcă cine ştie ce rău îi făcuse. Avea un semn roşu pe tâmplă, în locul unde îl pocnise Susannah. Cămaşa reverendului stătea întinsă pe umerii lui înspăimântător de laţi şi răsucită pe piept. Susannah nu îndrăzni să privească mai jos, speriată de ceea cc ar putea vedea. Părul lui negru era răvăşit, iar buzele strânse, expresia feţei şi barba aspră îl făceau să semene cu un sălbatic.

Numai la gândul că trupul ei reacţionase la mângâierile acestei brute, Susannah se cutremură îngrozită. Trebuia

să privească în altă parte. Era oare într-o situaţie atât de disperată încât orice bărbat ar face-o să tresară şi să freamăte?

— Ce dracu' faci aici în pat cu mine?

Întrebarea răsunase ca o acuzaţie. Îşi întoarse privirile spre el, furioasă.

— Ce fac…?

De-abia putea să vorbească de indignare. Pe de altă parte, nici nu ştia ce să-i răspundă. Dacă într-adevăr nu-şi mai amintea ce făcuse, cu atât mai bine, dar nu era să-i relateze ea toate acele amănunte atât de stânjenitoare. Amintirea ruşinoasă va rămâne numai şi numai a ei, ceea ce o va face mai puţin dezonorantă. Deşi, chiar dacă ar fi fost treaz -- ceea ce era foarte posibil poate că nu ştia cum anume reacţionase trupul ei la atingerea lui, nu-i aşa? Bineînţeles că nu ştia. La urma urmelor, nici n-avea cum să-i ghicească gândurile şi trăirile. Numai ea ştia cât de pătimaşă fusese reacţia trupului ei şi avea să ducă cu ea în mormânt secretul acela vinovat.

— Dacă m-ai cumpărat în ideea de a mă folosi ca armăsar, de prăsilă, atunci să ştii, doamnă, că te-ai înşelat. Eu mă culc cu cine-mi place şi când îmi place. Nu fac dragoste la comandă.

— Ce-ai spus? reuşi să îngaime Susannah, cu pumnii strânşi, îngrozită de insulta aceea atât de neaşteptată.

Amestecul de emoţii care, cu câteva clipe în urmă o înfioraseră atât de plăcut, se contopiseră într-o izbucnire înfierbântată; se înfurie atât de tare, încât simţi că-şi pierde cumpătul şi că-i plesnește capul de indignare. Răbufni:

— Asta-i bună, sălbatic ignorant şi nerecunoscător ce eşti! şuieră ea. Şi când te gândeşti că te-am scăpat de Hiram Greer! Că te-am scăpat de Georges Renard! Că m-am purtat frumos cu tine! Meriţi să fii biciuit! Meriţi să fii spânzurat! Meriţi să fii tăiat în bucăţi şi dat la câini – dar tăiat cu un cuţit neascuţit! Cum îndrăzneşti să îmi vorbeşti astfel? Bădăran necioplit!

Susannah se opri ca să-şi tragă sufletul, iar Connelly o privi cu nişte ochi, în ale căror profunzimi cenuşii licărea o lumină greu de descifrat.

— Eu nu mă culc cu femeile din recunoştinţă.

Ochii fetei aruncau fulgere de mânie şi îi veneau în minte cuvinte atât de urâte încât nici nu credea că le ştie. Dar se abţinu să le rostească şi întinse mâna ca să apuce şuviţa groasă de păr rămasă prizonieră în mâna lui. Încercă să scape din strânsoare dar, degeaba. Ba mai mult, din cauza smuciturii, o duru scalpul.

— Dă-mi drumul! Imediat, n-auzi?

— Că de nu…? râdea de ea, trăgând-o şi mai tare de păr.

— Că de nu, am să te vând chiar mâine lui Hiram Greer… înainte de apusul soarelui! Când o să-i spun ce… cum m-ai insultat, o să pună să te biciuiască în fiecare zi!

— Iar când eu am să-i spun lui – şi oricui mă va asculta — cum te-ai urcat lângă mine în pat şi ce mult ţi-a mai plăcut când te-am călărit, s-a zis cu reputaţia ta. Şi să nu care cumva să crezi că n-o să strig în gura mare şi n-o să povestesc totul până în cele mai mici amănunte. Pentru că să ştii c-am să-o fac.

Îi zâmbi răutăcios, iar Susannah îl privi îngrozită.

Fireşte că nu se urcase în pat alături de el. Asta nu era adevărat, fie că el o credea sau nu. Dar în rest, acuzaţia era destul de adevărată, ceea ce o făcu să se cutremure în sinea ei. Însă Connelly nu avea cum să cunoască dorinţele pe care i le treziseră mâinile bărbatului ce-i frământa trupul, nu-i aşa?

— Să ştii că nu reacţionez prea blând la ameninţări, adăugă el ca o explicaţie.

— Nici eu, spuse ea printre dinţi, trăgând iar de păr.

De data asta, fie din cauză că el slăbise strânsoarea, fie pentru că ea trăsese foarte tare, reuşi să-i smulgă şuviţa de păr din mână. Dintr-un salt, fu jos din pat, îndepărtându-se şi mai mult de el, pentru a se simţi într-adevăr în siguranţă. Cuvertura ei zăcea pe podea, lângă pat. Se repezi să o ridice, şi-o înfăşură pe după umeri şi, simţindu-se oarecum mai în siguranţă, se întoarse spre el.

Câteva şuviţe din părul ei rămăseseră în mâna lui Connelly, care începuse să le răsucească pe degete.

— O amintire, spuse el – ca şi cum ea i-ar fi cerut o explicaţie – uitându-se chiorâş la ea.

Susannah simţi din nou că i se suie sângele la cap, dar de data aceasta reuşi să-şi păstreze cumpătul.

— În cazul în care într-adevăr nu ştii cum a început accastă… farsă, dă-mi voie să-ţi spun. M-a trezit un zgomot ciudat şi am venit aici să văd ce s-a întâmplat. În momentul în care te-am atins ca să văd dacă mai aveai febră sau nu, m-ai înşfăcat şi m-ai tras în pat. Apoi… ai…

ai… A trebuit să mă zbat ca să scap, iar în final a trebuit să te lovesc ca să-ţi vii în simţiri.

Urmă o scurtă tăcere, cea mai scurtă, poate. Connelly închise ochii pe jumătate, ca şi cum ar fi meditat asupra vorbelor ei.,

— Nu aşa îmi amintesc eu lucrurile, scumpo, spuse el încet, aruncându-i cel mai răutăcios zâmbet pe care Susannah îl văzuse vreodată.

— Eşti o odraslă a Diavolului, aşa să ştii! Era atât de furioasă încât de-abia putea vorbi. Şi eu nu sunt *scumpa* ta. Atâta vreme cât mă voi stăpâni şi nu te voi vinde, deci atâta vreme cât vei mai rămâne în casa asta, mi te vei adresa cu *domnişoară* Susannah.

Fără să mai aştepte răspunsul bărbatului, se răsuci pe călcâie, înşfăcă repede cuvertura, înfăşurându-se în ea de parcă ar fi vrut să adune la un loc toate rămăşiţele demnităţii ei jignite şi ieşi cu capul sus din cameră.

10

Susannah se simţea de parcă îşi petrecuse cei mai buni ani din viaţă nefăcând aproape nimic altceva decât pâine. Amesteca, frământa şi cocea de două ori pe zi şi nu era seară în care, în bucătărie, să nu se afle un aluat lăsat să crească. De-abia cântase cocoşul, cu un sfert de oră în urmă, că Susannah era deja în bucătărie, făcând pâine pentru masa de seară. Pâinile pentru micul dejun erau în micul cuptor al vetrei uriaşe care ocupa aproape un

întreg perete. În curând aveau să fie gata. În bucătărie plutea deja un miros cald şi îmbietor de pâine coaptă.

Ceilalţi membri ai familiei urmau să se scoale cam peste o oră şi vor veni să mănânce. Astfel începea fiecare zi din viaţa lor şi astfel vor începe mereu, o lume fără de sfârşit, atâta timp cât Susannah era acolo ca să aibă grijă de ei. Numai că pe Susannah, dintr-un motiv pe care nici ea nu-l înţelegea prea bine, începuse brusc să o nemulţumească tocmai această rutină, în care, până atunci, îşi găsise automulţumirea. Ducea o viaţă activă şi era bine că era aşa – dar… dar… dar ce? Ar trebui să fie recunoscătoare, nu nemulţumită. Era chiar binecuvântată de soartă. Şi cu toate acestea… Ce se întâmpla cu ea de tânjea în secret după altceva, după ceva ce nu avea? Fiertura de ovăz fierbea în clocote pe foc. Cu melasă turnată deasupra şi cu multă pâine proaspătă cu unt va fi într-adevăr un mic dejun copios. Fetele o vor ajuta să strângă în bucătărie şi după aceea va ieşi, poate, să muncească un pic în grădină, îi plăcea tare mult să plivească.

— Mai aveţi treabă cu mine, donşoară Susannah?

Ben intrase pe uşa din spate, cu braţele pline de vreascuri pentru foc. Nu uitase să aducă lemne, iar ea îl lăudase cu prisosinţă.

— Poţi să dai de mâncare la pui.

— Da donş'.

Puse vreascurile într-un coş dc lângă vatră şi ieşi. Craddock ar fi trebuit şi el să se scoale, să mulgă vaca, însă, până la urmă, Susannah se văzu nevoită să-l trimită pe Ben să-l scoale. Lui Craddock îi plăcea să doarmă

aproape tot atât cât îi plăceau băuturile tari, motiv pentru care nu fusese niciodată în stare să aibă o slujbă permanentă.

Craddock nu le era aproape de niciun ajutor, iar Ben era un băiat nestatornic. În loc să o ajute, mai mult o încurcau, iar Susannah era nevoită să facă ea aproape toată treaba. Şi în ultimele luni, se adunaseră atâtea treburi de făcut, încât lui Susannah îi era teamă că, în curând, n-avea să mai facă faţă. Aşa că ce făcuse? Cumpărase un condamnat care să o ajute efectiv la treabă. O făcuse pur şi simplu din egoism, iar egoismul se plăteşte scump – după cum spunea mereu tatăl ei. Susannah trebuia acum să plătească preţul propriului ei egoism.

Connelly. Nu se putea gândi la el fără a se simţi umilită şi jignită. Era aproape de necrezut că ea care, în toată viaţa ei, nici nu cochetase şi nici nu făcuse ochi dulci vreunui bărbat, fusese pe jumătate goală în pat cu argatul ei, şi asta chiar în noaptea trecută. Ori de câte ori îşi amintea cum îi pusese mâinile pe sâni, cum îi depărtase picioarele cu genunchiul, ca să nu mai vorbim de sărutările lui lacome, Susannah simţea un rău fizic. Şi ori de câte ori îşi amintea cum reacţionase ea la mângâierile lui, i se făcea greaţă.

Ceea ce se petrecuse între ea şi Connelly o făcea să se simtă atât de vinovată, de supărată şi de ruşinată, încât de-abia se putea uita în oglindă. Cum putuse ea, fiica tatălui ei, presupus model de cinste, ea, a cărei virtute o admirau şi o lăudau toţi, să aibă asemenea dorinţe

murdare şi vinovate. Dacă tatăl ei ar şti ce făcuse (dă Doamne să nu aile niciodată!), ar spune că Diavolul a fost cel care a ispitit-o. Dar Susannah ştia mai bine vina fusese numai şi numai a ei.

Încă şi mai cumplită decât amintirile era perspectiva de a avea de-a face cu Connelly atunci când acesta sa va trezi din somn. Gândul de a-l înfrunta din nou o facea să şovăie între a roşi de ruşine şi a clocoti de mânie.

Din păcate, nu-l putea vinde. La gândul că ar putea pălăvrăgi în dreapta şi în stânga în legătură cu ceea ce se petrecuse între ei – relatând firește propria-i versiune – Susannah simţea că-i îngheaţă sângele în vene.

Cum de ajunsese ea în situaţia asta înjositoare? Numai din cauza încăpăţânării ei de catâr. Toată lumea, începând cu Sarah Jane şi terminând cu Hiram Greer, încercase să-i spună că facea o greşeală cumpărându-l pe omul acela, însă Susannah se încăpăţânase să nu asculte de nimeni. Susannah recunoştea deci că fusese o pedeapsă meritată. Tot gândindu-se la cele întâmplate, Susannah începu să frământe şi să bată coca ce crescuse ajungându-i aproape până la coate, de parcă ar fi fost mutra rânjită şi scârboasă a noului ei argat.

Un zgomot venind dinspre camera de oaspeţi o făcu să încremenească, dreaptă ca o prăjină. Sau, ceea ce o făcuse să tresară fusese, mai curând, încetarea unui zgomot. Nu realizase până atunci că se obişnuise cu sunetul aspru şi strident al respiraţiei lui Connelly. Se trezise oare atât de devreme? Numai gândindu-se la asta şi simţi un gol în stomac.

Împăturind încă o dată aluatul, Susannah îl acoperi cu o cârpă, lăsându-l să crească. Străbătu cu paşi măsuraţi podeaua lată de scânduri a bucătăriei, oprindu-se în faţa uşii camerei de oaspeţi, a cărei uşă era deschisă. Îşi şterse mâinile pe şorţ, după care, neavând încotro, îşi îndreptă privirile spre pat.

Connelly stătea sprijinit într-un cot şi se uita la ea. Singura fereastră din cameră – ce-i drept, foarte mare era orientată spre răsărit. Soarele pătrundea acum înăuntru, luminând fiecare colţişor al camerei. La lumina strălucitoare a zilei, Connelly părea încă şi mai sălbatic şi mai fioros. Arăta de parcă locul lui ar fi fost pe o corabie de piraţi sau într-o speluncă plină de fum unde, beat fiind, să zbiere cântecele deochiate.

Oare îşi pierduse într-atât minţile încât să freamete la atingerea mâinilor unui asemenea bărbat?

— Apă, spuse el. Cuvântul răsună mai mult ca un croncănit.

Dând din cap grăbită şi încercând să alunge imaginile amestecate ale nopţii trecute, care o obsedau, Susannah se întoarse în bucătărie ca să-i aducă apă din găleata de lângă uşa din spate. Reveni destul de repede, ţinând în mână cana plină cu apă. Vreme de o clipă, stătu în pragul uşii, neştiind dacă să intre sau nu. În sfârşit, se hotărî – îşi îndreptă umerii şi intră.

Dacă vroia într-adevăr să dea uitării noaptea ce trecuse, trebuia cu orice preţ să-l înfrunte, să-l sfideze. Dacă i se strângea stomacul numai la gândul că trebuia să se apropie de el, asta avea să o ştie numai ea.

Ştia din proprie experienţă că un câine nu muşcă decât atunci când simte că victima se teme de el. Se va apropia de Connelly cu aceeaşi autoritate prudentă cu care s-ar apropia de un câine rău. A se apropia de el îndeajuns de mult încât să-i poată da cana cu apă însemna să rişte ca el să o înhaţe din nou. *Foarte bine*, îşi spuse ea, ridicând bărbia şi apropiindu-se de pat. Dacă omul urma să locuiască în gospodăria lor – şi asta numai din cauza prostiei ei – nu-l va putea evita la nesfârşit. Trebuia să-l lase să creadă că ea era calmă şi stăpânită.

— Mulţumesc.

Connelly luă cana, închizând ochii în timp ce bea. Incapabilă să se stăpânească, Susannah făcu un pas înapoi, unul singur.

Când termină de băut, deschise ochii şi o măsură din cap până în picioare, de la pieptănătura foarte sobră până la poalele rochiei peste care îşi pusese un şorţ.

— Îţi stă mai bine cu părul lăsat pe umeri, spuse el.

Susannah simţi că se sufocă.

— Nu te priveşte pe tine cum îmi stă bine şi cum nu!

— Mda, ai dreptate..

Îi întinse cana, pe care Susannah o luă, atentă ca nici măcar să nu-l atingă. Privirile li se întâlniră. Fetei nu-i plăcu strălucirea din ochii lui cenuşii. Era aproape… avidă. Susannah stătea nemişcată, îngrozită de ce ar putea el şă facă… sau să spună.

— E ceva de mâncare?

Lui Susannah îi trebuiră câteva clipe ca să-şi revină din uimire.

— Eşti un ticălos şi un neruşinat, aşa să ştii, spuse ea printre dinţi. Te porţi cum te porţi şi după asta mai ai şi tupeul să-mi ceri ceva de mâncare. Şi ce s-ar întâmpla, mă rog, dacă nu ţi-aş da nimic să mănânci?

Connelly ridică din umeri. Continua să o privească, deşi strălucirea lacomă din ochii cenuşii se stinsese aproape de tot.

— Am fost multă vreme lihnit de foame… înainte…

Ce putea să spună? Nu-i stătea în fire să lase pe cineva să moară de foame – nici măcar pe un nemernic ca el. Fără să mai scoată un cuvânt, ieşi din cameră, întorcându-se peste câteva minute cu o tavă pe care se aflau un castron cu fiertură de ovăz aburindă, îndulcită cu melasă, două felii mari de pâine proaspătă – aproape fierbinte – unse cu unt şi o cană eu ceai dulce.

— Poftim! îi spuse ea rece, punând tava pe saltea, lângă el. Puţin ceai se vărsă pe tavă.

— Nu stai şi dumneata cu mine?

Connelly ridică privirile şi, pentru prima oară, lui Susannah i se păru că vede în ochii lui o licărire de umor autentic. Oare o tachina? Dacă era aşa, atunci făcea o greşeală, pentru că Susannah nu găsea nimic de râs în ceea ce se petrecuse între ei cu o noapte în urmă.

— Nu, îi răspunse ea tăios, după care se întoarse în bucătărie, unde o aşteptau o mie şi una de treburi, care, toate, trebuiau terminate în cursul dimineţii pentru ca după-amiază să se poată duce la biserică, unde să dea o mână de ajutor la pregătirile pentru înmormântarea doamnei Cooper. Ceremonia urma să aibă loc la ora patru

după-amiază, când căldura toridă de peste zi avea să se mai domolească.

— Susannah!

Fata încremeni. Doar nu era atât de neruşinat încât să o strige pe nume. I se păruse, firește.

— Susannah!

Nu, nu i se păruse. Trase aer în piept şi, păstrându-şi calmul, se întoarse în cameră.

— Mai îmi dai?

— Ştii foarte bine că trebuie să mi te adresezi cu *domnişoară* Susannah, spuse ea cu răceală.

— După toate sărutările noastre de astă-noapte? îi răspunse el zâmbind.

Îşi bătea joc de ea, ticălosul! Susannah văzu roşu în faţa ochilor. Avea în mână o lingură cu coadă lungă, pe care i-o aruncă în cap, de parcă ar fi fost un topor, iar capul lui un butuc de lemn pe care ar fi vrut cu tot dinadinsul să-l despice în două. Bărbatul se feri şi căzu pe spate. Lingura se izbi de perete, la o distanţă de nici şase incii[4] de locul unde fusese capul lui, apoi căzu cu zgomot pe podea. Tava, împinsă de Connelly, care se ferise din calea proiectilului, ateriză şi ea pe podea, lângă lingură.

— Un lucru trebuie să-ţi fie foarte clar, spuse Susannah, neimpresionată nici de tava căzută pe jos, nici de poziţia destul de incomodă a lui Connelly, care se-rostogolise, prudent, într-o parte. Dacă ai să împingi lucrurile prea departe, să ştii că o să te vând, indiferent

[4] Aproximativ 15 cm (n.t.)

de minciunile murdare pe care ai să le scorneşti pe socoteala mea.

Spunând acestea, se întoarse şi ieşi din cameră. Mâna îi tremura în timp ce mai turna apă în ibricul de pe foc.

Fiertura de ovăz era gata, iar pâinea scoasă din cuptor din care tăiase două felii pentru Connelly – fusese lăsată pe masă să se răcească. Trebuia să-i trezească pe ai ei – dar, mai întâi, trebuia să-şi recapete stăpânirea de sine. Nu vroia ca tatăl şi surorile ei să o vadă atât de tulburată. Ar întreba-o cu siguranţă ce se întâmplase.

Se întoarse, dar în clipa următoare tresări, îngrozită. Connelly stătea în prag, cu tava pe care pusese castronul, cu cana şi lingura – în mână şi cu un umăr sprijinit de tocul uşii. O urmărea cu privirea lui de nepătruns. Părul negru, lung şi răvăşit, ca şi barba ţepoasă şi încâlcită îi dădeau un aer înspăimântător. Era înalt şi slab şi cu excepţia unui mic amănunt părea la fel de ameninţător ca şi atunci când îl cumpărase, cu o zi în urmă. Acel mic amănunt era îmbrăcămintea. Cămaşa tatălui ei nu-i ajungea nici până la genunchi şi, fiindu-i mică, stătea atât de întinsă pe el încât Susannah putea distinge conturul bandajelor pe care i le înfăşurase în jurul pieptului. Susannah refuză să încerce să mai vadă şi… altceva… Şi totuşi, curioase, privirile-i coborâră şi ceva mai jos de piept. Dar, ruşinate şi şocate de ceea ce mai mult intuiseră, se ridicată imediat, oprindu-se asupra chipului bărbatului din faţa ei.

— Nu poţi umbla prin casă în halul ăsta!

— Ţi-am adus tava, spuse el pe un ton aproape împăciuitor.

— N-ar fi trebuit să te dai jos din pat.

Mai mult în silă, puse jos găleata din care turna apă în ibric şi se duse să-i ia tava din mână.

I-a fost, se pare, atât de foame încât a lins castronul, îşi spuse Susannah, punând tava şi vasele în ligheanul de lângă uşa din spate, ca să le spele mai târziu. În cu totul alte împrejurări, foamea lui ar fi impresionat-o, dar aşa…

Connelly stătea încă în prag, urmărind-o cu privirea.

— Mai ţi-e foame? îl întrebă ea fără tragere de inimă.

Nici nu-i venea să creadă că le rostise. La urma urmelor, nici nu-i păsa dacă îi era foame sau nu. De fapt, chiar se bucura la gândul că îi era foame… ba nu… nu! Partea lumească a sufletului ei acea parte josnică şi vrednică de dispreţ putea într-adevăr să considere înfometarea lui ca pe o răzbunare pentru umilinţele pe care le îndurase din cauza lui. În schimb, cealaltă Susannah, fiica reverendului Redmon, trebuia să-i astâmpere foamea.

— Aş mai mânca ceva.

Fără să scoată o vorbă, Susannah luă alt castron, îl umplu cu fiertură de ovăz, turnă deasupra melasă şi-l trânti pe masă.

— Atunci stai aici şi mănâncă, îi spuse ea tăios, turnând ceai într-o cană pe care i-o trânti alături.

— Eşti o femeie cumsecade, Sus… domn*işoară Sus*annah, spuse el, cu un rânjet pe care, din cauza bărbii stufoase, fata doar îl bănui, mânioasă la culme.

— Nu, spuse ea cât se poate de limpede, oprindu-se din treabă şi privindu-l drept în ochi, cu mâinile încrucişate pe piept. Nu sunt. Şi află că, în clipa asta, tare aş avea chef să te pocnesc în cap cu tigaia asta.

Connelly se opri din mâncat – mai bine zis din înfulecat – privind-o cu interes.

— Chiar aşa?

— Da.

— Ah, continuă el. Pe lângă că eşti o femeie cumsecade, eşti şi foarte curajoasă. Şi începu din nou să mănânce.

Susannah clocotea de furie. Înainte de a apuca să izbucnească, Ben intră în bucătărie pe uşa din spate.

— Am dat de mâncare la pui, spus. E el, apoi se opri zărindu-l pe Connelly.

— Te-ai trezit, îi spuse el lui Connelly.

— După cum vezi.

— Am dat o mână de ajutor când te-au cărat înăuntru.

— Ah, spuse Connelly, întorcându-şi privirile către Susannah. Chiar mă întrebam cum aţi reuşit.

— Connelly, el e Ben Travers. O să te ajute la treabă. Susannah făcuse prezentările pe un ton cât se poate de indiferent, ducându-se să ridice oala cu fiertură de ovăz de pe foc.

— Bună dimineaţa la toată lumea.

Vocea tatălui ei care intrase în bucătărie o făcu să tresară; câteva picături de fiertură de-abia luată de pe foc îi căzură pe mână. Crispându-se de durere puse oala pe un scăunel cu trei picioare, după care se şterse pe mână cu un prosop. Nu era cine ştie ce arsură, pielea era doar

puţin roşie, dar dacă n-ar fi tresărit atât de tare nu s-ar fi întâmplat nimic. Şi n-ar fi tresărit dacă nu s-ar fi simţit atât de vinovată de ceea ce se petrecuse cu o noapte în urmă şi de faptul că tatăl ei o găsise cu Connelly în bucătărie. Nădăjduia din tot sufletul ca tatăl ei să atribuie roşeaţa din obrajii ei căldurii focului din vatră.

— Bună dimineaţa, tată, spuse ea cu asprime, în timp ce reverendul se aşeza la locul lui, în capul mesei.

Era îmbrăcat în negru, aşa cum îi stătea bine unui slujitor al lui Dumnezeu. Îi zâmbi cu blândeţe lui Connelly, netulburat de chipul fioros şi sălbatic din faţa lui.

— Dumneata trebuie să fii, mmm… Se opri, încercând să-şi amintească numele.

— Ian Connelly.

— Bine ai venit, domnule Connelly. Eu sunt reverendul John Redmon. Sper ca, în curând, să te simţi aici la noi ca acasă.

Connelly îl privi cu ochii pe jumătate închişi, neştiind dacă tatăl lui Susannah îşi bătea joc de el sau nu. Dar ceva anume, poate ochii căprui şi luminoşi ai bătrânului, îl convinse că reverendul Redmon vorbea cât se poate de serios.

— Mulţumesc, domnule, răspunse el curtenitor şi solemn.

Susannah n-ar fi crezut nici în ruptul capului că sălbaticul de Connelly putea vorbi şi pe un asemenea ton. Cu greu se stăpâni să nu caşte gura de uimire. Tatăl ei fu plăcut impresionat de răspunsul lui Connelly, iar Susannah îşi dădu seama că ticălosul era mai deştept

decât crezuse ea. Ştia să-şi adapteze manierele şi felul de a vorbi în funcţie de interlocutor.

— Fetele s-au sculat? îl întrebă Susannah pe tatăl ei.

— Da, le-am auzit vorbind în timp ce coboram scările.

— Mă duc să le mai zoresc atunci, spuse ea, ieşind în goană din bucătărie.

Când se întoarse – cu promisiunea solemnă a fetelor că nu aveau să întârzie mai mult de două minute constată cu surprindere şi cu uşurare în acelaşi timp că tatăl ei rămăsese singur. Acesta, sesizând întrebarea mută din privirile grăbite pe care fata le arunca în jurul ei, îi răspunse:

— Ben s-a dus să-l aducă pe Craddock, iar eu l-am trimis pe Connelly înapoi în pat, deşi m-a asigurat că este pregătit să înceapă lucrul. I-am spus că cel mai bine ar fi să se odihnească o zi, două ca să-şi mai refacă forţele.

— Pare să fie un om bun, Susannah. Ai făcut o alegere foarte bună, ca de obicei.

— Mă bucur că eşti mulţumit, spuse Susannah, neştiind dacă să se bucure sau nu că tatăl ei se înşela în privinţa lui Connelly.

Dar Ben intră în bucătărie împreună cu Craddock, Sarah Jane şi Em năvăliră şi ele pe scări în jos.

– Mandy nu s-a pieptănat încă, spuse Em, dar va coborî şi ea imediat – iar Susannah fu dintr-o dată atât de ocupată cu treburile ei de fiecare zi încât nu mai avut timp, cel puţin pentru moment, să se gândească la Connelly.

11

— După ce laşi coşul la familia Likens, în drum spre casă, treci pe la biserică şi aminteşte-i tatei că familia Eichom îl roagă să le boteze copilul născut ieri. E cam bolnăvicios, aşa că cel mai bun lucru ar fi să se ducă acolo chiar azi după-masă, spuse Susannah.

Stătea în picioare, în bucătărie, aplecată deasupra lăzii de făină, o şmecherie dreptunghiulară, asemănătoare cu o masă şi care conţinea într-o parte făină şi în cealaltă mălai. Emily şi Sarah Jane – cea din urmă cu un coş plin pe mână se îndreptau spre uşa din spate. Era a doua zi de dimineaţă, târziu, iar Susannah nu era în toane prea bune, deşi făcea tot posibilul ca asta să nu se observe.

— Biata Eleanor! Când te gândeşti cât de mult şi-a dorit acest copil! După ce i-a pierdut pe ceilalţi doi, putea s-o ajute Dumnezeu să-l păstreze măcar pe ăsta.

— Nu eşti tu în măsura să-l judeci pe Dumnezeu, Em.

— Ia nu mai fă tu pe sfânta, Sarah Jane! Zău, ai devenit sobră ca un judecător!

— Gata, Emily! interveni Susannah, pe un ton mai tăios decât de obicei.

Şi Emily şi Sarah Jane se uitară la ea, surprinse de tonul cu care le vorbea. Nu stătea în firea lui Susannah să fie aşa de supărată.

— Ai putea să dai o fugă să aduci şi laptele bătut când vii acasă, adăugă ea pe un ton ceva mai blând.

— Da' Mandy unde e, mă rog, acum? Noi facem tot soiul de comisioane şi ea… întrebă supărată Emily.

— Mandy a ieşit să se plimbe cu trăsura, împreună cu Todd Haskins şi cu sora lui. Au trecut pe aici acum un sfert de oră şi au luat-o cu ei..

Susannah făcea din nou pâine. Bătea aluatul masiv cu ceva mai multă forţă decât ar fi fost necesar. Familia Haskins era o familie de plantatori bogaţi, membri ai bisericii Episcopale tradiţionale, a cărei clopotniţă semeaţă fusese multă vreme punctul cel mai înalt de pe cerul Beaufortului. Congregaţia aristocrată a Bisericii Episcopale obişnuia să privească deci cu dispreţ la baptiştii proaspăt îmbogăţiţi, pe care îi considerau nişte parveniţi, însă pasiunea lui Todd Haskins era destul de puternică pentru a depăşi asemenea bariere sociale minore. Cu toate acestea, Susannah nu încuraja în niciun fel această legătură, căreia nu îi prevedea niciun viitor. Nu putea crede că tânărul domn Haskins va putea face un mariaj după bunul său plac. Dar chiar dacă s-ar pune problema căsătoriei, nici tatăl ei, nici familia Haskins n-ar putea trece cu vederea deosebirea de religie.

— Crezi că ai făcut bine lăsând-o să plece? întrebă Sarah Jane, încruntându-se. Cunoştea foarte bine preocuparea şi grija lui Susannah în această privinţă.

— Şi de ce, mă rog, să n-o fi lăsat? Domnul Haskins e frumos ca o cadră şi bogat pe deasupra. Tare mi-aş dori să-mi facă şi mie curte un bărbat ca ăsta şi pun rămăşag că şi ţie ţi-ar plăcea, spuse Emily.

— Uiţi că sunt logodită, Em.

— Nu, nu uit, dar aş vrea ca tu să uiţi! Zău, Sarah Jane, eşti cea mai…

— Dacă n-o să vă grăbiţi, o să vină seara şi voi tot aici o să fiţi, spuse Susannah, întrerupându-le.

Simţea că nu mai suportă niciun minut mai mult gâlceava lor. Emily tăcu imediat, profund jignită, în timp ce Sarah Jane îi arunca lui Susannah priviri întrebătoare. Iar Susannah bătea aluatul de parcă ar fi fost propria ei proastă dispoziţie. Le văzu cu coada ochiului pe Em si pe Sarah Jane uitându-se una la cealaltă şi ridicând din umeri. Apoi fetele plecară fără să mai scoată niciun cuvânt.

Rămasă în sfârşit singură, Susannah oftă uşurată. Le iubea foarte mult pe fete, dar, de la o vreme încoace toate trei îi cam dădeau bătaie de cap. Emily trecea prin obişnuitele chinuri ale adolescenţei, Amanda atrăgea curtezanii cu zecile, iar Sarah Jane devenea cu fiecare zi tot mai afectată. Susannah trebuia să dea dovadă de mult tact, însă astăzi se pare că tocmai diplomaţia era cea care îi lipsea.

— Bună dimineaţa!

Adâncită în gânduri şi nu dintre cele mai optimiste – Susannah se opri, privi în jur şi-l zări pe Connelly stând în pragul uşii şi urmărind-o cu privirea. Nu-l văzuse – intenţionat – de ieri, de la micul dejun. Nici nu prea stătuseră în casă, nici ea, nici surorile ei. Mai întâi trebăluiseră prin jurul casei, după care Susannah le înrolase pe toate trei să o ajute la pregătirile pentru înmormântarea doamnei Cooper. Ar fi participat oricum la ceremonie, în calitatea lor de fiice ale preotului, însă Susannah le puse mai întâi să frece ca lumea, cu peria, podeaua şi pereţii bisericii, să o decoreze cu flori şi apoi

să repete *Imnul către Creator*, ca să îl poată cânta în cvartet. Ca urmare a atâtor pregătiri, doamna Cooper avusese parte de o înmormântare neobişnuit de frumoasă, iar familia răposatei îi mulţumise cu dărnicie lui Susannah pentru eforturile făcute. Susannah ştia însă că multe dintre aceste mulţumiri i se cuveneau pe bună dreptate lui Connelly. Dacă ea n-ar fi ţinut cu tot dinadinsul să se ferească pe ea şi pe surorile ei din calea lui, n-ar fi reuşit să facă atâtea treburi.

Şi astfel, Susannah se simţi mai vinovată ca oricând.

— Nu ţi-a adus Ben micul dejun?

Îi aruncă o privire scurtă, după care îşi văzu mai departe de treabă, frământând aluatul. Dar nici nu avea nevoie să se uite la el ca să-l vadă. Figura lui de pirat o obseda în permanenţă după cum putuse constata, îngrozită, şi ieri şi cu o seară în urmă. Chiar şi atunci când fusese în biserică, imaginea trupului înalt şi solid, a ochilor fioroşi şi a părului negru ca smoala continua să o obsedeze, trecându-i ca un fulger prin mintea obosită. Ca urmare, mai trecu o noapte – a treia – în care nu reuşi să doarmă decât două sau trei ore.

— Ba da, mi l-a adus, mi-a adus şi ieri toate mesele, în afară de micul dejun. Presupun că ar trebui să fiu recunoscător că nu am fost lăsat să mor de foame.

— Da, aşa ar trebui. De ce te-ai dat jos din pat?

— Chiar vrei să ştii?

Connelly străbătu bucătăria şi ieşi pe uşa din spate. Surprinsă, Susannah lăsă aluatul să crească şi îl urmă afară. Ce avea de gând să facă? N-avea niciun pic de

încredere în el. Şi apoi unde putea să se ducă în picioarele goale, îmbrăcat doar cu cămaşa de noapte a tatălui ei? De-abia ieşise pe veranda din spate, că Susannah se şi ivi în pragul uşii.

— Dacă n-ai ieşit doar că să arunci o privire prin curte, atunci te sfătuiesc să te întorci în casă, îi spuse el peste umăr. Caut un closet.

— Un closet?

— Oare exagerez îndrăznind *să* sper că aveţi aşa ceva?

Înţelegând ce vrusese să spună, Susannah avu senzaţia că îi cade o cărămidă în cap. Simţi că îi ard obrajii şi îi răspunse bâlbâindu-se:

— E… este sus pe deal, în spatele coteţului puilor. Şi fugi grăbită în casă.

Încă o dată, o făcuse să se simtă prost şi, mai mult decât atât, era absolut sigură că îl şi amuza stingherea la ei. Dacă şi ea, la rândul ei, ar avea asemenea intenţii, atunci cu siguranţă că – în acel moment chiar ar fi cea care râde la urmă… în Anglia or avea mai mult confort deci şi closete – însă în Carolina, dacă ai un scaun de lemn aşezat deasupra unei gropi săpate în pământ, te poţi considera un om norocos.

Connelly se întoarse atât de repede încât Susannah bănui că nici măcar nu ajunsese pe deal.

— Întotdeauna e atât de al dracului de cald pe-aici?

Stătea în picioare, în bucătărie, ştergându-şi, cu mâna, transpiraţia de pe frunte.

— Noi nu obişnuim să înjurăm.

În timp ce vorbea, arunca resturile de la micul dejun într-o oală, ca să le dea la porci.

— Deci e întotdeauna atât de cald?

— Săptămâna trecută a fost mai cald decât de obicei.

— Slavă Domnului! Pentru că altminteri m-aş fi topit într-o lună.

— Nici nu rostim la întâmplare numele Domnului. Vreau să spun că e foarte cald pentru luna mai. Cu toate astea, în august o să fie şi mai cald.

— Iisuse!

— Connelly! se întoarse spre el. Tatăl meu este un slujitor al Domnului. Îţi interzic să rosteşti la întâmplare numele lui Dumnezeu sau să înjuri. M-ai înţeles?

Bărbatul se sprijini de perete şi îşi încrucişă braţele pe piept, urmărind-o cu privirea. Putea, fi o întruchipare perfectă a aroganţei masculine, dacă n-ar fi arătat de-a dreptul ridicol, îmbrăcat, el, un bărbat înalt şi solid, cu cămaşa de noapte a firavului reverend Redmon.

— Perfect, *domnişoară* Susannah.

Fata nu băgă în seamă unda de ironie din vorbele lui.

— Bine.

— Ce faci acolo? o întrebă el, uitându-se la oala pusă pe masa din lemn de pin.

— Lături pentru porci.

— Porci! Rosti cuvântul de parcă n-ar fi auzit în viaţa lui de asemenea fiinţe.

— Da, porci. Asta şi este unul din motivele pentru care te-am cumpărat – să ai grijă de porci, adăugă ea cu o oarecare satisfacţie în glas.

— Vrei să am grijă de porci?

— Da.

Se întoarse spre el, ţinând cu amândouă mâinile oala cu lături. Connelly se uită la zoaiele din vas şi la resturile de mâncare ce pluteau în laptele rămas cu o seară înainte, după care, întoarse capul, scârbit.

Susannah se opri în faţa lui, fixându-l cu privirea. Era clar că lăturile îl îngreţoşaseră, făcându-l să privească în altă parte.

— Cu ce te ocupai înainte?

Întrebase din pură curiozitate. Deşi nu fusese niciodată în Anglia, era sigură că şi acolo se creşteau porci. Deci dacă într-adevăr nu văzuse niciodată cum se îngrijesc porcii, înseamnă că nu fusese fermier. Shay spusese despre el că este un om învăţat, iar felul lui de a vorbi o confirmase din plin. Poate că fusese funcţionar. Dar poate că asta era o meserie prea cinstită pentru oameni de teapa lui. Se întrebă din nou – cu sentimentul obsedant că făcuse o greşeală de neiertat cumpărându-l – de cât ajutor le-ar putea fi un asemenea om la câte treburi aveau de făcut. Poate că era unul din acei oameni pe care muncile mai grele îi înspăimântă de-a dreptul.

— Ba una, ba alta. Nimic din ce ar putea să te intereseze, fii convinsă, spuse el, confirmându-i astfel temerile cele mai cumplite.

— Mă rog, aici însă va trebui să munceşti – şi încă din greu, îl avertiză ea neînduplecată şi, trecând pe lângă el cu oala în mână, ieşi din bucătărie.

12

După ce hrăni porcii şi salvă un biet prihor neatent din ghearele Clarei, Susannah intră în casă pe uşa din faţă. Îndreptându-se spre casă şi aşteptându-se să-l găsească pe Connelly la fiecare pas, fu surprinsă să nu-l găsească nicăieri. Uşa camerei de oaspeţi era deschisă şi, aruncând o privire înăuntru, Susannah văzu că nu era nici acolo. Nu era nici în salon, nici în bucătărie. Naiba să-l ia, îi dăduse mai multă bătaie de cap în mai puţin de o zi decât îi dăduse vreodată cel mai recalcitrant dintre enoriaşii tatălui ei.

Unde putea fi?

Poate se dusese din nou la „closet”. Susannah puse apă la fiert – era timpul să înceapă să pregătească masa de prânz după care, întrucât Connelly tot nu apăruse, se hotărî să îl caute sus, la etaj. Desigur că omul nu era chiar atât de îndrăzneţ încât să se aventureze în dormitoarele lor deşi nu putea băga mâna în foc pentru asta. Însă nu era nici acolo.

Încruntată, Susannah adună un braţ de rufe ce aşteptau să fie spălate şi coborî din nou în bucătărie. Unde putea fi? Cu rufele murdare în braţe, se îndreptă spre uşa din spate. O să spele după-masă, dar până atunci va pune şi rufele astea peste mormanul care aştepta cam de multişor pe veranda din spate.

Când îl găsi pe Connelly, se miră şi ea cum de nu îl auzise, într-atât fusese de aproape de ea. Stătea liniştit în capătul verandei, acolo unde bucătăria, ce apărea ca o clădire anexă a casei, forma cu aceasta un unghi drept. De zidul gros al bucătăriei atârnau ciubăre şi scânduri de

spălat rufe, sub care creştea mormanul de rufe murdare. În colţ stătea sprijinită o mătură, alături de diverse alte unelte. Pe verandă mai era şi un lavoar pentru oaspeţi pe care se aflau un săpun, un pieptene, un brici şi o curea de ascuţit briciul, precum şi o oglinjoară atârnată deasupra. Connelly stătea în picioare în faţa lavoarului, cu spatele la ea. Avea barba acoperită de spumă şi stătea puţin aplecat ca să se poate privi în oglindă. Era îmbrăcat doar cu pantalonii lui murdari – deşi Susannah îi pusese la spălat. În rest, picioarele, gambele şi torsul erau goale, cu excepţia bandajului ce îi înfăşură spatele şi pieptul. Cămaşa de noapte a tatălui ei zăcea, făcută ghem, la picioarele lui.

— Ce faci aici? îl întrebă ea, revenindu-şi oarecum din şocul de a fi dat cu ochii de el chiar acolo, pe verandă.

Că individul era total lipsit de pudoare, asta o ştia deja, doar zburdase prin casă îmbrăcat doar numai cu cămaşa aceea de noapte prea mică pentru el. Acum era pe jumătate despuiat şi nici nu-i păsa.

În ciuda faptului că îşi impusese să nu se uite la el, privirile i se furişară într-acolo, ca atrase de un magnet. Era atât de slab încât i se vedeau coastele, însă avea umerii laţi şi picioarele lungi, muşchiuloase şi puternice. Susannah simţi că-i năvăleşte sângele în obraji când, tot privindu-l, constată că şi fesele erau muşchiuloase şi frumos conturate. Îşi aminti, nu fără o strângere de inimă, cât de greu şi de tare îi era trupul pe care nu demult îl simţise atât de aproape de al ei. Alungă aproape imediat această amintire dureroasă, copleşită brusc de o nelinişte pe care nu şi-o putea explica. Instinctiv, vru să

întoarcă privirile în altă parte, însă îşi dădu seama că lui Connelly i-ar face chiar plăcere să o vadă uitându-se, în timp ce-i vorbea, oriunde în altă parte numai la el nu.

— Mă bărbieresc. Vrei să te uiţi? îi răspunse el, aruncându-i o privire scurtă peste umăr.

Era evident că, sesizându-i tulburarea, râdea de ea, de imaginea ei reflectată în oglinjoara din faţa lui. Fără îndoială că îi văzuse şi roşeaţa din obraji. Neputându-se stăpâni, Susannah se făcu roşie ca focul; tare ar fi avut chef să-i dea cu ceva în cap. Dar se făcuse deja de râs în faţa lui şi nu vroia să pară încă şi mai ridicolă. Ea era stăpâna, el servitorul şi trebuia să-şi păstreze cu orice preţ demnitatea în relaţiile dintre ei.

— Mă bucur că te simţi deja mai bine. Poate că mâine o să poţi începe să faci unele treburi. La început, mai uşoare, fireşte.

Nu-şi putea opri sângele să-i năvălească în obraji, însă vocea îi era fermă şi sigură.

— Ca de exemplu să dau de mâncare la porci? spuse el frecând briciul de curea.

— Să dai de mâncare la pui, să aduci apă, să ţesali caii, să semeni şi…

— Stai niţel! Parcă era vorba doar de câteva treburi.

— Aşa şi este. Astea sunt doar *câteva* treburi. Sper că nu eşti leneş.

— Şi eu sper. De fapt, o să aflăm cât de curând, nu-i aşa?

Întoarse capul spre ea şi o fulgeră cu o privire care ei i se păru ironică şi provocatoare. Îşi răsese un sfert din

barbă şi începea să arate cu totul altfel. În orice caz, nu mai părea chiar atât de sălbatic.

— Dacă nu munceşti, n-ai să mănânci, spuse Susannah şi se întoarse în casă.

Reveni după câteva minute, ţinând în mână o pereche de pantaloni colanţi de culoare gri pe care tocmai îi terminase de tricotat şi una din cămăşile tatălui ei, care în mod sigur îi era mică, însă, pentru moment, asta era tot ce putea face. Oricum, era mai bine decât să umble de colo-colo despuiat până la brâu. Zdrenţele cămăşii lui, spălate mai întâi, aveau să devină cârpe de şters pe jos.

— După ce termini, pune astea pe tine. Nu ştiu cum se procedează în Anglia, însă noi aici respectăm anumite reguli ale bunei cuviinţe. Sper ca, de acum încolo, să te îmbraci ceva mai decent.

— Am terminat. Connelly şe întoarse, luă un prosop şi îşi şterse săpunul de pe faţă. În ceea ce priveşte buna cuviinţă, dat fiind că m-ai văzut deja în pielea goală *dumneata* m-ai spălat, nu-i aşa? — nu cred că mai are vreo importanţă.

— Una e să îngrijeşti un bolnav dezbrăcat şi alta să dai mereu cu ochii de un bărbat sănătos care umblă dezbrăcat de colo-colo, mai ales într-o casă unde sunt atâtea fete tinere. Trebuie să mă gândesc la surorile mele.

— Ah, da, mi-aduc aminte… la licitaţie… păsărelele alea trei care ciripeau.

După ce se şterse pe faţă, aruncă prosopul la picioarele lui, peste cămaşa de noapte. Susannah era pe punctul de a-i spune că mormanul de rufe murdare se afla în partea

cealaltă a verandei şi că ar fi bine să pună acolo şi prosopul şi cămaşa de noapte, însă rămase cu gura căscată, privind chipul bărbatului din faţa ei. Vreme de o clipă – se ruga să nu fie mai mult decât atât – rămase cu ochii pironiţi asupra lui, năucită, de parcă i-ar fi dat cineva cu un par în cap.

Connelly era atât de frumos, încât Susannah simţi că i se taie respiraţia. Nici în închipuirile ei cele mai nestăpânite şi mai avântate nu bănuise câtă frumuseţe masculină putea ascunde o barbă stufoasă. Avea pomeţii înalţi, maxilarele proeminente, bărbia pătrată, cu o gropiţă în mijloc, nasul lung, drept şi gura frumos conturată. Şi era tânăr. Prea tânăr. Aproape la fel de tânăr ca ea. Susannah îl privi mai întâi consternată şi apoi îngrozită de ceea ce fusese în stare să facă.

Adusese lupul să păzească oile, ce mai încoace şi încolo. Surorile ei, dacă nu toate, Mandy şi Em în orice caz, vor înnebuni pur şi simplu văzându-l.

Zgomotul unei trăsuri oprite în faţa casei o făcu să sară în sus ca arsă.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă el, încruntându-se.

— Pune-ţi odată cămaşa aia, şuieră ea.

Răsucindu-se pe călcâie, se duse să o întâmpine pe Mandy la uşă. Deşi nu o putea împiedica la nesfârşit pe sora ei să-l vadă pe noul lor argat, cel puţin o putea împiedica să-l vadă pe jumătate dezbrăcat. Însă oricum asta se putea rezolva, pe când chipul nu i-l putea ascunde. În cât timp avea să-i crească din nou barba?

Mandy le făcea cu mâna, în semn de rămas bun, lui Todd Haskins şi surorii lui. În timp ce trăsura se îndepărta, Susannah ieşi pe verandă şi le făcu şi ea cu mâna, ca răspuns la saluturile lor, strigate de la distanţă. Şi când te gândeşti că, în dimineaţa aceea chiar, fusese îngrijorată la gândul că Todd Haskins i-ar putea suci minţile lui Mandy. Un băiat de douăzeci de ani, blond, cu bărbia ca o piersică pârguită şi pufoasă. Todd avea frumuseţea şi prospeţimea tinereţii, provenea dintr-o familie bogată şi de vază, însă nici măcar aşa nu se putea compara cu diavolul cu ochi cenuşii, pe care ea cu mâna ei îl adusese în casă.

Pe Mandy avea să o dea gata imediat. Numai gândindu-se la asta şi gemu de durere, conştientă de imensa greşeală pe care o făcuse.

— Închipuieşte-ţi că mama domnului Haskins are de gând să dea o mare petrecere. Mi-a spus chiar el adineauri, iar domnişoara Haskins m-a asigurat că o să aibă grijă să fiu şi eu invitată. O să fie dans… şi muzică! Nu-i aşa că e grozav, Susannah?

Mandy se îndrepta spre verandă. Era mai frumoasă ca oricând, cu obrajii îmbujoraţi de emoţie. Rochia de stambă albă împodobită cu bobocei de trandafir îi scotea şi mai mult în evidenţă silueta mlădioasă. Boneta de paie, pe care Susannah însăşi o împodobise cu panglici roz, îi venea de minune. Radiind de plăcere, Mandy nu fusese parcă niciodată atât de frumoasă ca în ziua aceea. Susannah privea cu teamă frumuseţea atât de ispititoare a surorii ei, copleşită de gânduri din cele mai negre.

Ştia deja foarte bine din proprie experienţă cât de ticălos putea fi Connelly. Dacă putuse să o ademenească – prin vicleşugurile lui murdare – pe ea, cu siguranţă că nu o să lase să-i scape aşa o frumuseţe de fată cum era Mandy, doar aşa dintr-o decenţă de adevărat gentleman sau din respect pentru tinereţea şi nevinovăţia ei. Iar în ceea ce o priveşte pe Mandy, Susannah se cutremură gândindu-se cât de greu îi va fi să o ţină pe sora ei cât mai departe de Connelly – asta fireşte *după* ce fata va fi dat cu ochii de el.

— Baptiştii nu dansează, draga mea, murmură, ea cu gândul în altă parte, în timp ce Mandy îşi ridicase puţin poalele rochiei şi urca treptele verandei alături de ea.

— Da, dar de data asta precis că…

Mandy tăcu brusc şi făcu ochii mari, privind peste umărul lui Susannah. Aceasta nu avea nevoie să întoarcă şi ea capul într-acolo, ştiind foarte bine ce anume atrăsese privirile surorii ei, năucind-o în aşa măsură. În spatele ei, în pragul uşii stătea Connelly. Susannah ştia foarte bine asta, ca şi cum s-ar fi întors să-l vadă cu proprii ei ochi.

— Să nu-mi spui că ăsta e condamnatul, şopti Mandy.

Atunci Susannah se întoarse în sfârşit şi îl văzu pe Connelly măsurând-o pe Mandy cu vădită admiraţie. Ticălosul! Dacă o atingea măcar cu un singur deget, sau dacă îi adresa fie şi un singur cuvânt ceva mai deochiat surorii ei mai mici —oricăreia dintre surorile ei mai mici — Susannah era în stare să-i ciuruiască pielea de diavol.

Aşa că era mai bine să-l prevină, înainte de a fi prea târziu.

— Dumneata trebuie să fii sora domnişoarei Susannah.

Engleza lui repezită era aproape la fel de captivantă ca şi înfăţişarea. Vocea profundă şi gravă era surprinzător de atrăgătoare, mai ales acum că era a unui seducător şi nu a unui bădăran. Ar fi trebuit să pară ridicol, stând acolo, îmbrăcat cu pantalonii lui jerpeliţi, cu ciorapi lungi în picioare şi cu cămaşa tatălui lor, gata să se rupă, atât de întinsă stătea pe umerii lui laţi, însă nu părea. Adevărul este că arăta de-a dreptul impunător, desigur mult mai impunător decât toţi bărbaţii pe care Mandy sau Susannah îi văzuseră vreodată. Cămaşa mult prea mică nu i se încheia peste piept, deşi el încercase să găsească o soluţie băgându-şi cămaşa în pantaloni, aşa cum o cerea buna cuviinţă. Prin decolteul adânc în formă de V i se vedea aproape tot pieptul, de la pulsul ce zvâcnea în scobitura de la gât, până la fâşia groasă de păr negru de pe piept şi la bandajul alb care, din fericire, îi acoperea o parte din ceea ce altfel ar fi fost expus vederii.

— Eu sunt Mandy.

— Domnişoara Amanda, spuse Susannah, uitându-se cu subînţeles la Connelly.

Acesta se uită când la Mandy când la Susannah, după care în ochi îi apăru brusc o strălucire amuzată şi răutăcioasă.

— Du-te sus şi schimbă-te, draga mea. Trebuie să-mi aduci ceva din grădină.

Susannah se străduia să pară cât se poate de calmă. Cunoscând-o bine pe Mandy, era conştientă de faptul că o

rezistenţă cât de mică era suficientă pentru a pecetlui o situaţie care şi aşa era deja destul de neplăcută şi de penibilă.

— Hmm… bine.

Mandy se uită peste umăr la Susannah de parcă abia atunci şi-ar fi adus aminte că mai era şi ea acolo. *Probabil că a orbit-o Connelly,* îşi spuse Susannah cu înverşunare, *de vreme ce a acceptat cu atâta uşurinţă să culeagă legume fără să crâcnească.* Lui Mandy nu îi plăcea să se murdărească atunci când făcea treabă.

— Iar *tu* vino cu mine în bucătărie, i se adresă ea lui Connelly, în timp ce acesta se dădea la o parte, lăsând-o pe Mandy să treacă pe lângă el.

Îi aruncă fetei, în treacăt, un zâmbet, vag ce-i drept, însă efectul fu de o senzualitate mai mult decât evidentă. Simţind dogoarea propriei ei reacţii la zâmbetul provocator al lui Connelly, lui Susannah îi venea să-i ardă câteva palme şi lui Connelly, dar şi ei.

— Da, doamnă, spuse el, îndreptându-şi privirile spre ea, acum că Mandy plecase.

Susannah înţelese că omul râdea de ea, deşi părea cât se poate de serios. În ochii cenuşii cu străluciri metalice se ascundea ironia cea mai usturătoare. Ignorându-i privirea zeflemitoare, Amanda intră în casă.

— Cum ziceai că te cheamă?

Mandy se opri la picioarele scării, uitându-se încă o dată la Connelly, care intrase şi el în casă, în urma lui Susannah. Mandy îi aruncă o privire provocatoare, însă ea era în stare să flirteze cu oricine, îşi reaminti

Susannah, încercând să nu cadă pradă spaimei cumplite care amenința să pună stăpânire pe ea. Campbell, Crane, ceva de genul ăsta, nu-i așa?

— Connelly, răspunse ticălosul. Ian Connelly.

— Connelly, îi zâmbi Mandy provocator. Va fi o adevărată plăcere să te avem printre noi. Sunt sigură că te vei simți foarte bine aici.

— Sunt convins că așa va fi, domnișoară Mandy.

— Legumele, Amanda, o îndemnă Susannah, grăbită și nervoasă.

— Acum mă duc, Susannah dragă.

Răspunsul dulce ca melasa – chiar așa, Susannah dragă… nu se înșelase defel – fu urmat de o adevărată demonstrație de cum se pot urca scările într-un mod cât mai ispititor cu putință cu fusta strânsă în față, nu mult, ci doar atât cât să-i scoată în evidență rotunjimile fundului mic și ispititor și o părticică de ciorap în dreptul gleznei, legănându-și șoldurile și cu spatele drept. Obrăznicătura! Unde învățase să se miște în felul ăsta?

Susannah jură să aibă, cât de curând, o discuție ceva mai lungă și foarte serioasă cu Mandy.

— Ai nevoie de mine în bucătărie? o întrebă Connelly pe un ton cât se poate de curtenitor, după ce Mandy dispăru pe scări în sus. Poate că ar fi reușit să o înșele pe Susannah, însă, din păcate pentru el, ochii cenușii îl dădură de gol. O priveau mai batjocoritori ca oricând.

— Să nu îndrăznești… începu ea pe un glas scăzut dar tăios și amenințător, însă fu întreruptă de râsetele lui Emily și de zgomotul unor pași ce străbăteau veranda.

În clipa următoare, Emily şi Sarah Jane intrară în casă. Venind de afară, le trebuiră câteva clipe bune ca să se obişnuiască pe cât posibil cu întunericul de pe coridor; nici nu ştiau că Susannah şi Connelly erau acolo.

— Chiar crezi că doamna Likens s-a lovit la uşă? întrebă Emily contrariată.

Sarah Jane se strâmbă.

— Se poate… dar tare mi-e că uşa a fost de fapt pumnul lui Jed Likens.

— Cu siguranţă că el…

Emily zări cele două siluete tăcute care stăteau la picioarele scării. Se opri la jumătatea frazei, privindu-i surprinsă pe cei doi. Uluită de strălucirea orbitoare a noii înfăţişări a lui Connelly, fata rămase cu gura căscată.

— Dumnezeule! spuse ea, roşie ca focul, ducându-şi mâna la gură.

Sarah Jane, care avea mult mai multă prezenţă de spirit decât Emily, reuşi să se stăpânească, aruncându-i doar o privire surprinsă lui Connelly, după care se uită întrebătoare la Susannah.

— Acestea sunt domnişoara Sarah Jane şi domnişoara Emily, spuse Susannah scurt, prezentându-le pe cele două fete. După cum vedeţi, Connelly şi-a revenit complet. Aţi adus laptele bătut?

— L-am lăsat pe verandă, spuse Sarah Jane.

— Connelly, vrei, te rog, să-l aduci în bucătărie? Iar voi două duceţi-vă să vă schimbaţi. Avem foarte multă treabă.

— Întotdeauna avem treabă, să văită Emily.

— Da, dar avea şi ce mânca, şi haine şi un adăpost deasupra capului, aşa că ar trebui să fii recunoscătoare, spuse Susannah.

— Da, aşa este, adăugă şi Sarah Jane, în timp ce o împingea pe sora ei mai mică pe scări în sus. Şi în afară de asta, ştii foarte bine ce spune Scriptura despre mâinile trândave…

— Oh, Sarah Jane, n-ai vrea, măcar de data asta, să taci? M-am săturat de predicile tale plictisitoare!

Fetele dispărură după cotul scării. Connelly apăru în pragul uşii, ţinând în mână ulciorul cu lapte bătut. Strângând din buze Susannah se duse în bucătărie, iar el o urmă şi puse ulciorul pe masă. Fata luă aluatul şi îl trânti pe masă, tăindu-l în bucăţi de forma unor pâinişoare. Făcea totul automat, fără să se gândească. Se obişnuise într-atât cu accastă îndeletnicire, încât putea face pâine şi în somn.

— Să nu îndrăznesc ce? o întrebă el, sprijinindu-se de masă, încrucişându-şi braţele la piept şi urmărind-o cu privirea.

Susannah se opri din frământat, vârându-şi degetele adânc în aluat şi stricând forma pâinişoarei. Se uită la el furioasă.

— Dacă îndrăzneşti fie şi numai să le arunci vreo privire necuviincioasă surorilor mele, să ştii că am să iau puşca de vânătoare de colo şi am să te ciuruiesc de ai să arăţi ca o sită! şuieră ea.

— Ca să mă păstrezi numai pentru dumneata, nu-i aşa? întrebă porcul, impasibil, ca şi cum n-ar fi auzit ameninţarea ei.

Luând un măr din vasul aşezat în mijlocul mesei, muşcă din el cu poftă.

Susannah îl privi o clipă fără să scoată o vorbă. Întrebarea era firește menită să o înfurie. Ea nu se simţi însă decât puţin descumpănită. Remodelă cu grijă pâinişoara pe care o stricase şi o puse, alături de celelalte, în tăvile ce aveau să ia drumul cuptorului încins.

— Vorbesc foarte serios… şi să nu spui că nu te-am prevenit, îi spuse ea, luând tăvile şi băgându-le în cuptor.

— Domnişoara Mandy…

— Domnişoara Amanda!

— Mă rog, domnişoara Amanda e într-adevăr foarte drăguţă, însă o idee prea tânără şi prea lipsită de experienţă pentru a fi pe gustul meu. Iar celelalte două surori ale dumitale nu sunt deloc genul meu, aşa că poţi fi liniştită. N-ai de ce să fii geloasă.

— Geloasă!

Susannah îl privi o clipă, consternată, neştiind ce să spună.

Apoi, în timp ce se pregătea să-l nimicească cu orice armă i-ar fi căzut în mână, strălucirea răutăcioasă din ochii lui o făcu să renunţe. O provoca dinadins, numai şi numai pentru că îi plăcea să o vadă ieşindu-şi din sărite. Nu, nu vroia să-i dea această satisfacţie. Se opri şi luă de

jos, de lângă vatră, un coş cu napi pe care îl adusese mai devreme din pivniţa de legume.

— Poţi să cureţi napii ăştia, îi spuse ea, trântind cu putere coşul pe masă şi punând lângă el un cuţit. Nu e cine ştie ce efort.

— Ce dracu' sunt ăştia? Jocul pe care îl scornise ca să o hărţuiască pe Susannah – şi care părea să-l distreze grozav fiindu-i zădărnicit, Connelly muşcă din nou, cu poftă, din măr, privind încruntat în coş.

— Iar înjuri, remarcă Susannah strângând din buze şi îndreptându-se spre bufetul înalt din faţa lor.

— Dacă spun „dracu" înseamnă că înjur?

— Da. Deschizând bufetul, începu să caute printre borcanele cu mirodenii pe cele de care avea nevoie.

— Şi eu care credeam că vorbesc cât se poate de cuviincios. Nu vezi că mă străduiesc să mă conformez dorinţelor dumitale? Uite, de exemplu, acum sunt gala să curăţ legumele astea ciudate.

— Se cheamă napi.

— Aha! Termină de mâncat mărul şi puse cotorul pe masă.

— Pune-l în găleata asta, în care strâng resturi pentru porci, îi spuse Susannah.

Connelly păru oarecum nemulţumit, însă luă cotorul şi îl aruncă în sus. Cu o bufnitură surdă, proiectilul îşi nimeri ţinta, aterizând în găleată. Susannah se întoarse cu spatele la bufet. Borcanul pe care îl căuta era chiar pe raftul din faţa ei şi era sigură că l-ar fi văzut imediat dacă el nu i-ar fi distras atenţia.

— Napii trebuie curăţaţi cât mai repede ca să aibă timp să fiarbă..

Aluzia fiind mai mult decât evidentă, Connely se aşeză la masă, luând într-o mână un nap şi în cealaltă cuţitul.

— Ce trebuie să fac? întoarse napul pe toate părţile, privindu-l cu vădită îndoială.

— Mai întâi curăţă-i! Apoi taie-i în sferturi şi pune-i aici. Trânti pe masă, lângă el, o oală de fier.

— Da, doamnă.

Deşi n-ar fi vrut să-l lase pe Connelly singur, ca nu cumva Mandy sau vreuna din celelalte două să se schimbe mai repede decât de obicei şi să vină în bucătărie, trebuia totuşi să se ducă în camera unde se afuma carnea ca să ia nişte jamboane pentru mâncare.

— Mă întorc imediat, spuse ea, avertizându-l, pe un ton sever şi alergă atât de repede încât de-abia ieşi că se şi întoarse. Răsuflă uşurată văzându-l la masă, aplecat deasupra unui nap şi mânuind sârguincios cuţitul. Era atât de concentrat încât de-abia îşi ridică ochii spre ea când o auzi intrând.

Oprindu-se în uşă ca să-şi tragă sufletul, Susannah se uită cu ochii măriţi la grămăjoara de napi curăţaţi din oală. Era foarte mică şi totuşi coşul era pe trei sferturi gol.

— Ce-ai făcut cu napii? îl întrebă ea consternată.

— Întreabă-mă mai bine ce mi-au făcut napii mie, răspunse el acru. M-am tăiat la degetul mare. Şi, ca o dovadă a faptului că nu minţea, ridică degetul rănit, pe care nu se vedea decât o mică crestătură şi câteva

picături de sânge. Ce milă putea stârni o asemenea zgârietură? Niciuna.

— Unde sunt ceilalţi? Susannah puse jamboanele pe colţul mesei, după care apropiindu-se de Connelly, cercetă conţinutul vasului.

— Ceilalţi ce?

— Ceilalţi napi?!

— Aici, unde să fie? Ce-ţi închipui, că au sărit din oală şi au fugit pe uşă afară în timp ce dumneata erai plecată?

Susannah îl fulgeră cu privirea, cu ochii pe jumătate închişi, pentru ironia pe care i-o servise. Din coşul doldora de napi, din care majoritatea fuseseră deja curăţaţi, nu rămăseseră decât câţiva pe fundul vasului – pe care, în mod normal, ar fi trebuit să-l umple ochi.

Susannah îşi dădu seama ce se întâmplase. Uitându-se când la bucăţelele albe şi tăiate strâmb din oală, când la cojile de pe masă, văzu că, o dată cu acestea, fusese îndepărtat şi aproape tot miezul legumelor.

— Uite ce ai făcut!

— Ce?

— Ai curăţat napii cu tot cu miez!

Connely privi încruntat mormanul de coji, încercând să se apere.

— Nu-i adevărat.

— Din ce a rămas aici, n-o să iasă nici măcar câte o lingură de mâncare pentru fiecare din noi! N-ai curăţat niciodată legume?

Susannah era mai mult îngrozită decât supărată. Ţinea mâna pe spătarul scaunului pe care stătea Connelly şi clătina din cap nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Bărbatul

stătea pe scaun, şi cu toate acestea, capul îi ajungea până în dreptul umerilor lui Susannah, ceea ce îi aminti brusc fetei cât de înalt era. Connelly ridică ochii spre ea şi, dând capul pe spate ca să-i vadă expresia feţei, părul lui atinse uşor mâna fetei. Contactul uşor o făcu să tresară şi să-l privească mai atent pe bărbatul din faţa ei. Spălate şi pieptănate, şuviţele groase de păr erau negre şi lucioase ca aripile unui graur, numai foarte puţin ondulate la capete. La fel ca şi faţa, părul lui era frumos, dar nu de o frumuseţe feminină. Tulburată şi înciudată în acelaşi timp de ceea ce constatase fără voia ei, Susannah luă repede mâna de pe spătarul scaunului.

— Trebuie să mărturisesc că n-am mai curăţat legume până acum, aşa că…

— Se vede. Susannah luă cuţitul şi curăţă cu îndemânare cei câţiva napi care mai rămăseseră. Vezi cum se face? Fata nu îndepărta decât coaja subţire, iar napii mari, de un alb strălucitor îi arunca în oală, peste fraţii lor mici şi urâţi.

— Alea ce sunt? o întrebă el privind încruntat carnea de culoare roz.

— Jamboane.

Susannah le puse în oală, turnă apă deasupra, le spălă şi le puse la fiert.

— Jamboane? Dar arată ca picioarele de porc.

— Asta şi sunt, îi spuse Susannah, privindu-l peste umăr.

— Mâncăm napi şi picioare de porc? părea atât de revoltat, încât lui Susannah mai că îi veni să râdă.

— Da. E o mâncare delicioasă, ascultă-mă pe mine. Numai că azi o să mâncăm şi ouă pentru că tu ai prăpădit atâţia napi.

— Ouăle îmi plac. Fierte moi.

— Zău? Susannah atârnă oala în care se aflau napii şi jamboanele de cârligul de deasupra focului. Sper să-ţi placă la fel de mult să le şi aduni pe cât îţi place se le mănânci. Coteţul găinilor e sus pe deal. Se vede şi de la uşa din spate.

— Vrei să adun ouă? întrebă el cu o voce neobişnuit de şovăitoare, însă Susannah aproape că nu sesiză nesiguranţa din glasul lui, preocupată deja de cu totul altceva.

— Cred că va trebui să porţi saboţii tatei. Sunt pe veranda din spate. Îţi sunt mici, ce-i drept, însă nu au ştaifuri şi sunt sigură că ai să poţi să-ţi îndeşi degetele în ei.

— Mulţumesc, dar am să port pantofii mei.

— L-am trimis pe Ben în oraş, la cizmar, să-ţi facă o pereche de cizme. A luat cu el şi pantofii tăi cei vechi. Până sunt gata cizmele, ai să porţi saboţii tatei. Poţi să iei coşul în care au fost napii. Şi te rog grăbeşte-te. Mai am o groază de treburi de făcut şi e deja târziu.

Connelly îşi împinse scaunul înapoi şi se ridică.

— Zici că ouăle sunt în coteţul găinilor?

— Da, răspunse Susannah, cântărind făina pentru găluştele ce aveau să completeze masa de prânz.

Connelly ezită o clipă, apoi, fără să mai scoată un cuvânt, luă coşul şi ieşi din bucătărie. Câteva secunde mai târziu, Susannah îl văzu pe fereastra bucătăriei urcând pe

poteca bătătorită şi mişcându-se cu destulă stângăcie din cauza saboţilor prea mici pe care se chinuia să nu îi scape din picioare. Ţinea coşul sub braţ, iar Brownie mergea legănându-se la picioarele lui.

Mandy intră în bucătărie, îmbrăcată într-o rochie de – culoarea cerului senin, total nepotrivită pentru munca în grădină. Zâmbetul vesel ce îi lumina chipul dispăru de îndată ce, privind în jur, îşi dădu seama că Susannah era singură.

— Unde e?

Susannah puse găluştele la fiert şi, ştergându-se pe mâini cu un prosop, o privi încruntată pe Mandy.

— Dacă te referi la Connelly, află că s-a dus să aducă nişte ouă.

— Oh! Spuse Mandy vădit dezamăgită, însă în clipa următoare, se lumină din nou la faţă. Dar asta n-o să dureze prea mult, nu-i aşa?

Susannah sperase să nu trebuiască să o avertizeze pe Mandy – mai ales că ştia din proprie experienţă că metoda nu prea dădea rezultate – dar strălucirea din ochii fetei nu prevestea nimic bun. Poate că un cuvânt, două, spuse la momentul oportun, ar face-o pe Mandy să se oprească şi, mai ales, să se gândească foarte bine înainte de a face un pas nesăbuit.

— Amanda, nu uita că el este argatul nostru şi, mai mult decât atât, este un condamnat, un puşcăriaş. Aşa că nici nu poate fi vorba să îl consideri ca pe un posibil curtezan de-al tău. Poţi cocheta cu Todd Haskins sau cu

Hiram Greer *sau cu cine vrei tu, dar pe Connelly lasă-l în pace.* Ne-am înţeles?

— Dar arată nemaipomenit, Susannah! Cine şi-ar fi închipuit asta? Doar era atât de murdar şi neîngrijit când l-am adus acasă!

— Văd că nu mă asculţi, Amanda Sue Redmon! Ştii bine că nu îţi interzic decât foarte rar să faci anumite lucruri, dar de data asta nu îţi dau voie să te apropii de Connelly! Fereşte-te de el, e un om periculos!

— Chiar crezi asta? întrebă Mandy ca şi cum ideea i s-ar fi părut de-a dreptul palpitantă.

Susannah scrâşni din dinţi. N-ar fi trebuit să spună asta. Începuse oare să-şi piardă minţile?

— Hai să cădem la învoială, Mandy. Îţi doreşti într-adevăr să te duci la petrecerea familiei Haskins?

Mandy făcu ochii mari.

— Mai mult decât orice!

— Dacă eşti cuminte şi stai cât mai departe de Connelly — şi să ştii că am să fiu cu ochii pe tine, aşa că nu care cumva să încerci să mă tragi pe sfoară îţi dau voie să te duci la petrecere.

— Şi să dansez?

— Chiar asta nu. Te poţi uita la ceilalţi cum dansează.

— Oh, foarte bine. Nu-mi doresc decât să mă pot duce.

Tata va suferi foarte mult aflând că i-am permis lui Mandy să meargă la o petrecere unde se va dansa, îşi spuse Susannah. Doctrina bisericii lor interzicea categoric o asemenea apropiere între două persoane necăsătorite. Dar, pe de altă parte, cealaltă alternativă era încă şi mai îngrozitoare. Connelly putea dăuna

reputaţiei lui Mandy şi nu numai însă Susannah nu avea de gând să îi spună toate astea tatălui ei. Chiar dacă nu învăţase nimic altceva în aceşti ultimi doisprezece ani, ştia în schimb că, uneori, era chiar necesar să ajungă la un compromis între principiile de o înaltă ţinută morală adoptate de tatăl ei la realitatea vieţii de zi cu zi – mai ales când ea, ca soră mai mare trebuia să aibă grijă de trei fete vesele şi sprinţare.

— Bine. Îţi dau voie să te duci la petrecerea familiei Haskins cu condiţia să stai cât mai departe de Connelly. Ce zici, cădem la învoială?

Mandy ezită o clipă, apoi încuviinţă, cu chipul radiind de fericire.

— Oh, Susannah, chiar îmi dai voie să mă duc la petrecere? N-aş fi crezut… sunt atât de emoţionată!

— Da, se vede. Dar acum nu începe să pălăvrăgeşti în dreapta şi în stânga despre asta. Nu trebuie să ştie chiar toată lumea, mai ales că unii dintre enoriaşii tatei, auzind asta, se vor scandaliza de-a dreptul.

Dar, în ciuda presimţirilor rele şi a îndoielilor, Susannah zâmbi văzând-o pe Mandy pradă unei bucurii de-a dreptul copleşitoare.

— Eşti atât de bună cu mine, Susannah! Crezi că o să ai timp să-mi faci o rochie nouă? Mătasea aia verde pe care am cumpărat-o zilele trecute din oraş e tocmai bună, nu crezi? Amanda, care, de bucuric, făcea piruete prin bucătărie, se opri şi o îmbrăţişă cu înflăcărare pe sora ei.

— De vreme ce ai să mergi la petrecere, cred că va trebui să ai şi o rochie nouă. Susannah o îmbrăţişa şi ea

pe Mandy – şi asta doar ca să o vadă după aceea făcând din nou piruete prin cameră. Oare cum o fi să te simţi atât de tânără?

— Trebuie să le spun şi lui Em şi lui Sarah Jane. Pot şi ele să meargă?

— Emily e prea mică, iar Sarah Jane nu cred că o să vrea să meargă.

Dar Mandy o zbughise deja din bucătărie, dornică să le împărtăşească şi surorilor ei vestea cea mare. Susannah privi o clipă în urma ei, zâmbind.

Cu Mandy se descurcase întotdeauna mai greu decât cu celelalte două la un loc şi erau slabe speranţe ca lucrurile să se schimbe prea curând. Dar, chiar dacă ar fi putut, Susannah nu ar fi schimbat nici măcar un fir de păr de-al surorii ei. Susannah rămase câteva minute pe gânduri, după care îşi spuse, cu tristeţe, că, în foarte multe privinţe, Mandy nu avea să se mai schimbe, dar că, pe de altă parte, exuberanţa inimoasă şi tandră a fetei compensa multe dintre defectele acesteia.

De-abia atunci îşi dădu seama Susannah că Mandy o ştersese din bucătărie – şi fără ca măcar să fi adus legumele din grădină. Deschise gura ca să o cheme înapoi, dar se răzgândi. Ar fi mult mai uşor şi ar dura şi mai puţin dacă le-ar aduce ea însăşi.

Luând un coş, ieşi pe uşa din spate şi străbătu veranda. Tocmai cobora treptele, când lătratul înverşunat al lui Brownie, venind de undeva de pe deal, o făcu să privească în sus.

Tocmai la timp ca să îl vadă pe Connelly năpustindu-se afară din coteţul găinilor şi acoperindu-şi capul cu

mâinile, în vreme ce o găină roşcată, înfuriată, bătea din aripi şi cotcodăcea, agăţată cu ghearele de cămaşa lui.

14

— Lighioană afurisită şi nenorocită ce eşti! Dă-te jos din spatele meu!

Connelly îşi freca capul şi se răsucea, încercând să scape de găina cea furioasă agăţată de el. Văzându-l, Susannah urcă în fugă dealul, ca să îl salveze.

— O sperii! Nu te mai agita atât şi nu mai ţipa!

— *O sperii!* Eu pe ea! Ce naiba creşteţi aici, găini ucigaşe?

Connelly reuşi în sfârşit să scape de găină trântind-o la pământ. Pasărea ateriză nevătămată, cârâind şi bătând din aripi. Brownie, lătrând isteric, se repezi la ea, în timp ce alte cinci sau şase găini zburară, cotcodăcind, afară din coteţ, trecând la numai câţiva centimetri de capul lui Connelly. Acesta se feri, înjurând şi ridicând instinctiv braţul. Găina trântită la pământ îşi luă şi ea zborul, alăturându-se suratelor ei, urmărită de Brownie care nu avusese parte de o aventură atât de palpitantă. Întregul stol ateriză cu stângăcie într-un pom din apropiere, în timp ce Brownie sărea cu încăpăţânare până aproape de jumătatea trunchiului acestuia lătrând înverşunată. Susannah care, deşi alergase într-un suflet, sosise la faţa locului la câteva secunde după ce Connelly reuşise să se descotorosească de agresorul său, izbucni în râs.

Râse atât de mult şi cu atâta poftă încât, la un moment dat, o durură maxilarele. Nu îşi amintea să fi văzut vreodată ceva mai caraghios decât pe Connelly fugind de găina ei preferată.

— Foarte nostim, nu-i aşa? Stătea în faţa ei, drept, cu braţele încrucişate şi privind-o dezaprobator.

— Da, spuse Susannah, ştergându-şi lacrimile. O cheamă Elsie. Are zece ani şi e o scumpă.

— Dacă te referi la găina aia, să ştii că m-a muşcat de mână de m-a luat naiba.

— Iar înjuri.

— Da, înjur.

— Bine, admise Susannah cu un chicotit ce ameninţa să se transforme, în orice clipă, într-un hohot de râs, poate că de data asta ai un motiv. Chiar te-a muşcat? Nu, bineînţeles că nu. Găinile nu au dinţi, deci nu pot muşca. Te-a lovit numai cu ciocul.

— Oh, chiar crezi că a fost doar asta? M-a durut ca dracu', aşa să ştii.

— Ce i-ai făcut?

— Nu găseam niciun ou, iar găinile stăteau toate în jurul meu ca nişte cumetre, zgâindu-se la mine şi cloncănind. M-am gândit că poate le ascund, aşa că am încercat să le gonesc din cuiburile lor. Iar aia, m-a atacat.

– Ce vorbeşti, spuse Susannah şi începu din nou să râdă. Şi-l putea imagina pe el, ditamai bărbatul, cu chip ameninţător şi înalt de şase picioare speriat de privirile curioase ale unui stol de cloşti. Judecând după felul în care o privea, nu părea să aprecieze prea mult hazul pe care îl făcea pe socoteala lui, aşa că, după o clipă sau

două, Susannah reuşi să-şi înăbuşe, eroic, hohotele de râs.

— Să nu-mi spui, zise ea pe un ton ce încerca să pară cât se poate de serios, că n-ai adunat niciodată ouă în viaţa ta.

— Nu, niciodată.

— Ai fost vreodată la o fermă?

— Bineînţeles că am fost.

— Da?

— Să încasez renta, spuse el, destul de îmbufnat. Susannah îl privi întrebătoare, iar Connelly adăugă, ridicând din umeri. M-am ocupat şi cu aşa ceva, pe vremuri.

— N-ai curăţat niciodată legume şi n-ai adunat ouă. Ştii să ari? Nu, bineînţeles că nu ştii. Dar la urma urmelor ce ştii să faci, dacă îmi este permis să întreb.

Connelly o privi cu ochii pe jumătate închişi.

– Ştiu să călăresc foarte bine, să mân caii, să mă distrez cu fetişcane, să beau şi să ţin la băutură mai mult decât oricine altcineva, fără să se vadă ceva, să joc cărţi şi să câştig, să trag cu puşca într-o lumânare de la o distanţă de cincizeci de iarzi[5] şi să ţintesc fitilul şi încă multe alte lucruri pe care nu mi le amintesc pe moment.

— Oh! Susannah ascultase toată acea enumerare cu vădită neîncredere. Apoi adăugă, pe un ton de data asta ceva mai sigur. Shay – cel ce a condus licitaţia – pretindea că ştii să citeşti şi să scrii.

[5] Aproximativ 45,7 m (n.t.)

— Da, aşa e, ştiu să citesc şi să scriu. Ce neglijenţă din partea mea că nu am pomenit şi de asta. Să nu-mi spui că dumneata nu ştii.

— Ba da, ştiu… şi surorile mele ştiu, pentru că tatăl nostru este un om învăţat şi a vrut ca şi noi să fim instruite.

— Ce om prevăzător!

— Zici că te duceai să încasezi rentele. Şi altceva ce-ai mai făcut ca să-ţi câştigi existenţa?

Connelly ezită o clipă înainte de a răspunde.

— M-am descurcat, spuse el scurt.

— Chiar aşa? Judecând după situaţia actuală în care te afli, n-aş putea spune că te-ai descurcat prea bine.

— Dumneata habar n-ai ce anume m-a adus în situaţia asta nenorocită.

— Te-aş asculta cu plăcere dacă ai vrea să-mi povesteşti.

— Te asigur că n-am nevoie de duhovnic – dacă e şi femeie, cu atât mai puţin. Brusc tonul lui deveni aproape ostil.

Susannah strânse din buze.

— Să ştii că toţi avem nevoie de cineva căruia să-i spunem ce anume ne frământă, ce necazuri avem. N-are de ce să-ţi fie ruşine. Nici măcar de faptul că nu ştii aproape nimic privitor la agricultură, deşi, atunci când te-am cumpărat, speram… În fine, acum e prea târziu ca să mai schimbăm ceva. Poate o să mă ajuţi la acte şi la registre, iar pe tata la predicile lui. Ştii, nu prea mai vede bine şi are nevoie de cineva care să i le scrie. Iar eu am să te învăţ ce înseamnă munca la fermă.

— Chiar trebuie să învăţ toate astea? întrebă el pe un ton jalnic.

Privind în sus spre el – Susannah constată că de-abia îi ajungea cu capul la umăr, iar ca să se uite în ochii lui, trebuia să dea mult capul pe spate – văzu că îi zâmbea. Nu era zâmbetul senzual cu care o privise pe Mandy, ci un surâs adevărat, al cărui umor se oglindea în ochii bărbatului, încălzind profunzimile cenuşii şi producând un efect devastator. Susannah îl privi, constatând cu uimire – a câta oară? — ce frumos era. Tot făcând haz şi râzând, uitase că bărbatul din faţa ei era întruparea fizică a visurilor oricărei femei.

— Bineînţeles că trebuie să le înveţi, spuse ea pe un ton sever, tulburată la gândul că, la fel ca şi Mandy, era în mare pericol de a fi vrăjită de acea frumuseţe vinovată.

— Şi o să începem chiar acum. Vino cu mine să-ţi arăt cum se adună ouăle.

— Zău, aş prefera să nu…

— Sper că nu ţi-e frică, sau… Hai vino, Elsie şi celelalte găini sunt încă în copac. Aşa că în cuibar nu cred să fi rămas mai mult de-o duzină.

— Ce liniştitor, bombăni el, urmând-o însă înăuntru şi aplecându-se ca să poată intra pe uşa joasă a cuibarului.

Trecând peste prag, Susannah se împiedică de ceva şi, privind în jos, descoperi uimită, unul din saboţii tatălui ei. Făcu ochii mari şi, uitându-se la Connelly, văzu că nu mai avea în picioare decât ciorapii şi aceia plini de noroi şi, probabil, foarte uzi. Tresări crispată, după care se linişti brusc, simţindu-se din nou în largul ci.

— Uite unul din pantofii tăi, îi arătă ea din priviri. Căutându-l şi pe celălalt, îl descoperi într-o căpiţă de paie. Şi uite-l şi pe celălalt.

— Mulţumesc, dar prefer să rămân în ciorapi. Dacă o să trebuiască să fugim de aici?

— Nu fi absurd!

Coşul pe care i-l dăduse zăcea răsturnat chiar lângă cel de-al doilea sabot, cu fundul strivit. Probabil că omul călcase pe el în graba lui de a fugi din cuibar. Coşul se rupsese, bineînţeles, dar, cu toate acestea, Susannah se trezi zâmbind în timp ce recupera saboţii, punându-i în coşul ei.

— Dacă o să te uiţi în cuiburile goale, sunt sigură că ai să găseşti ceva ouă.

— Da, dar dacă or să mă atace paznicii pe care i-au lăsat aici?

Se uita îngrijorat la cele zece găini rămase în cuibar. Acestea îl priveau şi ele pe străinul din faţa lor, fără să clipească din ochişorii negri şi strălucitori. Obişnuită să adune ouăle din cuibar încă de pe vremea când de-abia începuse să meargă – asta era, în general, o îndeletnicire lăsată în seama celor mici — Susannah considera prudenţa lui Connelly de-a dreptul ridicolă. Băgă mâna pe sub pieptul acoperit cu pene al uneia dintre găini şi scoase de acolo un ou. Găina – pe care o chema Ruth – cloncăni, însă nu o ciupi pe Susannah cu ciocul.

— Vezi? spuse ea, arătându-i oul, rezultat al demonstraţiei pe care tocmai i-o făcuse. Unde mai pui că ai şi un avantaj faţă de mine. Eşti destul de înalt şi ajungi

la toate cuibarele, în vreme ce eu trebuie să mă urc pe un scăunel ca să ajung la cele din rândul de sus..

Susannah îşi ridică poalele şorţului ca să pună ouăle în el – în coşul pe care îl adusese cu ea, se aflau acum saboţii lui Connelly. Căută în alt cuib, sub o altă găină, dar de data asta nu găsi niciun ou. Fără să-şi ia ochii de la Matilda şi de la Mavis – cele mai apropiate dintre păsările cocoţate pe stinghia din cuibar – Connelly făcu încet un pas, apoi altul, până când ajunse chiar lângă Susannah. Trebuia să stea foarte aproape de ea pentru că micul cuibar, de forma unui şopron, cu acoperişul de tablă şi rânduri de cuiburi umplute cu paie, se îngusta spre capătul din spate. Picioarele lui îi atinseră uşor rochia, iar Susannah îşi dădu imediat seama cât de mult se apropiase de ea. Pereţii cuibarului i se părură dintr-o dată mult prea apropiaţi.

— Uită-te în cuiburile de sus, eu nu ajung până acolo. Era tot ce putea face ca să-şi păstreze tonul liniştit dar ferm.

— Nimic mai simplu, spuse el.

Susannah îl simţi prinzând-o de talie şi ridicând-o uşor, ca pe un copil. În şocul ei, fata uită să ţină ridicate poalele şorţului şi singurul ou pe care îl găsiseră căzu pe jos, spărgându-se. Însă pe Susannah nu o preocupa nicidecum soarta bietului ou, ci cu totul altceva. Se prinse instinctiv de mâinile lui, ţinându-l strâns, de teamă să nu cadă – mai ales că o ridicase destul de sus.

— Acum caută dumneata însăţi prin cuiburi, îi spuse el.

Chiar dacă nu-i putea vedea faţa, Susannah *ştia că* râde de ea. Tot ţinându-se strâns de el, simţi cum căldura degetelor lui şi forţa mâinilor ce-i încingeau talia începeau să îi răscolească simţurile.

— Dă-mi drumul! ţipă ea, zbătându-se să scape.

— Nu înainte de a cerceta toate cuiburile.

O strânse şi mai tare. Degetele lui îi intrau în carne. Se simţi deodată neajutorată în faţa forţei ce o domina. Era o senzaţie ce o vlăguia.

— Ţi-am spus să-mi dai drumul!

Ştia foarte bine că situaţia în care se aflau nu justifica întocmai duritatea tonului cu care îi vorbise. Însă o înspăimânta de-a dreptul senzaţia sublimă şi mistuitoare care o făcea să vibreze.

Strângând din dinţi, îşi înfipse adânc unghiile în degetele lui. Probabil că avusese norocul să-i atingă chiar degetul la care se tăiase, sau poate locul unde îl ciupise Elsie, pentru că bărbatul gemu de durere, dându-i imediat drumul.

Cu răsuflarea tăiată şi cu obrajii în flăcări, Susannah se desprinse din strânsoarea lui.

— Să nu mai pui niciodată mâinile pe mine în felul ăsta, ai înţeles? Poţi foarte bine să aduni singur ouăle care au mai rămas. Eu am treabă în casă.

Connelly o privi cu ochii mijiţi, însă pe Susannah nu o interesa defel ce anume avea să îi răspundă. Răsucindu-se pe călcâie, plecă aproape în fugă.

Ian o urmări cu privirea, gânditor. Susannah plecase tulburată şi grăbită, iar el ştia foarte bine care era cauza zbuciumului ei – îl dorea. Cunoscuse prea multe femei ca să nu recunoască semnele puterii lui de seducţie. Femeiuşca asta îmbrăcată fără gust era ahtiată după el. Îl dorea şi i se împotrivea în acelaşi timp. Situaţia ar fi trebuit să fie comică, însă nu era. Deşi ideea în sine era ridicolă, Ian n-ar fi avut nimic împotrivă să se culce cu domnişoara Susannah Redmon. Fata avea profunzimi nebănuite.

Mai întâi de toate, nici nu era chiar atât de urâtă pe cât părea. În noaptea în care se trezise şi o găsise alături de el în pat, fusese chiar surprinzător de atrăgătoare. Visa că făcea dragoste cu Serena, iar faptul că acele coapse mătăsoase pe care le desfăcuse şi sânii moi pe care îi mângâiase cu atâta înflăcărare îi aparţineau în realitate lui Susannah fusese un adevărat şoc pentru el. Însă ceea ce îl şocase şi mai mult – dacă, bineînţeles, mintea nu începuse să-i joace feste – fusese descoperirea cu totul neaşteptată a faptului că trupul lui Susannah era pe atât de ispititor pe cât de ştearsă şi de lipsită de farmec era înfăţişarea ei de zi cu zi. Deşi nu fusese complet lucid în acea noapte de neuitat, simţea încă în palme, fierbinte, forma trupului ei. Deşi, la început, îi venise greu să creadă aşa ceva, fiica cea mai mare a reverendului Redmon avea un corp pentru care o curtezană ar fi făcut moarte de om. Avea sâni plini şi frumoşi, moi şi rotunzi şi feminini, cu sfârcuri ce s-au întărit de îndată ce le-a atins

cu buricul degetului mare. Şoldurile erau la fel de pline şi de feminine ca şi sânii.

Ceea ce îl deruta pe Ian era altceva. Rochiile ei erau croite aproape drept de la piept în jos. Bănuia că îşi ascundea dinadins acel lucru de preţ care ar fi făcut ca silueta ei să îţi taie pur şi simplu respiraţia – o talie incredibil de subţire.

Reamintindu-şi acele câteva minute când o avusese sub el în pat, se gândi că talia ei i se păruse uimitor de îngustă şi de suplă – cel puţin aşa o descoperiseră degetele lui lacome. Astăzi, când a ridicat-o în braţe, bănuielile i s-au confirmat – avea o talie atât de îngustă încât o putea cuprinde cu amândouă mâinile.

Ardea de nerăbdare să o vadă goală.

Şi când te gândeşti că Susannah îşi făcea griji ca nu cumva el, Ian, să o seducă pe frumoasa ei soră. Cum de îi trecuse prin minte ideea asta de-a dreptul caraghioasă? Micuţa domnişoară Mandy era într-adevăr încântătoare, însă el cunoscuse o sumedenie de femei încântătoare. Serena însăşi era strălucitoare ca un diamant. Pe lângă ea, frumuseţea lui Mandy era ca flacăra vie a unei lumânări comparată cu strălucirea orbitoare a soarelui. Nu, nu o dorea pe Mandy.

O dorea pe Susannah.

Îl intriga contrastul dintre ceea ce era ea în realitate şi ceea ce părea sau vroia să pară. Cu părul legat strâns la spate într-o coadă de-a dreptul oribilă, care îl făcea să pară practic fără culoare, cu faţa pătrată, palidă şi severă şi cu silueta mascată – de rochiile cu adevărat îngrozitoare pe care le purta, părea urâtă şi

respingătoare. Însă el o văzuse cu părul desfăcut şi revărsat pe umeri până peste fund într-o dezlănţuire sălbatică de bucle aurii. Îi văzuse faţa aprinsă de mânie şi ochii care, din căprui, deveniseră verzi cu reflexe aurii. Şi îi descoperise trupul ispititor pe care se ambiţiona să-l ascundă sub rochiile acelea oribile. Şi mai descoperise ceva – domnişoara nu se prea obişnuise cu ideea de a rămâne fată bătrână – aşa cum îi plăcea să dea impresia. Nu îşi amintea chiar tot ceea ce se întâmplase în noaptea aceea, însă reacţiile ei şi le amintea perfect.

Îşi amintea părul ei mirosind a lămâie, gustul curat al pielii şi incredibila moliciune a acelui trup minunat.

Şi era curios.

De multă vreme nu mai simţise aşa ceva pentru o femeie.

La urma urmelor, de ce atâta grabă să se întoarcă acasă? Duşmanii lui pot să mai aştepte, mulţumiţi la gândul – eronat, fireşte – că scăpaseră în sfârşit de el. Putea să mai rămână aici câteva săptămâni ca să-şi satisfacă această curiozitate legată de neaşteptata întorsătură a lucrurilor.

— Domnişoară Redmon! Domnişoară Redmon!

Strigătul, în care se putea citi durere şi disperare în acelaşi timp, îl smulse pe Ian din gândurile lui. Ridică iute capul şi alergă spre uşa cuibarului. Un băiat cu părul zburlit venea în fugă dinspre pădurea ce se întindea dincolo de coteţ, trecând pe lângă Ian, care rămăsese în prag, şi alergând ca din puşcă în josul dealului, spre casă. Figura puştiului i se părea destul de cunoscută, dar

înainte chiar de a încerca să-şi amintească numele copilului, Susannah ieşi pe veranda din spate, într-o adevărată revărsare de lumină strălucitoare, cu mâinile întinse spre el.

— Jeremy! Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea, cuprinzând cu amândouă mâinile umerii firavi ai lui Jeremy Likens. Copilul tremura, cu ochii în lacrimi, gâfâind şi tresărind de emoţie dar şi din cauza eforturilor pe care le făcea ca să vorbească.

— Tata! O omoară pe mama! A lovit-o cu lopata şi îi curge mult sânge! Trebuie să veniţi, domnişoară Redmon! Trebuie să veniţi!

— Vin Jeremy.

Susannah se întoarse şi intră în bucătărie. Câteva clipe mai târziu, ieşi din casă ţinând în mână puşca veche de vânătoare a tatălui ei. Jed Likens era un om rău, violent şi scandalagiu care îşi bătea nevasta şi pe cei şapte copii. Annabeth Likens, mama lui Jeremy era o femeie micuţă, ştearsă şi blândă, care venea la biserică atunci când putea, cu droaia de copii după ea. Pe Susannah o indigna adesea resemnarea mută cu care femeia accepta insultele şi batjocura care îi întunecau viaţa, însă Annabeth nu ştia cum să pună capăt acestei situaţii. Ani de-a rândul, Susannah îi sprijinise cu sfaturi şi ajutoare materiale, încercând pe cât putea să le mai aline suferinţele, motiv pentru care întreaga familie – cu excepţia lui Jed – ajunsese să o considere ca pe o adevărată prietenă.

— A lovit-o şi pe Cloris cu lopata. Cred că a murit. Trebuie să vă grăbiţi, domnişoară Redmon! Trebuie să vă grăbiţi!

Jeremy suspina, legănându-se de pe un picior pe celălalt. Cloris era sora lui cea mai mare. La cei treisprezece ani ai ei, era deja recunoscută în întreg Beaufort-ul pentru felul în care agăţa bărbaţii, iar Susannah era convinsă că nu va mai dura mult şi fata avea să poarte în pântece un copil din flori. Dar în ciuda încăpăţânării sale, Cloris se purta frumos cu mama ei încercând să o ajute să îi crească pe fraţii şi pe surorile ei. În fond, Cloris nu era o fată rea.

— Hai, ia-o înainte, vin şi eu după tine.

Jeremy urcă dealul într-un suflet, urmat de Susannah care cu o mână îşi ţinea poalele rochiei, ca să poată alerga mai uşor, iar în cealaltă avea puşca de vânătoare. Ajunse gâfâind în pădure, însă nu încetini pasul nici măcar atunci când simţi un junghi ascuţit în spate. Probabil că situaţia era de-a dreptul disperată de vreme ce Jeremy, pentru care violenţa făcea parte din peisajul cotidian, fugise după ajutor.

Ferma familiei Likens se afla chiar dincolo de deal, peste râul Silver Creek, acolo unde Susannah şi surorile ei se bălăceau vara. Poteca traversa râul într-un loc unde malurile erau ceva mai apropiate. Jeremy sări cu uşurinţă peste fâşia îngustă de apă, în schimb Susannah, mai puţin agilă, lipăi prin apa rece, udându-şi pantofii, ciorapii şi tivul rochiei. Urcând – destul de anevoios – malul râului, Susannah auzea deja ţipetele şi urletele familiei lui Jeremy. Ferma lor dărăpănată se afla în mijlocul unui câmp plin de noroi la poalele dealului. Urmându-l pe Jeremy, Susannah ajunse în sfârşit dincolo de pădure, pe

terenul defrişat şi inundat de lumină din jurul fermei. Până să vadă exact ce se petrecea, şi ajunse la locul cu pricina. Cloris Likens, într-o rochie albă, acum însă plină de noroi, cu părul blond năclăit de sânge, ţipa încercând să se târască pe treptele casei şubrede. *Deci tatăl ei nu o omorâse,* îşi spuse Susannah ceva mai liniştită. Annabeth Likens zăcea pe pământ, ceva mai încolo. Era întinsă pe spate, iar soţul ei – care zbiera şi el cât putea de tare – se năpustise asupra ei, îşi înfipsese mâinile în părul femeii şi o dădea cu capul de pământul tare. Ca şi Cloris, Annabeth urla de marna focului. Doi copilaşi se ghemuiseră unul în celălalt, plângând speriaţi, în timp ce un al treilea băiat, Timmy – care avea şapte ani – trăgea de cămaşa tatălui său, încercând să-şi scape mama de furia acestuia. Cu o mişcare fulgerătoare a braţului, Jed Likens îl azvârli pe Timmy cât colo. Băiatul se lovi cu capul de o buturugă şi, preţ de câteva clipe, rămase acolo jos, năucit. Apoi, ridicându-se în picioare, începu şi el să zbiere cât îl ţinea gura. Jeremy încercă şi el, la rândul lui, să sară în apărarea mamei lor. Însă Jed Likens, privindu-l cu ură pe cel mai mare dintre băieţii lui, îl ameţi urgent cu o lovitură de lopată.

— Încetează odată, Jed Likens! Susannah de-abia putea vorbi de indignare, dar, cu preţul unui imens efort, reuşi totuşi să îndrepte puşca spre Likens. Bărbatul privi în jur, o văzu pe Susannah şi puşca îndreptată spre el şi revărsă un potop de înjurături care l-ar fi făcut pe Sfântul Petru să roşească până în vârful urechilor. Îi dădu drumul nevesti-si, ale cărei ţipete se transformaseră treptat în

suspine înăbuşite. Plângând în hohote, îl implora pe bunul Dumnezeu şi pe domnişoara Redmon să o ajute.

— Asta nu-i treaba ta, caţă bătrână! Du-te înapoi la blestemata aia de biserică a ta şi lasă-mă pe mine să mă ocup de familia mea!

— Las-o în pace pe Annabeth. Vorbesc foarte serios, domnule Likens.

— E o căţea mincinoasă şi merită chelfăneala pe care i-o dau mereu. Aşa-i că Jeremy ăla de colo a dat repede fuga la tine şi ţi-a trăncănit vrute şi nevrute? O să plăteşti pentru asta, băiete! Las' că pun io mâna pe tine!

— Dacă îndrăzneşti să te mai atingi de Jeremy sau de oricare din ei, să ştii că am să pun să te aresteze.

— N-o să poţi tu să mă arestezi pe mine. Aici io sunt stăpânul, fir-aş al dracului să fiu! Nu ştii decât să îndrugi vorbe frumoase, habar n-ai de nimic altceva. Asta d'aici e familia mea şi mă port cu ei cum vreau. Nu te priveşte pe tine ce li se întâmplă lor şi vreau ca să nu uiţi asta de-acum încolo.

Şi cu asta, se ridică în picioare, uitându-se fioros la Susannah, cu pumnii strânşi şi aruncându-le tuturor un zâmbet ameninţător.

— Numai să îndrăzneşti să te apropii de mine şi am să te expediez cu un glonte drept în satul vecin, Jed Likens.

— Să n-o baţi, Jed! Să nu cumva s-o baţi pe domnişoara Redmon! îi spuse Annabeth printre lacrimi, întorcându-se spre Jed şi agăţându-se cu amândouă mâinile de glezna lui. Likens o lovi cu piciorul în stomac, fără să privească măcar în jos la ea. Annabeth ţipă, se ghemui

toată, ţinându-se cu mâinile de burtă şi gemând de durere.

— N-ai să mă împuşti! Likens făcu un pas înainte.

— Ce te face să crezi asta?

— N-o să ai inima s-o faci, că eşti o femeie bisericoasă.

Susannah ţinea puşca îndreptată spre el, în timp ce, în sinea ei, se împotrivea gestului reflex de a face un pas înapoi. Jed Likens îi spusese că e o lăudăroasă că numai gura e de ea şi, din păcate pentru ea, ştiau amândoi că avea dreptate. Susannah descoperi îngrozită că nu îl putea împuşca cu sânge rece pe omul acela.

Likens mai făcu un pas spre ea, apoi încă unul, căpătând tot mai multă încredere, mai cu seamă că Susannah tot nu apăsa pe trăgaci.

— Las' că-ţi ard io câteva bice la fund, căţea, spuse el cu răutate.

— Ba n-ai să faci asta, zise o voce gravă din spatele lui Susannah.

Spre surprinderea lui Susannah, puşca îi fu smulsă din mână. Connelly veni lângă ea, ţinând degajat puşca aceea de vânătoare, cu dezinvoltura omului obişnuit cu asemenea arme. Ţeava puştii era îndreptată spre Likens care se opri locului uluit.

— Cel mai bun lucru ar fi să dispari din faţa mea… şi încă imediat. Dacă domnişoara Redmon aici de faţă nu e în stare să-ţi facă de petrecanie, să ştii că eu sunt.

— Cine dracu' mai eşti şi tu şi de ce te bagi unde nu-ţi fierbe oala?

— Am spus să dispari din calea mea… şi să ştii că nu glumesc. Connelly mişcă puţin puşca – mai mult

întâmplător decât cu vreun scop anume – însă gestul îl electriză parcă pe Likens.

— Mă duc, mă duc!

Îşi privi familia înspăimântată cu o expresie ameninţătoare şi rea. Îşi ridică pălăria de jos, o scutură de praf lovind-o de picior, după care şi-o trânti pe cap, înciudat.

— Am să mă socotesc io cu voi toţi pentru treaba de azi, spuse el, uitându-se când la Susannah, când la ai lui. Dar când Connelly zmuci un pic puşca, Likens se întoarse şi o luă la sănătoasa.

— Mămico! Mămico, te-a lovit rău?

Jeremy şi copiii mai mici se adunară în fugă în jurul mamei lor. Susannah simţi că se prăbuşeşte. Răsuflă uşurată, deşi slăbită de emoţiile prin care trecuse. Un braţ îi cuprinse talia, sprijinind-o să nu cadă. Ridicând ochii, întâlni privirea îngrijorată a lui Connelly.

— Te simţi bine?

Vreme de o clipă – numai o clipă – Susannah îşi permise să se sprijine de el, închizând ochii. Susţinând-o, bărbatul o lipi şi mai mult de el. Dându-şi seama de totala indecenţă a situaţiei, fata se îndreptă, însă mâna lui Connelly continua să-i mângâie talia. E drept să lui Susannah îi făcea plăcere atingerea fierbinte a degetelor lui, dar, firește, nu îi putea permite să o ţină astfel. La urma urmelor, Connelly era argatul ei, nu curtezanul ei.

— Să nu-mi spui mie că ai fi fost într-adevăr în stare să-l împuşti.

— Nu, n-aş fi putut să o fac, mărturisi Susannah.

Privirile lui Connelly se întunecară şi era cât pe-aci să tragă o înjurătură, dar se abţinu.

— Dacă nu eşti în stare să tragi în el, atunci de ce te-ai mai amestecat într-o treabă ca asta? Ce crezi că s-ar fi întâmplat dacă nu te-aş fi urmărit până aici? La dracu'! Nenorocitul ăsta aproape că a omorât-o pe nevastă-sa.

— Nu mai înjura, spuse ea automat.

— Cum vrei să nu înjur într-o împrejurare ca asta? Putea să te rănească, prostuţo. Şi încă foarte rău.

A fi certată era pentru Susannah o experienţă cu totul nouă. În toţi aceşti ani, *ea* condusese practic întreaga gospodărie, *ea* dăduse ordine, fără ca cineva să o contrazică sau să i se împotrivească. Vorbele lui Connelly o suprinseră, dar o şi încălziră în acelaşi timp. Era o senzaţie cu totul nouă aceea ca cineva să-i poarte de grijă astfel.

— Dar nu m-a rănit, spuse ea încet, plecând de lângă el.

Îndreptându-se spre Annabeth şi spre Cloris pentru a le da o mână de ajutor, era sigură că bărbatul o urmărea cu priviri sfredelitoare.

Înconjurată de micuţii care o priveau curioşi, Susannah se apucă să pună cât de cât ordine în neorânduiala ce domnea peste tot. Annabeth avea o tăietură la cap şi multe vânătăi, însă nu era foarte grav rănită, în ciuda numeroaselor pete de sânge de pe rochie. Cloris, pe care taică-său o lovise foarte tare cu muchia lopeţii, chiar în momentul în care fata sărise în apărarea mamei sale, era ameţită, trebuind să fie dusă pe dată în casă. La un semn al lui Susannah, Connelly o ridică pe fată ca pe un fulg şi o duse în casă, întinzând-o în mijlocul unui pat mare,

singurul din cameră. Annabeth se aşează şi ea pe pat dovedind o grijă exagerată faţă de fiica ei, în timp ce Susannah se străduia să-i mai liniştească pe micuţii încă înspăimântaţi.

— Jed o să se întoarcă, nu-i aşa? o întrebă ea într-un târziu pe Annabeth*. În ciuda vânătăilor care începeau să-i schimbe culoarea feţei şi a ochiului deja învineţit – urmă evidentă a vreunei bătăi anterioare,* îşi spuse Susannah în sinea ei – *Annabeth se purta ca şi cum nimic nu se întâmplase, ocupându-se de Cloris, care avea capul înfăşurat într-un prosop, dar făcând şi mâncare în acelaşi timp*.

— N-o să mai fie aşa când are să se întoarcă. Întotdeauna e aşa. Jed nu e un om rău, domnişoară Redmon. Doar că uneori… mai sare în sus. Şi după aia îi pare rău.

— Spre binele tău şi al copiilor, zău că ar trebui să pleci de aici. Nu este prima oară că îţi spun asta. Ştii că avem barăcile acelea vechi pentru sclavi, din spatele şopronului. Tu şi copiii puteţi sta într-una din ele până se vor îndrepta lucrurile.

— Ştiu şi vă mulţumesc pentru propunere. Da' am să rămân. Are să fie bine, o să vedeţi.

Într-un târziu plecară, lăsând-o pe Annabeth şi pe copii acolo. Susannah spera ca Annabeth să aibă dreptate în ceea ce priveşte schimbarea dispoziţiei soţului ei.

— Întotdeauna pui la inimă necazurile celorlalţi?

Erau în drum spre casă. După ce o numise prostuţă, Connelly tăcuse aproape tot timpul, ceea ce pe Susannah

nu putea decât să o bucure. Chiar vroia ca el să vorbească cât mai puţin posibil. Mai ales că nici nu o trata cu tot respectul cuvenit. Lăsând la o parte întâlnirea lor ruşinoasă şi dezonorantă din noaptea aceea (şi ce n-ar fi dat să o poată da uitării!), în puţinul timp de când îl cunoscuse, Connelly pusese mâna pe ea mai mult decât o făcuse oricare alt bărbat, în toată viaţa ei. Şi cu toate acestea, deşi nu trecuseră decât câteva zile de când se cunoscuseră, Susannah ştia că îl plăcea, mai ales când reuşea să uite de frumuseţea lui de-a dreptul ameţitoare. Se simţea mai liniştită ştiindu-l alături de ea. Dacă n-ar fi fost acolo, între ea şi Jed Likens, numai Dumnezeu ştie ce s-ar fi putut întâmpla. Însă el o apărase, sigur de sine şi neînduplecat, într-un mod cu totul nou pentru ea. Atunci cum să-l pună la punct când el aproape că depăşise limita, lucru de care era perfect conştient?

— Susannah.

Ştia dinainte că avea să o strige pe nume.

— *Domnişoară* Susannah, îi spuse ea.

Se apropiau de râu. Ea mergea înainte, Connelly în urma ei. O opri, punându-i o mână pe braţ. Mânecile rochiei cenuşiu-albăstrii de pânză erau suflecate până la coate din cauza căldurii. Iar rochia… era largă, ca de obicei. Un şorţ alb simplu era prins cu ace în talie, acoperind cea mai mare parte a fustei în formă de clopot. Nu purta nici bonetă de soare, nici mănuşi, iar Connelly o prinse uşor de braţul gol.

Susannah simţi atingerea viguroasă şi caldă a degetelor lui învăluindu-i trupul. Nu-i spusese ea oare, cu nicio oră în urmă, să nu o mai atingă? Ştia că trebuie să-i

reamintească acest lucru, însă astfel Connelly şi-ar da seama că ea ar avea şi alte motive – în afară de buna cuviinţă sau de decenţă – ca să-l respingă. Ridicându-şi privirile spre el, îl surprinse privind-o atent şi încruntat.

— Întotdeauna pui la inimă necazurile celorlalţi?

— Încerc să-i ajut pe oameni dacă pot.

În pădure era umbră şi răcoare. Stejari falnici înveşmântaţi în mantii groase, cenuşii, de muşchi, stăvileau lumina soarelui. Poteca de sub picioarele lor era alunecoasă din cauza rădăcinilor lianelor. În spatele ei, apa râului susura ca o chemare şoptită. Păsărelele se auzeau ciripind.

Susannah simţi deodată că lumea întreagă dispare, lăsându-i numai pe ei doi singuri.

— De-asta m-ai cumpărat? Ca să mă ajuţi?

— Te-am cumpărat ca să munceşti la fermă. Rostea cu greu fiecare cuvânt. Connelly era aproape de ea. Mult prea aproape.

— Atunci să ştii că n-ai făcut nicio afacere.

— Poate. Poate că nu e chiar aşa. Depinde de tine, nu-i aşa?

Încercă discret să se smulgă de lângă el. Însă Connelly o ţinea strâns de braţ, cuprinzându-i cu cealaltă mână talia, într-o mângâiere uşoară.

— Ai o piele foarte moale. Aproape la fel de moale ca şi inima ta.

Susannah simţi că i se taie răsuflarea, nevenindu-i să creadă ceea ce auzea. Bărbatul o luă de mână, trasând încet, cu degetul mare, un arc pe pielea aproape

transparentă, străbătută de vene subţiri, albastre. Iar Susannah de-abia se stăpânea să nu tremure.

— Îmi faci curte, Connelly? îl întrebă ea pe un ton cât se poate de sever, aruncându-i, încruntată, priviri reci ca de oţel.

Bărbatul rânji, dezvelindu-şi dinţii albi şi egali.

— Da, *domnişoară* Susannah, îţi fac curte, spuse el cu un zâmbet în priviri, ridicându-i mâna şi lipind-o de obrazul lui proaspăt bărbierit, cald şi moale. Argatul dumitale îţi face curte. Ce-ai de gând să faci acum?

Apoi, continuând să zâmbească, o sărută în palmă.

16

Lui Susannah i se tăie respiraţia. Atingerea buzelor fierbinţi şi moi îi stârnea un freamăt de plăcere care îi inunda trupul. Vreme de o clipă îl privi fără să scoată o vorbă, hipnotizată parcă de râsul încă ascuns în apele adânci ale ochilor cenuşii şi de arşiţa ce îi pârjolea întreaga fiinţă. Recăpătându-şi în ultima clipă stăpânirea de sine şi bunul simţ ce ameninţa să o părăsească, îşi smulse mâna din strânsoarea lui.

— Dacă îţi închipui că ai să reuşeşti vreodată să mă dai gata pentru cine ştie ce ticăloşie de-a ta, atunci să ştii că-ţi pierzi timpul degeaba, îi spuse ea răspicat.

Şi, întorcându-se cu spatele la el, o porni pe cărarea ce ducea spre casă. Mergea cu paşi siguri şi cu spatele drept, însă numai ea ştia cât o costa efortul de a arbora ţinuta aceea severă. Se simţea moale ca o mămăligă, iar

genunchii ameninţau să nu o mai asculte. Nu! Nu trebuia să tremure.

— Susannah.

Tresări fără voia ei. Connelly râdea. Ar trebui să se întoarcă spre el şi să-l mustre pentru familiaritatea cu care i se adresase. Dar dacă s-ar întoarce, dacă i-ar zări din nou chipul atât de frumos şi zâmbetul ironic – un zâmbet calculat, dar căruia de-abia îi putea rezista – ar fi în pericol să cadă în întregime sub vraja lui. Nu avea nevoie de complicaţii inutile. Nu-şi putea închipui ce anume spera ticălosul să obţină de la ea, însă că, fermecând-o, urmărea un scop anume, asta era sigur. La urma urmelor, atâta lucru putea şi ea să priceapă. Pentru ce altceva un bărbat ca el ar face atâta risipă de energie şi asta cu o fată bătrână şi urâtă ca ea.

— N-ai avut niciodată un… curtezan?

Întrebarea lovi în plin, căzând chiar pe o rană sângerândă, de a cărei existenţă Susannah nici nu ştia. Una era să recunoască faţă de ea însăşi durerosul adevăr şi alta să-i mărturisească lui Connelly că până atunci niciun bărbat nu o găsise suficient de atrăgătoare încât să îi facă curte.

Fără să-l bage în seamă, mergea înainte, cu capul sus. Trebuia neapărat să-l pună la punct, dar asta numai după ce va fi reuşit să-şi controleze şi mişcările şi emoţiile. Timp avea berechet, putea să mai aştepte. A-l înfrunta acum ar însemna să dea dovadă de o prostie crasă.

— Dă-o naibii, Susannah! Ce te-a apucat? Opreşte-te!

O prinsese de braţ, împiedicând-o să-şi continue drumul. Şi chiar în timp ce fata încerca să scape din strânsoarea lui, Connelly o întoarse cu faţa spre el. O ţinea de cot, într-o strânsoare nedureroasă însă energică şi solidă. Puse de-o parte, cu grijă, puşca pe care o ţinuse sub braţ, cuprinzând-o pe Susannah cu amândouă mâinile, astfel că fata, practic imobilizată, nu mai putea face nicio mişcare. Ba mai mult decât atât, nici nu vroia să facă vreo mişcare. Bărbatul era foarte aproape, atât de aproape încât tivul rochiei lui Susannah îi acoperea degetele de la picioare. Fata uitase că el nu avea în picioare decât ciorapii de culoare gri ai tatălui ei – acum uzi şi plini de noroi până la genunchi. Faptul că venise după ea numai în ciorapi ar fi putut să o înduioşeze – asta în cazul în care ea şi-ar fi permis o asemenea dovadă de slăbiciune. Însă Susannah era acum cât se poate de prudentă, pregătită să facă faţă glumelor ticălosului. Ridică ochii spre el – priviri reci, glaciale, încolţită cum era, nu avea altă armă decât cuvintele.

— Te rog să mi te adresezi cu *domnişoară* Susannah şi să iei imediat mâinile de pe mine, spuse ea pe un ton categoric.

Connelly îi zâmbi, iar mişcarea ciudată a buzelor îl făcea să pară aproape imposibil de frumos. Ţinea cu tot dinadinsul să-l intimideze, aruncându-i o privire glacială, sfredelitoare – deşi nu prea îi era la îndemână să o facă de vreme ce obiectul privirii ei era cu mai bine de un picior mai înalt decât ea.

Connelly râse, iar Susannah strânse din buze, în vreme ce din ochi îi ţâşneau fulgere de mânie.

— Crezi că toţi fac ceea ce le spui dumneata? o întrebă el rânjind.

— Dacă sunt înţelepţi, da, îi răspunse ea printre dinţi.

Connelly rânji şi mai tare. Nu avea de gând să-i dea drumul… cel puţin nu încă. O privi amuzat.

— Eu n-am fost niciodată foarte înţelept, spuse el, ca şi cum i-ar fi făcut cine ştie ce mărturisire.

— Se vede.

— Îmi plac femeile certăreţe şi arţăgoase. E o adevărată plăcere să le închizi gura, mai ales dacă ştii cum să o faci.

— Connelly… Cuvântul sună ca un avertisment… ca o ameninţare.

— Ian, spuse el. Spune Ian, Susannah..

Dacă n-ar fi fost atât de crispată şi de prudentă, atentă să nu cadă pradă linguşelilor lui, s-ar fi lăsat foarte uşor înduplecată de vorbele mieroase ale ticălosului. Dar aşa, îl privi înţepată, fără pic de bunăvoinţă.

— Asta n-am să o fac, să ştii.

— Ba ai să o faci, spuse el tulburător de sigur pe el.

— Ba nu.

— Ba da.

— Eşti şi copilăros şi nebun. Şi te rog foarte mult să-mi dai drumul. Imediat! Încercă să scape din strânsoare, dar, din păcate, bănuielile i se confirmară – nu va scăpa decât atunci când el se va hotărî să-i dea drumul.

— O să fie o încântare pentru mine să te îmblânzesc.

— Să mă îmblânzeşti pe mine? Lui Susannah nu-i venea să-şi creadă urechilor.

— Mai curând să te fac să fii mai ascultătoare. Să te ţin în frâu.

— Eu, spuse Susannah, străduindu-se din răsputeri să se stăpânească, nu sunt cal. Şi să ştii, domnule, că ai să dai de bucluc; să nu zici că nu te-am prevenit. Pot foarte bine să te vând.

— Dar n-ai s-o faci. Gândeşte-te că aş putea fi bătut, schingiuit. Doar nu vrei să mă vezi din nou biciuit şi plin de răni, nu-i aşa?

— În momentul de faţă, nu ştiu nici eu ce aş vrea şi ce nu. Scrâşni din dinţi. Dacă nu-mi dai drumul…

— Dacă-mi spui *Ian, te rog dă-mi drumul,* o să mă mai gândesc.

Iar râdea, diavolul. Ieşindu-şi din fire, Susannah ridică piciorul şi îl lovi pe Connelly cu tocul botinei pe degetele de la picioare.

— Au!

Luat prin surprindere, acesta urlă de durere, sărind înapoi. Astfel eliberată din strânsoare, Susannah îşi apucă poalele rochiei şi se răsuci pe călcâie, luând-o la fugă spre casă, dând uitării şi demnitate şi mândrie. Deocamdată reuşise să păcălească vulpea, dar mai înţelept era să fugă de ea. Tremura la gândul că, fugind după ea Connelly ar putea să o prindă şi să-i ceară preţul cuvenit în schimbul izbânzii ei.

Dar nu o prinse. Susannah era într-adevăr iute de picior, însă bănuia că nici el nu alergase cât îl ţineau puterile. Fata ajunse acasă, roşie la faţă şi cu răsuflarea tăiată. Le găsi pe surorile ei în bucătărie şi casa învăluită într-un miros oribil.

— Unde ai fost? Toate trei se întoarseră spre ea, privind-o curioase.

— La familie Likens... vă spun imediat tot ce s-a întâmplat. Dar ce-i cu mirosul ăsta?

— Au ars napii. Scrum s-au făcut. De-abia când mirosul a umplut toată casa, ne-am dat seama că plecasei undeva, îi spuse Em pe un ton acuzator.

— Am făcut o budincă de porumb, Susannah. Era cel mai bun lucru pe care-l puteam face, nu-i aşa? Sarah Jane stătea lângă plită, ştergându-şi broboanele de sudoare de pe frunte cu dosul palmei.

— O să meargă cu jamboanele. Sper că n-au ars şi ele…

— Nu, nu.

Tocmai atunci îl văzură şi pe Connelly urcând treptele verandei din spate. Deşi nu-l putea vedea, Susannah era conştientă de prezenţa lui, de parcă ar fi stat chiar lângă ea. Ian străbătu veranda şi apăru în uşa bucătăriei, în picioarele goale şi cu puşca în mână.

Trei perechi de ochi se uitară mai întâi la el şi pe urmă la Susannah.

— A mers cu tine? o întrebă Mandy, vădit intrigată.

Susannah oftă.

— Hai să punem mâncarea pe masă şi am să vă povestesc apoi tot ce s-a întâmplat, spuse ea minţind – ceea ce, firește, tatăl ei nu i-ar fi iertat. Pentru că ea se referea desigur la ceea ce se întâmplase la ferma familiei Likens. În schimb, ceea ce se petrecuse mai târziu, în pădure, avea să rămână secretul ei.

♣ ♣ ♣

În cursul săptămânii ce urmă, Susannah făcu în aşa fel încât şi ea şi surorile ei să aibă cât mai puţin de-a face cu Connelly. Cu atât mai mult cu cât nu mai considera necesar ca el să doarmă în casă. Era evident că, fiind aproape vindecat, nu mai avea nevoie decât de o îngrijire sumară. Marţea următoare, la două săptămâni după ce îi aplicase pe spate alifia ei specială împotriva rănilor, urma să repete tratamentul şi să-i schimbe pansamentul. În afară de asta, nu avea nevoie decât de hrană.

Mânca tot timpul, în cantităţi uriaşe, de parcă n-ar fi fost destulă mâncare în lume să-l poată sătura. Deşi nu vroia cu niciun chip să arate că foamea lui o deranja, Susannah gătea cantităţi uriaşe din mâncărurile care credea ea că ar putea să-i placă – în special pui cu găluşte. Asta ca să nu mai vorbim de pâinea pe care o devora – motiv pentru care Susannah trebuia să coacă zilnic două pâini în plus. Iar faptul că îi făcea plăcere să-l vadă devorând mâncarea gătită de ea îi dădea sentimentul unei vinovăţii numai de ea ştiută.

— Mi se pare mie, fata mea, sau de la o vreme încoace ne dai mult mai multă mâncare decât de obicei? o întrebă reverendul Redmon, într-o dimineaţă, la micul dejun, uitându-se uşor perplex la abundenţa de bunătăţi din faţa lui.

Susannah făcuse turte de mălai, servite cu unt proaspăt, cu miere sau cu feliuţe subţiri de şuncă. Nu lipseau nici obişnuita fiertură de ovăz cu melasă, nici ouăle fierte moi — aşa cum îi plăceau argatului lor – nici feliuţele subţiri de *slănină.*

Susannah tocmai punea slănina pe masă şi, privindu-l surprinsă pe tatăl ei, roşi fără să vrea. Mai ales că nu se aşteptase ca el să observe schimbarea – şi asta pentru că, de obicei, uita foarte repede ce i se pusese în faţă.

— Părerea mea e că Susannah încearcă să ne îngraşe. O să fim toţi ca Em, spuse Mandy, zâmbindu-i obraznic lui Connelly, care stătea la masă în faţa ei.

— Mandy, protestară la unison Susannah şi Sarah Jane. Din fericire, Em nu coborâse încă.

— Eu cred, mai curând, că domnişoara Susannah încearcă să mă îngraşe *pe mine,* spuse Connelly, arătând cu un gest trist şi comic în acelaşi timp înspre farfuria lui plină cu vârf.

Susannah bănuia că intenţia lui fusese tocmai aceea de a-i face pe ceilalţi să uite ce spusese Mandy, atrăgându-le atenţia asupra lui. Iar Mandy scăpă, firește, necertată. Poate că fata făcuse remarca aceea tocmai pentru a-i atrage atenţia lui Connelly asupra siluetei ei zvelte. Însă tatăl lor şi Connelly fiind de faţă, nu prea era momentul să spună aşa ceva. Răutatea Amandei faţă de susceptibilităţile surorii ei – care, pe deasupra, nici nu era de faţă – trebuia pedepsită. Dar, pentru moment, Susannah era prea preocupată de remarca stânjenitor de exactă a lui Connelly, privitoare la intenţiile ei, pentru a-i arunca lui Mandy mai mult decât o simplă privire, dar încărcată de reproşuri.

— Aşa e, fata mea? o întrebă reverendul Redmon cu interes.

Susannah, care tocmai le turna lapte proaspăt în căni, simţi că îi ard obrajii. Uneori, tatăl ei era de-a dreptul mărginit, iar naivitatea lui era pentru cei din jur, în egală măsură, o pacoste şi o binecuvântare.

— Connelly trebuie să se îngraşe pentru că la noi are treabă, nu glumă, spuse ea afectată, sperând ca nimeni să nu vadă în acţiunile ei altceva decât un egoism practic.

Puse oala cu lapte pe plită şi se aşează şi ea la masă. Rugându-l pe tatăl ei să-i dea o turtă de mălai, spera să schimbe vorba, orientând discuţia spre alte subiecte, dar fără succes.

— Pe mine mă îndoapă de ani de zile, îi spuse reverendul Redmon lui Ian, pe un, ton absolut confidenţial, dându-i lui Susannah turta cerută. Nu ştiu de ce, dar femeile simt nevoia – o nevoie înnăscută – să-i îndoape pe bărbaţii din familia lor cu mâncare.

— Aşa este, fu Ian de acord, schimbând cu reverendul o privire amuzată, ca de la bărbat la bărbat. Simţind cum îi năvăleşte sângele în obraji, Susannah fu cât pe-aci să scape turta din mână. Connelly putea fi orice altceva, dar în niciun caz nu un „bărbat din familia ei “!

— Nici nu-i de mirare, de vreme ce Susannah tot încearcă să te tenteze cu fel de fel de bunătăţi, îi spuse Sarah Jane tatălui lor, fără să ştie cât de recunoscătoare îi era Susannah pentru faptul că atrăsese privirile celorlalţi asupra ei.

— Dumneata nu mănânci mai nimic. Zău, tată, ar trebui să te gândeşti la enoriaşii care, la urma urmelor depind de dumneata. Ca să ai putere, trebuie să mănânci.

— După cum vezi, fetele mele mă dădăcesc întruna, îi spuse reverendul Redmon lui Ian. Un zâmbet îi luminã chipul ori de câte ori vorbe îi despre ele.

— Totuşi sunt fete foarte bune. Nu ştiu ce m-aş face fără ele.

Înainte ca Ian să apuce să-i răspundă, Em intră în bucătărie, pârând-o pe Mandy că i-a luat o batistă nou-nouţă — şi brodată pe deasupra – fără ca măcar să-i ceară voie. Odată această dispută aplanată, discuţia luă cu totul altă întorsătură, iar Susannah răsuflă uşurată, constatând că nimeni nu mai pomenea de mulţimea de bunătăţi de pe masă. Din ziua aceea, Susannah avu grijă să nu mai facă atâta risipă de mâncare. Continua totuşi să încurajeze uriaşa poftă de mâncare a lui Connelly, sperând însă ca nimeni – nici măcar el – să nu observe asta.

Unul din foştii proprietari ai fermei construise în spatele şopronului o jumătate de duzină de barăci. Destinate iniţial sclavilor, stătuseră mai mult goale în cei douăzeci de ani de când reverendul Redmon cumpărase proprietatea. Acum, într-una din ele stătea Craddock, iar în alta urma să se instaleze Connelly. Măturată şi curăţată bine cu peria, mobilată cu un pat de fier, o saltea groasă umplută cu pănuşe de porumb, un spălător, o masă şi câteva scaune, era exact ceea ce îi trebuia. Şi în afară de asta, Susannah dormea mai liniştită ştiindu-l mai departe de casă.

Pentru a nu-l istovi mai ales că încă nu îşi revenise complet – şi mai ales că din cauza lipsei oricăror

cunoştinţe, cât de sumare, de agricultură, Connelly nu le era practic de niciun folos, Susannah îi încredinţă sarcini care să îi solicite mai mult mintea decât forţa fizică. De ani de zile, tot ea se ocupa şi de evidenţa donaţiilor şi a plăţilor făcute de biserică – muncă ce devenea din ce în ce mai anevoioasă. Nu fără o oarecare strângere de inimă, îl puse pe Connelly să ţină evidenţele în locul ei, acesta dovedindu-se expert în materie de cifre – descoperi chiar şi o greşeală făcută de ea la o adunare. Şi întrucât registrele erau păstrate în biserică, Connelly nu mai stătea chiar tot timpul acasă. Bucurându-se la gândul că scăpa - măcar de una din treburile care ajunseseră să o copleşească, Susannah se hotărî să i-o încredinţeze definitiv lui Connelly, deşi asta însemna să vină destul de des în contact cu tatăl ei. Însă, dată fiind uşurinţa cu care Ian îşi adapta felul de a vorbi şi de a se comporta în funcţie de interlocutor, Susannah era încredinţată că nu vor fi niciun fel de probleme. Într-adevăr, se părea că reverendul Redmon se simţea bine în compania lui Connelly, petrecând ore întregi bombardându-l cu întrebări în legătură eu unele aspecte mai subtile sau de amănunt ale practicii teologice a Bisericii Anglicane, al cărei membru fusese, se pare, şi Connelly.

Văzând strălucirea din ochii tatălui ei, ori de câte ori Ian încheia vreo argumentare inteligentă şi spirituală cu un citat latinesc, pe care numai cei doi bărbaţi îl înţelegeau – fetele necunoscând limba latină – Susannah trebuia să zâmbească. Reverendul Redmon savura asemenea discuţii, chiar şi atunci când Connelly îl întrecea, dovedindu-se în unele privinţe superior, iar

Susannah înţelese că argatul lor era chiar omul de care avea nevoie tatăl ei: un bărbat, un bărbat instruit, care să contracareze preponderenţa feminină din casă. Oricum, tatăl ei părea mult mai puţin aerian decât fusese înainte de venirea lui Connelly.

♣ ♣ ♣

Era duminică dimineaţă şi toată lumea se pregătea să se ducă la biserică. Mergea toată familia, inclusiv Craddock şi Ben. Connelly, care, cu o săptămână în urmă fusese prea slăbit ca să facă drumul până acolo, urma să-i însoţească şi el, pentru prima oară. Susannah se aşteptase ca el să protesteze auzind că trebuie să meargă la biserică, dar se înşelă.

Connelly se prezentă la ora şapte fix, pregătit să le însoţească pe domnişoare la biserică.

Reverendul Redmon plecase deja, călare pe Micah. Craddock şi Ben se duceau, ca de obicei cu căruţa. Susannah, Sarah Jane, Mandy şi Em mergeau întotdeauna cu trăsura, Susannah fiind cea care mâna caii. Le plăcea să ajungă devreme ca să mai repete cântecele şi pentru că, în calitate de fiice ale pastorului, aşa se cuvenea.

Când ieşi pe veranda din faţă, aşteptându-l pe Craddock să aducă trăsura aşa cum făcea în fiecare duminică dimineaţă, Susannah fu surprinsă să-l vadă ne Connelly, care le aştepta, sprijinindu-se de balustradă. Fata îşi pusese cea mai bună rochie pe care o avea, de poplin negru; pe umeri avea o eşarfă albă ca zăpada, prinsă pe piept cu o broşă de argint. Rochia avea corsajul larg şi o fustă de forma unui clopot. Susannah considera

că este o ţinută cât se poate de potrivită pentru o fată bătrână ca ea – cu atât mai mult cu cât se pregătea să se ducă la biserică. Pe cap avea o bonetă albă, bordată cu un volănaş scrobit, legată sub bărbie. Mânecile scurte erau îndoite, lăsând să se vadă volănaşele albe ale bluzei. Singura frivolitate pe care şi-o permisese erau mănuşile transparente de dantelă neagră, lungi de la coate până la jumătatea palmelor. Pe degete nu avea niciun inel. Asta era rochia pe care o purta când se ducea la biserică şi care, până acum cel puţin îi plăcuse foarte mult. Dar acum, văzându-l pe Connelly cum o măsoară din cap până-n picioare, îşi dorea – pentru prima oară, din câte îşi amintea – ca rochia să fie măcar un pic mai atrăgătoare. Poate o culoare ceva mai plăcută, mai deschisă…

Connelly îşi îndreptă spatele. Toate gândurile fetei, legate de propriile veşminte dispărură ca prin farmec, eclipsate de mirarea ce o cuprinse la vederea straielor lui. Darcy, legată la trăsura care aştepta în faţa verandei, necheză în semn de salut văzând-o pe Susannah ieşind din casă.

Însă atenţia fetei era îndreptată fără echivoc asupra lui Connelly.

Acesta purta o pereche de pantaloni negri, scurţi până la genunchi – nu pantalonii lui cei vechi şi ponosiţi, ci unii mult mai frumoşi şi mai curaţi – vesta lui de brocart auriu, pe care Susannah o spălase şi o cârpise, o cămaşă albă de pânză, o redingotă bleumarin de lână şi o cravată – cam şifonată dar de efect – legată cu un nod elegant sub bărbie, în picioare avea ciorapi de lână, de culoare gri şi

pantofi negri, de piele, fără toc, cu catarame mici, argintii. Avea părul dat pe spate şi prins la ceafa cu o panglică neagră. Într-o mână ţinea un tricorn negru, de fetru.

Cu excepţia pantofilor, pe care cizmarul din oraş îi făcuse anume pentru ocazii mai deosebite – alături de o pereche de cizme solide, de lucru – Susannah ştia că hainele lui nu erau noi – nu erau nici măcar ale lui. Dar când Connelly îşi puse pălăria pe cap şi veni către ea, semăna atât de mult cu un gentleman din înalta societate, încât Susannah rămase pentru o clipă fără grai.

– Doamne sfinte! Spuse ea când, în sfârşit, îi reveni glasul. De unde ai toate astea?

— Tatăl dumitale a avut amabilitatea de a-mi pune la dispoziţie cutia milei, unde am găsit câteva lucruri care să mi se potrivească.

— Dumnezeule mare! zise ea din nou, clipind de parcă nu-i venea să-şi creadă ochilor.

Dar pentru că tocmai atunci surorile ei apărură şi ele pe verandă, Susannah îşi controlă hotărâtă simţurile şi instinctele care, pentru o clipă – ce i se păru înspăimântător de lungă – începuseră să o ia razna.

— Vai, Connelly, ce grozav arăţi! izbucni Mandy – cine altcineva! — trecând pe lângă Susannah şi salutându-l pe argat cu un zâmbet fermecător.

Mandy respectase litera dacă nu şi spiritul înţelegerii lor, deşi flirta cu Connelly ori de câte ori îl vedea. Însă pentru Mandy a flirta era un lucru la fel de natural ca şi a respira, iar Susannah avusese grijă ca fata să nu aibă ocazia de a fi singură cu ticălosul care, când vroia, ştia să

vorbească atât de frumos. Acum, cu buclele ei roşcate încadrate meşteşugit şi deloc la întâmplare de pălăria de paie şi cu rochia de mătase cu dungi mov şi roz, croită în aşa fel încât să-i pună cât mai bine în evidenţă silueta zveltă, Mandy era neînchipuit de frumoasă. Vreme de o clipă – o clipă de coşmar, care o îngrozi de-a dreptul – văzând-o pe Mandy zâmbindu-i atât de provocator lui Connelly, Susannah simţi o împunsătură în inimă pentru prima oară în viaţa ei, Susannah era geloasă. Atât de neobişnuită era această emoţie, încât lui Susannah îi trebuiră câteva clipe ca să-şi dea seama de ce i se strânsese stomacul. În sfârşit înţelese – ce lovitură puternică pentru ea – era geloasă, înfiorător de geloasă, era verde de gelozie, pe propria ei surioară, pe care o iubea atât de mult şi pe argatul lor!

— Oh, mulţumesc, domnişoară Mandy. Iar dumneata eşti la fel de frumoasă ca întotdeauna. Spune-mi, te rog, nu te-ai plictisit să auzi iar şi iar acelaşi compliment? Cocheta cu aceeaşi dezinvoltură ca şi Mandy, constatase Susannah din proprie experienţă.

— Oh, nu, niciodată! murmură Mandy, deloc jenată de linguşirea obraznică a ticălosului.

Susannah, aruncându-i lui Connelly o privire de avertizare, o luă pe Mandy de braţ, îndreptându-se amândouă spre trăsură.

— Trebuie să ne grăbim, pentru că altfel n-o să mai avem timp să repetăm cântecul acela nou. Sarah Jane, Em, urcaţi-vă în trăsură.

Susannah se felicita în gând pentru calmul de care dădea dovadă. Dar Connelly, mişcându-se cu o graţie leneşă, reuşi să ajungă la trăsură înaintea lor.

— Domnişoară Mandy?

Cu un zâmbet aproape imperceptibil, dar care înfipse un nou ghimpe în inima lui Susannah, Connelly îi întinse mâna surorii ei. Susannah nu realiză din primul moment că el vroia de fapt să o ajute pe Mandy să se urce în trăsură. Şi până să înţeleagă, se surprinse îngrozită, reacţionând din instinct – îi urmărea cu privirea, aparent calmă, dar cu pumnii strânşi.

— Oh, mulţumesc.

Mandy îi zâmbi apoi îşi puse mâna într-a lui. Punând un picior subţire pe scara trăsurii, îşi strânse poalele rochiei cu acelaşi gest provocator, pe care îl mai făcuse o dată — gest menit să-i scoată în evidenţă fundul rotund şi să descopere, ceva mai mult decât era cazul, glezna şi ciorapul alb, permiţându-i lui Connelly să o ajute să se aşeze pe locul din spate.

Urmărindu-l cu privirea pe Connelly – pe care formele lui Mandy nu păreau a-l lăsa rece, Susannah simţi că ia foc. Dându-şi seama că ţinea pumnii strânşi, trebui să facă un efort conştient ca să se destindă.

— Cine urmează? Domnişoara Emily?

Dezlipindu-şi în sfârşit privirile de pe Mandy, Connelly se întoarse şi îi întinse mâna lui Emily care, din momentul în care ieşise pe verandă, rămăsese cu ochii pironiţi asupra lui. Când bărbatul îi vorbi, Em se făcu roşie – aproape tot atât de roşie ca şi părul, îndrugă ceva,

vădit stânjenită, şi, de-abia atingându-i mâna întinsă, dintr-un salt fu în trăsură. Dar fusta lungă de batist, de culoarea frunzelor de tei i se agăţă de roata trăsurii. Vreme de o clipă există pericolul ca fata fie să cadă din trăsură, fie să-şi rupă rochia. Însă Connelly, mişcându-se repede, desprinse rochia, reuşind astfel să evite ambele nenorociri. Roşie ca focul şi îngăimând un „mulţumesc" anemic şi timid, Em se lăsă să cadă lângă Mandy.

— Domnişoara Sarah Jane? Vreţi să staţi în spate sau în faţă? o întrebă el, curtenitor.

— Eu… de obicei stau în faţă, răspunse fata, cu o voce pierită.

Spre deosebire de Mandy, Sarah Jane nu se simţise niciodată prea în largul ei în prezenţa bărbaţilor, dar nici nu i se întâmplase vreodată să nu poată practic decât să şoptească răspunsul la o întrebare oarecare. Pe Susannah o surprinse efectul stânjenitor pe care prezenţa lui Connelly îl exercita asupra surorilor ei. Dar, spre deosebire de ele, ea nu s-ar face niciodată de râs faţă de un bărbat, fie el şi chipeş ca Ian. Nici chiar dacă, uneori, ar muri de dorinţa de a nu se comporta ca o fiinţă umană înzestrată cu raţiune.

— Domnişoara Susannah? i se adresă Connelly, privind-o cu ochii lui cenuşii, diabolici.

Pusă în gardă şi pregătită să contraatace, fata ridică bărbia şi, calmă, îşi puse mâna într-a lui. Ea nu va zâmbi afectat, aşa ca Mandy, nici nu va roşi, aşa ca Em şi nici nu se va bâlbâi ca Sarah Jane. Nu trebuia să se facă de râs.

— Mulţumesc. Îi simţea pielea caldă şi îi admira degetele lungi, frumoase şi puternice, pe lângă care mâna ei mică, muncită, părea de-a dreptul urâtă.

Susannah observă că bărbatul avea pielea oacheşă mai ales în comparaţie cu pielea ei atât de albă – şi puţin aspră din cauza firelor negre de păr vizibile de sub mânecile albe ale cămăşii. Înspăimântată de propriile-i gânduri, Susannah îşi întoarse privirile de la el.

Connelly o ajută să se aşeze pe locul din faţă, aşa cum o cereau bunele maniere. Susannah tresări la atingerea mâinii lui, dar pentru nimic în lume n-ar fi vrut ca cineva să-i observe slăbiciunea. Trăgând aer în piept – dar sperând ca gestul ei să treacă neobservat – fata îşi netezi fusta şi se aşeză. Făcându-i semn lui Connelly să plece, şi închipuindu-şi că acesta avea să vină în urma lor cu căruţa, împreună cu Craddock şi cu Ben, Susannah se aplecă să desfacă hăţurile.

— Dă-te la o parte! îi spuse Connelly.

— Cum? Neînţelegând ce vrusese să spună, Susannah se uită la el, încruntată.

— Dă-te la o parte. Am să mân eu caii.

— Dar eu îi mân întotdeauna.

— Ţinând cont de ceea ce s-a petrecut la ferma familiei Likens şi mai ales de faptul că Jed Likens s-ar putea să-ţi poarte pică pentru cele întâmplate, tatăl dumitale a hotărât că e mai sigur şi pentru dumneata şi pentru surorile dumitale ca de acum încolo să nu mai umblaţi prin împrejurimi neînsoţite. Eu m-am oferit să vă duc cu trăsura oriunde doriţi şi atâta timp cât crede dânsul că va

fi necesar, iar dânsul a fost întru totul de acord. Aşa că te rog să te dai la o parte.

— Tu i-ai băgat în cap ideea asta! El singur nu şi-ar fi imaginat niciodată asemenea prăpăstii!

— Mi-e teamă că subapreciezi grija tatălui dumitale faţă de voi, fiicele lui. Dă-te la o parte.

Stând acolo sus, în trăsură, Susannah trăi o experienţă cu totul nouă pentru ea, aceea de a-l privi ea pe Connelly de sus. Deşi zâmbea, pe chipul lui se citea hotărârea de a nu ceda. Susannah înţelese că avea două posibilităţi, fie să se dea supusă la o parte, fie să provoace o scenă care ar fi putut să le dezvăluie surorilor ei cine ştie ce amănunte legate de ciudata intimitate ce se născuse între ea şi Connelly. Şi într-un caz şi în celălalt, nu putea face nimic altceva decât să se supună.

Să-l ia naiba! Ce duhuri rele ţopăiseră în jurul ei, chicotind malefic, în ziua în care îl cumpărase.

Se dădu la o parte, aşezându-se cât mai aproape de Sarah Jane, dar fără a lăsa să se vadă că, de fapt, căuta să stea cât mai departe de Connelly.

Acesta se urcă lângă ea, luă hăţurile şi lovi spinarea lui Darcy. Urmărindu-l cu un ochi critic cum mână calul chiar în direcţia drumului care ducea la biserică, Susannah trebui să recunoască în sinea ei că bărbatul mânuia hăţurile cu o îndemânare demnă de invidiat. Îşi aminti că el enumerase mânatul capilor printre lucrurile pe care ştia să le facă.

Când îi simţi mirosul bărbătesc şi curat, iar mai apoi braţul care se freca uşor de al ei, Susannah scrâşni din dinţi. Ziua era frumoasă, soarele strălucea, iar vântul –

mai curând o adiere călduţă – îi mângâia obrajii. Era duminică dimineaţa şi, în mod normal, ar fi trebuit să se gândească la lucruri mai pioase.

În schimb, ea nu se putea gândi decât la bărbatul de lângă ea şi la emoţiile necuviincioase pe care i le stârnea.

17

Clopotul bisericii începu să bată chiar în momentul în care trăsura atinse culmea dealului de unde se putea vedea Biserica Baptistă din Beaufort. Era o clădire scundă, cu un etaj, din cărămidă şi mortar, ale cărei ziduri, proaspăt văruite, străluceau alb-sidefii în lumina dimineţii ce se strecura printre ramurile copacilor din jur. Acoperişul clopotniţei era din cupru lucios, iar clopotul bisericii fusese trimis cu un an în urmă tocmai de la Philadelphia. Câţiva strejari uriaşi, bătrâni şi cocârjaţi umbreau clădirea bisericii, în vreme ce florile albe şi roz ale cireşilor şi merilor pădureţi transformau micul cimitir de lângă biserică dintr-un simbol al durerii într-o oază de frumuseţe tihnită, peste care plutea mireasma pomilor înfloriţi. Din drumul principal, pornea o potecă ce ducea şerpuind până la biserică. Connelly opri trăsura chiar în faţa treptelor nu prea înalte din faţa uşilor duble, larg deschise. Ajunseseră ceva mai târziu decât sperase Susannah. De-a lungul potecii se înşirau deja câteva trăsuri şi căruţe.

— Am ajuns, doamnelor.

Connelly legă hăţurile şi coborî din trăsură. Susannah răsuflă uşurată nemaisimţind alături trupul muşchiulos al bărbatului. *Stătuse* încordată tot timpul cât Connelly fusese lângă ea – şi să tot fi fost vreo douăzeci de minute de când plecaseră de acasă. Fiecare silabă pe care o rostise, fiecare mişcare pe care o făcuse, fiecare respiraţie nu făcuseră decât să încingă dogoarea care practic îi înfierbântase carnea şi simţurile. Nu i se mai întâmplase niciodată să simtă o atracţie fizică, atât de tulburătoare, pentru vreun bărbat. Dar, amintindu-şi unde se afla, se ruşină de propriile-i gânduri..

După ce coborî din trăsură, Connelly se întoarse, intenţionând să le ajute şi pe ele să se dea jos. Însă Emily şi Sarah Jane, neobişnuite cu o asemenea curtoazie şi – aşa cum îşi închipuia Susannah – nedorind pentru nimic în lume o repetare a scenelor atât de penibile de acasă, coborâră singure. În trăsură nu mai rămăseseră decât Mandy, în spate şi Susannah, în faţă. Aceasta din urmă ar fi vrut să coboare şi ea o dată cu ele dar nu putuse, într-o parte stând Sarah Jane, iar în cealaltă Connelly. Mandy se repezi să coboare, ţinându-se cu o mână de speteaza banchetei din faţă, invitându-l pe Connelly cu un zâmbet plin de vino-ncoace. *Aşa, de unde a învăţat copila asta asemenea şiretlicuri?* se întrebă Susannah necăjită. Nevrând să-l mai vadă pe Connelly făcând pe galantul cu sora ei, Susannah se strecură în partea cealaltă a trăsurii, cu gândul să coboare singură. Doar nu era să se ia la întrecere cu sora ei pentru a-şi atrage favorurile argatului lor. Şi, în afară de asta, nu avea niciun chef să mai simtă atingerea mâinii lui.

— Oh, nu, te rog! spuse Connelly.

Susannah îl auzi foarte distinct, dar habar n-avea ce vroia să spună până când, spre marea ei surprindere, el o prinse de talie, trăgând-o spre el. Fata se uită în fugă şi vădit stânjenită la Mandy, care făcuse ochii mari când îl văzu pe Connelly ridicând-o pe Susannah cu aceeaşi uşurinţă cu care ar fi ridicat un copilaş. Când o lăsă jos, fata roşi, copleşită de strânsoarea braţului ce-i încolăcea talia, de strălucirea din ochii lui şi de privirile uluite ale lui Mandy.

Connelly o ţinu aşa o vreme – care lui Susannah i se păru nesfârşită – privind-o cu expresia aceea a lui care nu era tocmai un zâmbet. Din fericire, bărbatul stătea în aşa fel încât spatele lui o împiedica pe Mandy să le vadă chipurile – mai ales că Susannah era sigură că se înroşise la faţă.

— Vrei, te rog, să-mi dai drumul? şuieră ea, văzând că el nu schiţa niciun gest în acest sens şi îngrozită de faptul că oamenii începuseră să îi privească destul de curioşi.

— Ian, spuse el încet. Vrei, te rog, să-mi dai drumul, Ian?

Sarah Jane şi Em, care urcau deja treptele din faţa bisericii, se întoarseră să vadă dacă Mandy şi Susannah veneau şi ele în urma lor.

Mandy era încă în trăsură, probabil curioasă ca o pisică, dar şi foarte contrariată. Zgomotul unor roţi ce se apropiau scârţâind o făcu pe Susannah să tresară – încă o trăsură. Connelly trebuia să-i dea drumul şi asta imediat – mai ales că ea nu putea face o scenă de faţă cu atâţia

martori. Ar ieşi un scandal îngrozitor, pe care trebuia să îl evite cu orice preţ.

— Vrei, te rog, să-mi dai drumul, Ian?

Cuvintele fuseseră rostite printre dinţi, aproape în silă, deşi pe buze îi apăruse un zâmbet slab şi politicos, destinat în special celor care îi priveau, zâmbet pe care Susannah reuşise să îl compună, cu preţul unui efort imens. Trebuind să cedeze până la urmă acestui şantaj murdar, iar mai apoi văzându-i surâsul satisfăcut şi strălucirea diabolică din priviri, Susannah simţi nevoia să îl plesnească. Dar identificându-l pe noul venit după vocea-i tunătoare, se felicită în gând pentru faptul că reuşise să se stăpânească.

— ’Mneaţa, domnişoară Susannah, domnişoară Sarah Jane, domnişoară Emily! Oh! Şi… ah, da, domnişoara Amanda este încă în trăsură. Rămâneţi acolo, scumpă domnişoară! Vin imediat să vă ajut să coborâţi. N-are rost să-l mai deranjaţi pe domnul de colo.

Auzind vocea lui Hiram Greer, Susannah înţepeni, iar Ian – nu, Connelly, doar nu avea cum să o silească să-l numească în gând pe numele de botez – îi dădu în sfârşit drumul. Se întoarseră amândoi în acelaşi timp şi îl văzură pe Hiram Greer ajutând o bătrânică uscăţivă, îmbrăcată în negru din cap până-n picioare, să coboare din trăsura oprită chiar în spatele trăsurii lor.

— Îmi pare bine că vă văd, doamnă Greer, spuse Susannah, străduindu-se să pară cât mai calmă cu putinţă. Continuând să zâmbească, se duse în întâmpinarea mamei lui Greer. Mă bucur că v-aţi simţit

destul de bine, încât să puteţi veni la biserică în dimineaţa asta. V-am simţit lipsa.

Între timp, Greer se îndreptă grăbit spre trăsura în care stătea Mandy şi o ajută să coboare, fără a pierde ocazia de a-i face şi un compliment extravagant, pe care însă Susannah nu îl auzi.

În schimb, următoarele cuvinte ale lui Greer îi atraseră imediat atenţia.

— … meu este Greer, spuse el.

Susannah se întoarse exact în momentul în care Greer îi întindea mâna lui Ian – nu, lui Connelly. Îi privi o clipă, înmărmurită, dându-şi apoi seama că înfăţişarea argatului lor se schimbase într-atât încât Greer nu îl mai recunoscuse.

— Mă iertaţi o clipă, doamnă Greer, murmură Susannah, îndreptându-se în rugă spre cei doi bărbaţi care stăteau faţă în faţă – Greer rămăsese cu mâna întinsă. Îmbrăcat cu haine confecţionate, special pentru el, din materialele cele mai fine şi cele mai scumpe, Greer arăta de-a dreptul neîngrijit în comparaţie cu celălalt bărbat, îmbrăcat cu straiele lui de căpătat de pe la te miri cine. Şi asta pentru că Greer era scund, îndesat şi rumen la faţă, în timp ce Ian era înalt şi suplu, ca să nu mai vorbim de faţa lui de o frumuseţe aproape perfectă.

— Ian, începu ea nervoasă mai ales că felul în care acesta se uita la Greer nu prevestea nimic bun. Când îşi dădu seama că făcuse o gafă, îi veni să-şi dea palme, dar era prea târziu. Totuşi completă. Connelly. Ian Connelly, ţi-l aminteşti pe Hiram Greer, nu-i aşa?

— Mda. Dădu scurt din cap. Greer, roşu la faţă, lăsă mâna în jos.

— Asta-i bună, doar vi-l amintiţi pe argatul nostru, domnule Greer, nu-i aşa? îi spuse Mandy într-o doară, luându-l de braţ şi trăgându-l spre treptele bisericii. Dumneavoastră aţi sfătuit-o pe sora mea să nu-l cumpere, nu-i aşa? Dar trebuie să vă spun că pentru noi e ca şi cum ar face parte din familie. Susannah cel puţin îl iubeşte la nebunie.

— Mandy! Dar restul cuvintelor le rosti atât de încet, încât nu o auzi decât bărbatul de lângă ea. Connelly o privi cu o expresie greu de descifrat.

— Drăgălaşa dumitale soră nu prea e obişnuită să fie vioara a doua, nu-i aşa? I-a sărit ţandăra văzând că eu te prefer pe dumneata şi nu pe ea.

Dar supărarea lui Mandy nu păru să-l afecteze prea mult. Auzindu-i cuvintele, Susannah făcu ochii mari. Oare Connelly vorbea serios? El îi zâmbi – era mai curând un rânjet diabolic, mai elocvent decât orice alt răspuns: firește că nu! La fel ca şi Mandy, mizerabilul flirtrează cu oricine – şi, după cum se vede, nu scapă nicio ocazie.

— Domnişoară Redmon! o voce autoritară o făcu să se întoarcă. Doamna Greer ajunsese în faţa treptelor bisericii şi gesticula nerăbdătoare.

— Dă-mi braţul! Nu prea am siguranţă în picioare şi trebuie să mă sprijin de cineva.

— Vin imediat, doamnă Greer.

— Susannah! Se întoarse agasată, descoperind privirile pierdute şi răscolitoare care o urmăreau. Îmi place felul în care-mi rosteşti numele. Ai o voce încântătoare şi

nimeni nu mi-a spus vreodată pe nume aşa cum ai făcut-o dumneata.

Susannah constată surprinsă că strălucirea din ochii cenuşii devenea din ce în ce mai intensă, iar răutatea lăsa locul senzualităţii. Expresia lui evoca imaginea unor trupuri încinse şi transpirate – imaginea însăşi a senzualităţii, îngrozită, Susannah alungă imediat toate aceste gânduri. Cu obrajii în flăcări, ruşinată de propria-i imaginaţie de femeie păcătoasă, ca şi de cuvintele lui, îi întoarse spatele ticălosului, grăbindu-se să vină în ajutorul doamnei Greer.

Slujba de dimineaţă dură până la prânz, iar slujba de după-amiază până la ora şase. Nu toţi enoriaşii asistară la ambele slujbe, dar familia Redmon nu avea de ales. Au ajuns acasă la asfinţitul soarelui. Susannah răguşise de cât cântase şi o dureau degetele din cauza clavicordului, dar se simţea purificată, ca întotdeauna după o zi petrecută în casa Domnului.

Alături de ea, Ian tăcea – Susannah îşi închipuia că, neobişnuit fiind cu atâtea rugăciuni, cele două slujbe îl istoviseră. Şi surorile ei erau tăcute, fiecare în felul ei. Sarah Jane părea pătrunsă de evlavie, Emily era plictisită, iar Mandy întoarsă pe dos. Susannah îşi înăbuşi un oftat, în vreme ce trăsura se opri clătinându-se. Privi în jur şi zări faţa îmbufnată a lui Mandy. Susannah se cutremură la gândul că necazurile de-abia acum începeau.

Obosit sau nu, Ian se dădu jos din trăsură mai repede decât fetele. Mai întâi o ajută pe Susannah să coboare – fata hotărâse că cel mai bun lucru pe care îl avea de făcut

era să-i accepte curtoazia, evitând astfel şi alte situaţii penibile – apoi pe Sarah Jane şi pe Em. Mandy nici măcar nu îi zâmbi şi intră grăbită în casă. Mergând în urma surorilor ei, Susannah îşi făcea curaj pentru ceea ce avea să urmeze – fie o confruntare, fie o seară întreagă întunecată de proasta dispoziţie a lui Mandy. Însă Mandy, pretextând o durere de cap, urcă imediat în camera ei, lăsându-le pe surorile ei să servească cina şi să facă şi toate celelalte treburi. Însă, cel puţin în ceea ce o priveşte pe Susannah, aceasta munci cu dragă inimă. Trebuia să evite cu orice preţ o eventuală criză de nervi a lui Mandy, care ar fi complicat şi mai mult lucrurile.

Terminaseră de mult cina, când cineva bătu la uşă. Fetele erau deja sus, iar tatăl lor, care predicase aproape toată ziua, se culcase. Susannah tocmai pregătea aluatul din care avea să facă pâine a doua zi de dimineaţă. Ştia că bătaia în uşă nu prevestea nimic bun, dar se resemnă în faţa inevitabilului şi deschise.

Seamus O'Brien stătea în pragul uşii, cu pălăria în mână. Era tatăl iubitei lui Ben. Omul avea un aer atât de umil şi de abătut, stând acolo în pragul uşii şi mutându-se de pe un picior pe celălalt, încât Susannah, aşa obosită cum era, îi ieşi în întâmpinare.

— Ce s-a întâmplat, domnule O'Brien? îl întrebă ea liniştită.

— Păi… Mary. Mary era soţia lui. O doare stomac', da' rău dă tot. Puteţi să veniţi?

Mary O'Brien suferea de dureri cumplite de stomac de mai bine de un an de zile. Seamus mersese până într-acolo încât chemase un doctor, dar acesta le spuse că

femeia nu are nimic şi plecă. Şi, pentru că stătea prost cu banii, Seamus O'Brien renunţase să-l mai cheme. În schimb, Susannah se ducea, poate o dată pe lună – deşi în ultima vreme se dusese parcă ceva mai des să stea cu Mary şi să o ajute să se liniştească până când, ca de fiecare dată, durerile aveau să înceteze.

Deşi cauza acestor dureri rămăsese deocamdată necunoscută, Susannah începuse să creadă că Mary era foarte grav bolnavă. Dar ce altceva putea face decât să aline suferinţele bietei femei atâta vreme cât viaţa şi moartea sunt în mâinile Domnului?

— Staţi să-mi iau trusa, spuse Susannah, bucuroasă că măcar nu apucase să se dezbrace.

Reveni după câteva clipe, cu trusa în mână şi cu un şal pus la iuţeală pe cap. Îl legară împreună pe Darcy la trăsură şi plecară spre casa familiei O'Brien.

Când ajunseră, Susannah o goni pe Maria – care era fata cea mai mare şi frumuşică foc pe deasupra, aşa încât nu era de mirare că bietul Ben îşi pierduse minţile şi pe ceilalţi copii la culcare. Seamus mai trebălui un pic pe afară – era deja foarte târziu – după care se aşeză pe un scaun, în faţa focului, citindu-i soţiei sale pasaje din Biblie. Între timp, Susannah o doftorici pe Mary cum ştiu ea mai bine, cu ceaiuri, prosoape muiate în apă fiartă şi masaje uşoare pe stomac, până când, în sfârşit, femeia adormi. Asta însemna că ce era mai greu trecuse, iar durerile aveau să revină de-abia peste câteva săptămâni. Aşa că Susannah putea să plece acum acasă, ca să apuce şi ea să doarmă măcar câteva ore. *Cel mult patru*, îşi făcu

ea socoteala, în timp ce, frântă de oboseală şi refuzând puiul oferit cu recunoştinţă de Seamus – care devenise dintr-o dată foarte volubil – în semn de mulţumire, se urcă în trăsură. Darcy, obişnuit cu asemenea expediţii nocturne, era foarte răbdător şi în tot timpul cât stătuse legat în faţa casei, păscuse iarba la care putuse să ajungă. Acum, ştiind că în curând avea să se întoarcă în grajdul lui, scutură din cap de trosniră hamurile şi o porni la trap spre casă.

Era poate ora unu dimineaţa. Părea că lumea întreagă doarme, adăpostită sub mantia întunericului. În liniştea atotcuprinzătoare, nu se auzea decât cântecul greierilor şi, din când în când, orăcăitul răguşit al vreunei broaşte singuratice. Vrând să ajungă cât mai repede acasă, Susannah trebui să-l îmboldească pe Darcy, care încetinise mersul pentru că se înţepase în ceva ce Susannah nu putea vedea din cauza întunericului. Poate era un raton sau un tufiş înflorit, deşi Darcy nu se speria aşa, cu una cu două. Şi totuşi să umbli încoace şi încolo în puterea nopţii era un lucru care la urma urmelor putea să înspăimânte şi un cal dar şi un om. Deşi nu o dată i se întâmplase să iasă din casă, singură, în toiul nopţii, perspectiva unor asemenea curse nocturne nu o încântase niciodată. Era o femeie în toată firea, care se mai şi mândrea, cât se poate de realistă şi de echilibrată. Firește că nu credea în stafii, sau în fiinţe supranaturale sau în duhuri rele care bântuie prin lume în nopţile cu lună. Şi totuşi, privind luna plutind în înalturi ca o nălucă albă şi vârfurile pinilor ce străjuiau drumul legănându-se în bătaia vântului care împingea pe cerul întunecat văluri

cenuşii de nori, îţi puteai închipui o sumedenie de lucruri, din cele mai ciudate. De exemplu, acum, Susannah avea senzaţia că nu era singură…

O broască-bou ţâşni orăcăind foarte aproape de copitele lui Darcy. Calul, care în mod obişnuit nici nu ar fi băgat-o în seamă, de data aceasta dădu din picioare nervos. Susannah trase hăţurile, încordată şi neliniştită.

— Ce dracu' a fost zgomotul ăla?

Vocea gravă, venind parcă de nicăieri, o înspăimântă pe Susannah, care ţipă şi aproape scăpă din mână hăţurile.

18

Speriat de atâta zarvă, Darcy necheză şi o porni brusc la galop. Din fericire, Susannah îşi veni în fire şi apucă hăţurile, reuşind astfel să oprească la timp calul, care, dezorientat, putea să îi scape de sub control. Când, în sfârşit, îl aduse la trap, iar ea începu să respire ceva mai liniştit, Susannah se uită furioasă la Ian, care stătea pe bancheta din spate. Îi recunoscuse vocea aproape imediat, deşi, neaşteptându-se să o audă chiar în spatele ei, în plină noapte, vreme de o clipă, fata se sperie îngrozitor.

— M-ai speriat de moarte! Ce faci acolo, ascuns în fundul trăsurii mele, în toiul nopţii? Şi la urma urmelor, cum ai ajuns acolo?

— Nu mă ascundeam. M-am întins aici, pe bancheta din spate şi te-am aşteptat. Probabil că am adormit. De ce mă aflu aici e altă poveste. Te-am auzit plecând cu trăsura şi am pornit pe urmele dumitale. Şi am venit până aici pe jos, vreau să spun. A fost ceva drum, nu glumă şi nu pot spune că mi-a făcut o deosebită plăcere să-l fac. Ţi-am spus azi-dimineaţă că te duc cu trăsura oriunde vrei, trebuie doar să-mi spui.

— Asta e o prostie!

— Nu trebuie să umbli singură – şi mai ales noaptea. Nu-mi vine să cred că până acum nu ţi s-a întâmplat niciodată chiar nimic.

Susannah râse zgomotos.

— Ce crezi că ar putea să mi se întâmple? În cel mai rău caz, lui Darcy i-ar putea cădea o potcoavă, iar eu aş fi nevoită să mă întorc acasă pe jos.

— Cel mai rău ar fi dacă nemernicul de Jed Likens şi-ar pune în gând să te prindă singură şi să-ţi dea o lecţie. De altfel, orice bărbat care ar întâlni, în toiul nopţii, o femeie singură, ar putea încerca să profite de ocazie. Te expui prea mult şi rişti să fii violată, dacă nu chiar omorâtă.

— În ceea ce îl priveşte pe Jed Likens, poţi fi liniştit – numai gura e de el. N-o să-mi facă niciun rău! În primul rând, n-ar îndrăzni. Pe aici, nimeni n-ar face aşa ceva. Doar merg singură cu trăsura de ani de zile şi nu mi s-a întâmplat nimic.

— Ai avut noroc, crede-mă. Cât timp o să mai fiu pe aici, am să te duc eu cu trăsura. Oriunde. Şi mai ales noaptea. N-are rost să mai discutăm despre asta, pentru că eu vorbesc cât se poate de serios.

Obligată să vorbească peste umăr, în timp ce mâna calul, nu putea să-i arate în ce măsură o indigna aroganţa lui. Susannah opri calul, strânse hăţurile şi se întoarse cu faţa spre el. Razele lunii se revărsau chiar deasupra locului unde stătea Susannah, învăluind-o într-o lumină ca de zi. În schimb, din cauza acoperişului de piele al trăsurii, partea din spate rămăsese în întuneric. Deşi faţa lui Ian era în umbră, Susannah îi desluşi cu uşurinţă silueta masivă şi strălucirea din priviri.

— Cred că ai uitat cu cine vorbeşti, Connelly, i se adresă ea pe un ton voit sever şi cu o undă de emfază nu tocmai necesară în acele clipe. *Eu* sunt stăpâna aici. *Tu* eşti servitorul meu şi ai să faci numai ce îţi spun eu, nimic altceva.

Urmă o tăcere scurtă, dar semnificativă. Connelly se aplecă în faţă sprijinindu-se cu mâinile de capra trăsurii şi apropiindu-se ameninţător de mult de Susannah. Aceasta îşi stăpâni cu greu pornirea de a se da la o parte, ferindu-se de el. Cu preţul unui imens efort de voinţă, rămase acolo unde era, cu bărbia ridicată şi cu priviri sfidătoare, deşi faţa lui era acum foarte aproape de a ci. În sfârşit, Connelly rupse tăcerea.

— Sunt obosit pentru că e într-adevăr foarte târziu. Mă dor picioarele pentru că am venit până aici pe jos, cale de câteva mile, pe un drum al naibii de prost şi încălţat cu pantofii ăştia care am ghinionul să nu mi se potrivească deloc. Mă dor şi genunchii pentru că am stat aproape toată ziua în genunchi în biserica voastră. Şi mi-e şi foame, ceea ce mă nemulţumeşte şi mai mult. Aşa că,

dacă ai chef să te cerţi cu mine acum, te previn că o faci pe riscul dumitale.

— Eu nu mă cert cu tine, spuse ea cu răceală, întorcându-se cu spatele la el şi aplecându-se să dezlege hăţurile. Nu fac decât să expun o situaţie, pe care ai face bine să n-o mai uiţi de acum încolo. Şi acum te rog să te aşezi acolo în spate, unde ai stat şi până acum şi să taci. Iar eu am să conduc până acasă.

— Susannah, spuse el, lasă-mă pe mine să mân calul.

— Nu, spuse ea, asta am să o fac eu. Şi în afară de asta, după cum bine ştii, eu sunt *domnişoara* Susannah.

Connelly nu spuse nimic, dar coborî din trăsură. Era clar că avea de gând să pună capăt discuţiei apucând pur şi simplu hăţurile… chiar şi cu forţa dacă era nevoie.

Părea foarte înalt şi foarte muşchiulos – deşi destul de slab – aşa cum stătea în picioare, lângă trăsură, cu o mână pe tăblia curbată din faţă, gata să se urce pe capră, unde stătea Susannah. Pălăria lui neagră de fetru era dată pe spate, dar se părea că haina şi-o lăsase acasă. Vesta aurie sclipea în lumina lunii. La fel străluceau şi ochii cenuşii, ca de gheaţă, pe chipul drăcesc de frumos.

Connelly puse un picior pe scara trăsurii, cu intenţia de a se urca pe capră. Susannah, cu hăţurile în mână, lovi repede şi cu îndemânare spinarea calului.

Neobişnuit cu asemenea tratament, Darcy ţâşni ca din puşcă. Trăsura se zgâlţâi, Susannah fu cât pe-aci să cadă pe spate, iar Ian căzu din trăsură şi ateriză în fund, cu o bufnitură, la marginea drumului.

Aşa îi trebuie! Bucuroasă, Susannah privi înapoi spre Ian, zâmbi, îi făcu semn cu mâna şi o pomi spre casă,

strunindu-l pe Darcy să meargă cu un pas rapid şi legănat.

De îndată ce ajunse în faţa grajdului, îl trezi pe Ben să pună trăsurica şi pe Darcy la adăpost. Apoi intră în casă cât putu de repede. Îi era teamă ca Ian să nu ajungă înainte ca ea să se pună la adăpost. Ştia, firește, că avea să fie furios şi, oricât de vitează s-ar fi simţit, nu era totuşi chiar atât de nesăbuită încât să vrea să dea ochii cu Ian înainte ca acesta să aibă timp să se mai calmeze cât de cât.

Dar oricum, de acolo de unde rămăsese el şi până acasă era o distanţă destul de mare.

Zâmbind la gândul că bietul de el de-abia putea merge, târându-şi picioarele, vezi Doamne, atât de sensibile şi mândră că reuşise să îi vină de hac, lui Susannah îi pierise tot somnul. Totuşi, urcă în camera ei.

Jumătate de oră mai târziu, când să aţipească, auzi un scârţâit urmat de o bufnitură. Se trezi. De-a binelea şi, speriată, se ridică în capul oaselor. Auzind apoi şi alte scârţâituri tiptile şi înfundate, Susannah simţi că îi îngheaţă sângele în vene. Ceva sau cineva se târa pe acoperişul verandei din spate, spre fereastra ei, care, ca întotdeauna când era zăpuşeală, stătea deschisă. Perdelele simple de muselină fluturau la cea mai mică adiere.

Cerul întunecat era plin de stele nemişcate şi de nori grăbiţi. Deodată, atât de repede încât trebui să clipească pentru a se convinge că nu are vedenii, o umbră uriaşă se ivi în fereastră – duh întunecat al nopţii.

Acoperişul verandei se afla chiar sub fereastra ei. Cineva se urcase pe verandă cu intenţia ca de acolo să se furişeze în camera ei.

Ian! Susannah ştia că e el – şi asta mai înainte chiar ca bărbatul să sară peste pervaz şi să se strecoare înăuntru.

— Ce cauţi aici? Ieşi afară din camera mea! şopti ea cu furie, strângându-şi cuvertura în jurul gâtului şi uitându-se mânioasă la bărbatul care se apropia încet de ea.

— Oh, nu, spuse el, cu vocea tremurândă de furie, ameninţătoare. Nu încă.

Se aplecă, îi smulse pătura din mână şi o dădu la o parte. Deşi în cameră era întuneric, lumina palidă a lunii dezvăluia privirilor lui Ian detalii încântătoare. Albul imaculat marmora silueta fetei, dând cămăşii de noapte de un alb imaculat o transparenţă cu totul neobişnuită. Îngrozită de privirile lacome ce o măsurau din cap până în picioare, de la volănaşele de la gât până la degetele de la picioare, mici şi delicate, Susannah se simţea de parcă ar fi stat goală în faţa lui. Înăbuşindu-şi un strigăt – de mânie şi de protest în acelaşi timp – îşi strânse repede picioarele sub ea. Ghemuindu-se toată în mijlocul patului pe salteaua de puf, cu braţele încrucişate pe piept, îşi ridică privirile spre el. Coada lungă pe care şi-o împletise înainte de a se băga în pat îi alunecase pe umărul drept, în timp ce câţiva cârlionţi rebeli alcătuiau un nimb arămiu în jurul chipului luminat de razele lunii. Ochii verzi cu reflexe aurii aruncau fulgere de mânie.

— Dacă îndrăzneşti…, rosti ea printre dinţi.

— Oh, da, îndrăznesc, spuse el, apropiindu-se, apucând-o de umeri, trăgând-o în sus până când fata

ajunse în genunchi la marginea saltelei, privind-o în ochi ameninţător. Să fii convinsă de asta, Susannah. Am să îndrăznesc.

— Ia mâna de pe mine, şuieră ea jignită şi furioasă la culme. Şi în afară de asta, de câte ori să-ţi repet că eu sunt *domnişoara* Susannah.

Connelly râse. Un râs ciudat, ameninţător, care o făcu să tresară.

— Nu-mi place să fiu azvârlit cu fundul în ţărână, *domnişoară* Susannah. Nu-mi place să fiu lăsat să merg pe jos până acasă, cale de trei mile, în toiul nopţii, pe un drum ca vai de el. Şi mai ales nu-mi place ca fiica cea năzuroasă a unui prăpădit de preot de ţară să mă privească de sus, cu dispreţ, ori de câte ori mă întorc cu spatele. Să ştii că asta nu-mi place deloc.

— Dacă nu ieşi imediat din camera mea, am să ţip.

Furia lui ar fi trebuit să o înspăimânte. Însă Susannah era şi ea, la rândul ei, teribil de furioasă şi, atunci când era supărată – obişnuiau să spună surorile şi tatăl ei – Susannah nu se temea nici de diavolul însuşi.

— Ţipă! Hai, dă-i drumul! îi spuse el, deşi ştia foarte bine că nu avea să ţipe. Numai ideea ca ai ei să îl găsească pe Connelly la ea în cameră şi ca ea să trebuiască să le explice totul şi o făcea să dea înapoi.

— Nu? spuse el ironic. Ca să fiu sincer, nici n-am crezut că ai să o faci.

O apucă strâns de umeri şi o trase spre el. Sânii ei se striveau de pieptul bărbatului, iar pântecele se freca uşor de abdomenul acestuia. Coapsele li se atingeau. Trupul îi

dogorea, iar sângele îi năvălise în obraji. O salvă tocmai faptul că realiză dintr-o dată ce se întâmpla cu ea. Se smuci îngrozită de lângă el, de parcă ar fi văzut un șarpe veninos.

— Dă-mi drumul, Connelly. Te previn, fii atent! rostise cuvintele în șoaptă, dar cu furie.

Deși reușise să se îndepărteze cât de cât de el, îi simțea încă aproape trupul suplu, cald și mușchiulos. Era o senzație copleșitor de reală, de palpabilă. Stând cu capul lăsat pe spate, Susannah vedea privirile bărbatului ațintite asupra ei, în timp ce brațele puternice continuau să o strângă, nemiloase.

— M-am săturat al naibii să-mi tot spui Connelly și mai ales pe tonul ăsta trufaș și arogant. Cred că îți ajunge cât ai făcut pe stăpâna aici. Acum e timpul să plătești.

— Și mă rog cui să-i plătesc? Ție? îl întrebă ea ironică.

Ian făcu ochii mici și zâmbi într-un mod care lui Susannah nu îi plăcu defel.

— Da, mie.

Și, cu o mișcare atât de rapidă încât Susannah nici nu avu timp să bănuiască măcar ce avea de gând să facă, Ian o prinse cu mâinile de gât. Și o ținu strâns, dar fără să-i facă vreun rău. Fata îi simțea palmele mari și fierbinți, ca un guler moale. Ridicându-i bărbia cu degetul mare, continuă.

— Susannah, numele meu este Ian. Și de data asta, am să fac în așa fel încât să nu mai uiți asta.

Apoi, chiar în timp ce Susannah încerca să îl apuce de încheietura mâinilor, trăgând cu putere, într-un efort de a se elibera, înainte ca ceea ce ea dorea din tot sufletul și

în acelaşi timp o înspăimânta mai mult decât orice pe lume să se întâmple, Ian îi apăsă buzele cu gura-i lacomă.

19

Şi ceea ce o înspăimânta mai mult decât orice pe lume se întâmplă cu adevărat. Sărutul acela schimbă totul. În loc să o pedepsească, o învălui, cald şi liniştitor, dar insistent. Gura lui îi căuta buzele, pe care le mângâia şi le muşca uşor, dar pătimaş.

Fata încercă să se tragă înapoi.

Ian, începu ea cu voce tremurată, eliberându-şi gura din dogoarea buzelor lui.

— Aşa da, Ian, spuse el satisfăcut şi o sărută din nou.

La această nouă atingere a buzelor lui, trupul lui Susannah luă foc. Mâinile ei care, destul de şovăitoare, încercaseră să o scape din strânsoarea lui, se domoliră, prinzându-se de încheieturile lui. Pleoapele i se zbăteau neliniştite, iar inima îi bătea cu putere, într-un ritm drăcesc, cu totul nou pentru ea. Mâinile lui îi mângâiau ceafa, legănându-i încet capul, de parcă gâtul fetei ar fi devenit brusc slab pentru a-i mai susţine greutatea.

— Susannah, deschide gura. Pentru mine. Şoapte răguşite, aspre. Gura bărbatului puse din nou stăpânire pe buzele ei.

Susannah se înfioră şi, ascultătoare, deschise gura pentru a-l primi. Nu bănuise niciodată că, într-o zi, avea să simtă ce simţea acum – sângele îi clocotea în vene, de

parcă tot trupul i-ar fi fost în flăcări, pielea se bucura cu fiecare por de senzaţia produsă fie şi numai de uşoara atingere a buzelor lui. Îşi amintea destul de vag felul aspru şi brutal în care îi invadase gura nu cu mult timp în urmă şi văpăile de dorinţă pe care i le stârnise în locurile cele mai

Tainice ale trupului. Dar de data asta, când îşi desfăcu buzele, iar limba lui se strecură înăuntru, sărutul nu i se mai păru nici aspru, nici brutal.

Ian continua să îi legene capul, în timp ce, cu gura aplecată deasupra gurii ei, îi atingea cu limba, dinţii, cerul gurii şi vârful limbii. Apoi, înainte ca pe Susannah să o părăsească puterile sub povara dorinţei ce o ardea, înainte de a ţipa sau de a face vreo mişcare, călăuzită de dorinţa sălbatică de a-i ceda, bărbatul se retrase, încetând să o mai sărute. Susannah deschise ochii şi clipi ameţită. Vedea parcă, în ochii lui, care o priveau stăruitor, reflectarea propriei ei dorinţe. Degetele lui îi mângâiau, nerăbdătoare şi febrile, pielea moale de sub bărbie.

— Oh, Doamne, şopti ea, uitându-se când la ochii strălucitori, cu reflexe metalice, când la gura frumoasă şi senzuală a bărbatului.

Ian, deşi puţin surprins, râse, un râs tremurat, destul de ciudat. Iar când Susannah îşi ridică privirile spre el, îi zări ochii, care, departe de a râde, străluceau de flacăra dorinţei.

— Îmi place cum vorbeşti, spuse el, după care, nemaiputându-se stăpâni, o sărută din nou.

De data asta, nu trebui să îi mai spună să deschidă gura. Îl primi imediat, oftând şi sprijinindu-se cu toată greutatea de el. Sânii, striviţi de pieptul lui puternic, i se umflară imediat, iar sfârcurile i se întăriră aproape dureros. Coapsele ei, lipite de ale lui – tari şi muşchiuloase – se încordară, far locul cel mai intim al trupului ei atinse o umflătură ciudată, care, în numai câteva secunde, deveni imensă şi tare. Deşi nu era măritată, Susannah cunoştea destule lucruri despre bărbaţi, aşa încât nu îi fu greu să îşi dea seama ce se petrecea cu el. Se cutremură ruşinată şi îngrozită.

— Susannah.

Ian rostise numele ei încet, ca o boare murmurată în gura ei. Bărbatul îi mângâie umerii şi spatele prin cămaşa subţire de bumbac. O prinse de talie cu braţele lui puternice şi o trase spre el, astfel că fata simţi fiecare muşchi şi fiecare tendon al trupului vânjos ce o înlănţuia. Deşi aproape incapabilă să mai judece cât de cât raţional, Susannah îşi dădu totuşi seama că era pe cale să facă un lucru oribil, preludiul unui păcat ce avea să o obsedeze neîncetat. Şi cu toate acestea îşi încolăci braţele în jurul gâtului bărbatului şi îl sărută la rândul ei.

Surprins de reacţia ei atât de bruscă şi de pătimaşă, Ian se încordă. Buzele lui deveniră parcă mai tari şi mai voluptuoase, iar limba mai insistentă în explorarea gurii ei. Cu un sunet ciudat, gutural, bărbatul o aplecă pe spate, sprijinind-o de braţul lui viguros. O mână mare îi strivi sânul. Sfârcul, strâns în palma lui, se întări ca o pietricică.

Susannah scânci, nu de durere sau de frică, ci de dorinţă mocnită, pe cale de a se dezlănţui. Îl dorea cu disperare, avea nevoie de el, aşa cum înfometatul are nevoie de hrană şi însetatul de apă. Trupul ei tânjea după el, fremăta de dorinţă, i se oferea. Iar forţa aproape sălbatică a îmbrăţişării lui – de unde la început fusese blând şi delicat o făcu să înţeleagă că şi el o dorea pe ea.

Când Ian se aplecă şi, apucând tivul cămăşii, o trase în sus, Susannah nu se opuse defel, ba chiar desfăcu singurul nasture de la spate pentru ca el să i-o poată scoate peste cap şi să o arunce pe podea. Apoi, timp de o clipă, în timp ce îngenunchea, goală, în faţa lui, iar adierea ce pătrundea în cameră prin fereastra deschisă îi mângâia pielea răcorind-o, Susannah avu un cumplit moment de îndoială, de ezitare. Îndoială nu referitoare la ceea ce avea să urmeze – o încălcare directă a tuturor principiilor morale în care crezuse vreodată sau fusese învăţată să creadă. Avea să se culce cu el, hotărârea ei fusese deja luată – şi încă mai de mult, poate chiar în noaptea aceea când o trăsese lângă el, în patul din camera de oaspeţi. Fata se întreba, şovăitoare, dacă, văzând-o aşa, dezbrăcată, avea să o găsească atrăgătoare. Dacă asta l-ar face acum să-şi întoarcă faţa de la ea, Susannah ar fi distrusă pentru totdeauna.

Bărbatul o măsura din cap până în picioare, încet, fără să se grăbească. Instinctiv, fata se lăsă pe călcâie şi îşi încrucişă braţele pe piept, într-o atitudine deja clasică, un braţ acoperindu-i sânii, iar celălalt, feminitatea dintre coapse. Îşi înălţă privirile spre el, prudentă. Neluând în

seamă rămăşiţele pudorii ei, Ian se aplecă şi îi îndepărtă, încet, braţele de corp.

Susannah nu se împotrivi. Era prea mândră ca să o facă. În aceste clipe în care simţea că pluteşte între paradis şi iad, i se părea că îşi vede propria imagine reflectată în ochii lui. O faţă pătrată şi urâtă, un păr ondulat şi rebel împletit într-o coadă groasă cât încheietura mâinii lui Ian, o bărbie încăpăţânată, ridicată într-un gest sfidător. O piele palidă, albă ca laptele, gâtul şi umerii destul de atrăgători, pulsul care bătea în scobitura gâtului. Sânii, care, ca şi părul, erau pacostea vieţii ei, prea rotunzi, prea plini, aproape de mărimea unor cantalupi copţi, cu sfârcuri umflate, întunecate, lungi cât jumătate din degetul ei mic. Şi talia, ridicol de subţire, care făcea ca, prin contrast, sânii să pară şi mai mari. Apoi şoldurile pline şi rotunde, scoase şi ele în evidenţă, la fel ca şi sânii, de curbura pronunţată a taliei. Pântecul rotund, neted, buricul mic şi întunecat şi triunghiul negru de păr creţ dintre picioare. Şi, în sfârşit, picioarele, cu pielea albă ca laptele şi netedă.

Uitându-se în sus, la el, la chipul frumos, de înger al întunericului, care dăduse gata, cu siguranţă, o mulţime de femei înaintea ei, Susannah îşi spuse, resemnată, că nu era altceva decât o femeie urâtă, nu foarte tânără şi atât de puţin atrăgătoare încât nu avusese niciodată un curtezan. Avea un trup atât de copleşitor de copt, încât, până să înveţe a-l ascunde, atrăgea priviri şocate, ori de câte ori ieşea din casă tară să-şi pună o manta. Şi o faţă ştearsă, care nu ieşea cu nimic în evidenţă… ca o varză.

Aştepta, tremurând, ca bărbatul să-şi întoarcă privirile de la ea, dezgustat. Sau, şi mai rău decât atât, să spună ceva foarte, foarte drăguţ, aşa ca pentru a se cruţa şi pe sine şi sentimentele fetei.

Zăbovind pe sânii plini, privirile i se întunecară. Şi, plimbându-se, lacome, pe trupul alb din faţa lui, sfârşiră prin a se uita în ochii fetei, din ce în ce mai întunecate, aproape la fel de negre ca noaptea de afară.

— Doamne, ce frumoasă eşti, spuse el cu o voce răguşită şi aspră, pe care Susannah de-abia o auzi. Ştiam că eşti frumoasă… o ştiam de mult.

— Frumoasă? Eu? îl întrebă ea mirată, uitându-se la el bănuitoare. Bărbatul o ţinea încă de mână. Îi strânse degetele, apoi le dădu drumul, zâmbind într-un fel destul de ciudat.

— Minunată, spuse el, ducând mâna la gât. Cu o mişcare iute şi îndemânatică, îşi desfăcu legătura de la gât şi o aruncă pe podea.

— Încântătoare, adăugă el, descheind nasturii vestei – pe care Susannah îi cususe nu de mult – şi aruncând-o tot pe podea.

— Copleşitor de frumoasă. Îşi scoase şi cămaşa.

— Sublimă. Îşi scoase, grăbit, pantofii.

— Sublimă? Oh, Ian! Tu îţi baţi joc de mine!

Neştiind dacă să râdă sau să plângă, Susannah îşi încrucişă din nou braţele peste piept, legănându-se înainte şi înapoi. Ian îşi scoase ciorapii, rămânând aproape gol – nu mai avea pe el decât pantalonii şi bandajul alb de pe piept. Avea umeri laţi, muşchiuloşi şi pieptul puternic întunecat pe alocuri de smocuri negre

de păr creţ. Abdomenul era proeminent şi tare, iar talia şi şoldurile, înguste. Apoi, văzându-l că începe să îşi descheie pantalonii, Susannah îşi întoarse ruşinată privirile în altă parte.

— Îmi bat joc de tine?

Se aşeză pe pat, lângă ea, cuprinzând-o cu un braţ pe după umeri. O scurtă privire piezişe îi fu de ajuns lui Susannah ca să vadă copleşită de ruşine – că Ian era gol. Magnific de gol…

— Nu, Susannah, nu-mi bat joc de tine, şopti el, sărutând-o scurt dar lacom sub ureche, acolo unde sângele pulsa năvalnic. Fata îi simţea mâna mişcându-se grăbită pe spatele ci. Dar de-abia când părul i se revărsă nestingherit pe umeri, ajutat de degetele îndemânatice ale bărbatului, înţelese că Ian dezlegase panglica ce ţinuse prizonieră toată acea coamă de un roşu arămiu. Apoi îl văzu trăgându-se puţin înapoi ca să îi cuprindă cu privirea chipul înconjurat de cascade de bucle roşcate. Susannah se făcu roşie ca focul, îl prinse de mâna cu care o ţinea de mijloc, dar nu încercă să îşi acopere goliciunea. Strălucirea din ochii lui îi fu. De ajuns lui Susannah ca să înţeleagă că bărbatul o dorea cu adevărat. Dacă îşi bătea sau nu joc de ea, asta nu mai avea importanţă. Ceea ce conta era doar acea privire pătrunzătoare, de foc.

Mâna lui puternică îi cuprinse un sân, iar degetul mare îi mângâie sfârcul. Susannah îşi recăpătă respiraţia, în timp ce la fiecare atingere a mâinii lui, un fulger de foc îi străbătea parcă trupul înfierbântat.

— Eşti frumoasă, Susannah, spuse el cu o voce groasă, răguşită, privind-o lacom.

Prinzând-o de talie şi ridicându-i bărbia cu mâna cu care îi mângâiase sânul, o sărută din nou, stârnindu-i fiori de plăcere. Susannah îşi dădu capul pe spate, încolăcindu-şi braţele în jurul gâtului lui Ian. Acesta avea şi el părul strâns la ceafă, legat cu o panglică. Bucurându-se ca un copil, fata desfăcu nodul şi îşi vârî degetele în păru] negru şi aspru. Ian o culcă pe saltea, apoi se întinse şi el alături. Susannah închise ochii, în timp ce el îi săruta pleoapele, obrajii şi tâmplele. Fremătând de plăcere, ea îşi simţea mintea golită, negândindu-se decât la poftele dezlănţuite ale propriului ei trup care ameninţa acum să scape de sub control. Îşi arcui spatele, în timp ce mâinile bărbatului îi mângâiau sânii, pântecul şi coapsele. Îi simţea mâinile aproape insuportabil de uşoare pe pielea înfierbântată. În adâncul fiinţei sale, în locurile cele mai întunecate şi mai secrete ale inimii ei, Susannah tânjise după asta – după un bărbat care să o iubească, să-i mângâie sânii şi să o sărute, într-un cuvânt, un bărbat care să o iniţieze în tainele iubirii trupeşti.

Cât de însetată fusese de iubire trupească… şi de Ian! Se simţea legată de el, atrasă de el, prizonieră fără scăpare.

Şi orice s-ar întâmpla, în noaptea asta – Susannah refuză să se gândească la asta până a doua zi de dimineaţă – nu va regreta absolut nimic. Ceea ce făceau ei doi acum era, poate, un păcat, dar să moară fără să fi cunoscut această izbucnire de voluptate dezlănţuită ar fi un păcat şi mai mare.

Degetele lui îi mângâiau pântecul, explorară buricul şi găsiră cuibul moale de păr negru, cârlionţat. Susannah rămase o clipă nemişcată, în timp ce fan îi mângâia interiorul coapselor. Când însă îi atinse miezul fierbinte, fata ţipă.

În clipa următoare, bărbatul o prinse de ceafa, îngropându-i faţa în umărul lui.

— Ş-ş-ş, şopti el.

Susannah deschise gura şi, înnebunită de dorinţă, îl muşcă de umăr. Bărbatul rămase o clipă nemişcat.

— Fir-ar să fie, spuse el.

Nici n-a fost nevoie ca genunchiul lui să se strecoare între coapsele ei ca să îi desfacă picioarele. Călăuzită de un instinct vechi de când lumea, Susannah i se deschise ca o floare. Picioarele lui fiind acum între ale ei, fata îi simţi bărbăţia tare arzându-i interiorul coapselor. Începuse să gâfâie – Susannah îi auzea respiraţia sacadată, iar degetele care îi mângâiau carnea fierbinte şi umedă dintre picioare păreau că tremură.

De teamă că muşcăturile ei pătimaşe ar putea să îl doară, Susannah încercă să se stăpânească. Călăuzită de acelaşi instinct ancestral, începu să îl sărute pe gât şi pe piept… sărutări apăsate, văpăi tremurătoare…

— La naiba, spuse el din nou şi continuă pe un ton şovăitor, de parcă i-ar fi venit greu să găsească cuvintele. S-ar putea să te doară. Trebuia s-o iau mai încet… îngăimă el.

Şi în timp ce îi murmura la ureche aceste cuvinte pregătind-o oarecum pentru ceea ce avea să urmeze – o

trase sub el, acoperind-o cu trupul lui. Mâna care o mângâiase alunecă sub ea şi o prinse de fese, strângând cu putere. Susannah gâfâi arcuindu-se spre el, iar bărbatul o străpunse cu membrul excitat, pătrunzând în ea.

Nu a durut-o deloc. Acesta fu primul ei gând buimac şi tulbure. Nu a durut, deşi se pare că a desfăcut-o destul de mult.

Dimpotrivă, se simţea nemaipomenit, minunat, mai bine decât şi-ar fi putut închipui vreodată, atât de bine încât nici nu mai putea sta liniştită sub el. Trebuia să…

— Ian! Oh! Ian! îşi înfipse unghiile în carnea lui, înăbuşindu-şi strigătul de durere cu faţa îngropată în pieptul puternic, în timp ce, pătrunzând-o din plin, o singură dată, bărbatul îi străpunse rezistenţa fecioriei, intrând adânc în ea.

20

— A trecut. Ce a fost mai greu a trecut, îi spuse Ian sărutându-i lobul delicat al urechii.

Susannah îi simţea braţele tremurând din cauza efortului pe care îl făcea ca să rămână nemişcat. Intrase adânc în ea şi, surprinsă de durerea ascuţită şi neaşteptată, Susannah se încordă sub greutatea bărbatului. Ştia că, pentru o fată, pierderea virginităţii înseamnă suferinţă şi durere. Ori de câte ori se strângeau laolaltă, la biserică, la diverse întruniri, pe drum sau acasă la vreuna dintre ele, femeile aveau două subiecte

de conversaţie predilecte – durerile împreunării şi naşterea. Aşa că Susannah ştiuse… şi totuşi nu ştiuse.

Imaginaţia şi spusele altora nu puteau înlocui realitatea.

De altfel, durerea ascuţită şi violentă aproape că dispăru, lăsând locul unei usturimi uşoare, suportabile. Susannah se trezea treptat la realitate. Era în pat, întinsă pe spate, cu genunchii îndoiţi şi despărţiţi cât să facă loc picioarelor bărbatului care stătea culcat peste ea; simţea braţele puternice care o înlănţuiau, asprimea plăcută a obrazului neras pe pielea ei înfierbântată şi respiraţia sacadată şi dogoritoare – singurul sunet pe care îl mai putea percepe. Ian intrase în ea, o pătrunsese adânc, foarte adânc. Susannah îi simţea membrul mare şi umflat care o umplea.

Deci asta era dragostea trupească.

Îşi încolăci braţele în jurul gâtului bărbatului şi îi sărută obrazul aspru.

Lui Ian i se tăie respiraţia şi, sufocat de plăcere, o strânse în braţe cu atâta putere încât, la un moment dat, fata simţi că nu mai are aer. Sărutând-o lacom, cu buze fierbinţi, pe gură şi pe gât, începu să-şi mişte şoldurile.

Vreme de o clipă, Susannah rămase nemişcată, în timp ce bărbatul se trase în afară, după care o pătrunse din nou, adânc. Când însă mişcarea se repetă, o dată şi încă o dată, sălbatică şi ritmică, Susannah se simţi inundată de valuri dogoritoare de plăcere. Ceea ce îi făcea el acum depăşea cu mult tot ce îşi închipuise ea vreodată că ar putea fi dragostea trupească, era ceva mult mai

pământesc, mai intim şi mai tulburător. Erau toate faţetele, toate amănuntele întunecate şi ruşinoase ale povestirilor despre patul conjugal, pe care le tot auzea de ani de zile, în şoapte indiscrete sau aluzii, devenite realitate, dacă nu şi mai rău. Şi totuşi ei îi făceau plăcere. Asta însemna, poate, că renunţase deja la principiile morale în care crezuse până atunci. Se prea poate. Dar, cel puţin pentru moment, nu putea face altceva decât să se agaţe de umerii laţi ai bărbatului care se mişca în ea încordat şi sălbatic şi să se bucure.

O sărută pe gură, lacom şi fierbinte, pe gât şi pe piept, până când buzele i se opriră deasupra unui sân alb şi rotund. Îi luă încet sfârcul în gură şi începu să sugă.

Susannah gemu, arcuindu-şi spatele în extazul plăcerii. Simţindu-i respiraţia, bărbatul se înfioră, strângând-o şi mai tare în braţe. Apoi, într-o serie de mişcări grăbite şi convulsive, o împunse tot mai tare, tot mai adânc, iar şi iar…

— Oh, Doamne! spuse el într-un târziu, după care, pătrunzând-o o ultimă dată, se înfioră şi rămase nemişcat.

Mai târziu, mult mai târziu, trase adânc aer în piept, ridică încet capul de pe umărul ei, o sărută repede pe gură şi ieşi din ea. Eliberată de greutatea trupului înfierbântat şi asudat care o apăsase, Susannah ar fi trebuit sa se simtă uşurată. Dar nu era aşa. Dimpotrivă, se simţea vulnerabilă şi rănită, stând în pat lângă el, goală, mai goală decât se simţise vreodată până atunci.

Aruncând o privire piezişă, îl văzu întins pe spate, cu braţele deasupra capului, nestingherit parcă de propria-i

goliciune. Neputându-se stăpâni, Susannah cuteză să se uite o clipă tocmai la acea goliciune sfidătoare, după care, roşie la faţă ca para focului, îşi întoarse privirile în altă parte. Dacă pe el nu îl deranja defel faptul că stătea lângă ea gol puşcă, nepăsător şi chiar arogant – şi era clar că nu îl deranja asta însemna că nici pc ea nu era cazul să o tulbure goliciunea lui, mai ales după incredibilele momente de intimitate pe care le trăiseră împreună.

Şi totuşi o tulbura. Împotriva voinţei ei, mai presus de orice raţiune. *O tulbura.*

Slavă Domnului că nu se uita la ea, că stătea cu ochii închişi. Susannah se dădu jos din pat tiptil, îşi găsi cămaşa de noapte pe podea şi şi-o trase peste cap. Îşi simţea pielea lipicioasă, acoperită de sudoarea trupurilor înlănţuite şi ceea ce îşi dorea mai mult decât orice în acel moment era să facă o baie. Dar pentru asta trebuia să aştepte să rămână singură. Însă primul lucru pe care îl avea de făcut era să se îmbrace. Altminteri nici n-ar fi putut să dea ochii cu el.

Odată plăcerea sălbatică a împreunării estompată într-un ungher al memoriei, Susannah se simţea din ce în ce mai neliniştită şi. Mai speriată. Ce fac femeile de obicei în asemenea situaţii? Ce spun? Ce ar putea ea, Susannah Redmon, fata urâtă şi nemăritată a unui pastor, să îi spună lui Ian Connelly, argatul ei diabolic de frumos, care tocmai o deflorase, cu asentimentul ei, în propriul ei pat?

Mai putea ea oare să-l strige Connelly sau să revină la rolul de stăpână? La urma urmelor, nici nu reuşise vreodată să îşi aroge cu adevărat rolul de stăpână a

nărăvaşului ei servitor, care, în felul lui, era la fel de încăpăţânat ca ea. Şi fusese nesupus şi recalcitrant chiar din momentul în care îl zărise pentru prima oară.

Un sforăit uşor o făcu să-şi întoarcă privirile spre pat. De necrezut, îşi spuse ea, constatând cu stupoare că bărbatul adormise. Simţindu-se uşurată că, astfel, nu trebuia să dea ochii cu el înainte de a-şi mai veni în fire şi totuşi teribil de jignită la gândul că el a putut adormi după tot ceea ce se petrecuse între ei, se uită la el şi tare ar fi avut chef să îl lase acolo în pat, dormind. Iar ea s-ar îmbrăca şi ar coborî în bucătărie, netrebuind să mai dea ochii cu el. Dar, firește, că nu putea face asta. Afară începuse să se lumineze. În curând se va crăpa de ziuă şi toţi ai casei se vor trezi.

Bineînţeles că ar fi fost o adevărată nenorocire ca argatul lor să fie găsit, gol puşcă şi sforăind, în patul ei.

— Ian.

Susannah se aplecă deasupra lui şi îl zgâlţâi, să se scoale. Îl atinse încet, aproape timid şi iară niciun rezultat. Nesimţitul continua să sforăie. Îl zgâlţâi şi mai tare, apoi îl trase cu toată puterea. Sforăitul încetă brusc.

— Ian, scoală-te! Trezeşte-te!

Bărbatul deschise ochii şi clipi de parcă nu îşi putea aminti unde se afla. Apoi, văzând-o pe Susannah aplecată deasupra lui, îi zâmbi încet, senzual.

— A meritat să te aştept. Ştiam eu că merită, spuse el sau cel puţin aşa i se păru ei, deşi cuvintele nu aveau niciun sens. Susannah îşi închipui că era încă pe jumătate adormit. Vino înapoi în pat!

O prinse de mână, dar fata se smulse din strânsoarea lui.

— Nu, eu…

Spre surprinderea ei, afară, în curte, se auzi deodată cântecul unui cocoş. Apoi altul şi altul. De necrezut şi totuşi era deja dimineaţă, iar tatăl şi surorile ei aveau să se trezească dintr-un moment în altul.

— Trebuie să pleci, îi spuse ea în grabă, întorcându-se cu spatele şi aplecându-se ca să îi adune hainele împrăştiate pe podea, pe care apoi i le aruncă în pat. Hai odată, grăbeşte-te!

Ian se ridică în capul oaselor, clătină din cap şi îşi trecu degetele prin păr, neluând în seamă hainele aruncate vraişte pe pat, în jurul lui.

— Ascultă, Susannah, eu…

— Ş-ş-ş!

Încruntându-se şi ducând un deget la buze, Susannah se apropie de uşa care nu avea niciun zăvor pentru că până acum nu fusese niciodată nevoie de aşa ceva. Deşi, de obicei, ea se scula prima, era foarte probabil ca vreuna din surorile ei, neauzind-o îmbrăcându-se şi coborând în bucătărie ca să pregătească micul dejun, să caute să afle ce s-a întâmplat. La gândul de a fi descoperită într-o asemenea postură de către Sarah Jane, Mandy sau Em, sau Doamne fereşte, de către chiar tatăl ei, Susannah simţi că îi îngheaţă sângele în vene.

Văzând-o neliniştită şi agitată, Ian se strâmbă, dar se dădu jos din pat şi începu să se îmbrace. Susannah nu văzuse niciodată până atunci un bărbat îmbrăcându-se şi,

cu toată tulburarea ei, fu de-a dreptul fascinată. Operaţiunea în sine dură foarte puţin, pentru că avea mult mai puţine haine decât ea sau decât oricare dintre femeile pe care le cunoştea ea. În câteva minute, îşi puse pantalonii şi cămaşa, pantofii şi vesta şi legătura de gât. Nu îşi mai legă părul la spate, vârând grăbit panglica în buzunar.

Gata îmbrăcat, se îndreptă spre Susannah, încet dar hotărât. Fata ar fi vrut să fugă din calea lui, să scape, dar, din păcate, nu avea pe unde. Neavând încotro, îl privi în faţă, zărind în ochii lui, reflectate cu fidelitate, imaginile pc care ca cel puţin nu avea să le uite prea curând. Numai atunci când stătea în picioare, foarte aproape de el, îşi amintea cât de înalt era în comparaţie cu ea. Îşi ridică bărbia, încercând să îşi înăbuşe tresărirea bruscă şi involuntară ce îi răscolea trupul în timp ce îi privea pieptul puternic acoperit doar pe jumătate de cămaşa desfăcută şi de vesta descheiată, umerii laţi şi ochii cenuşii cu reflexe aurii. Şi nu îi venea să creadă că ea, Susannah, făcuse dragoste cu bărbatul acesta cu mai puţin de jumătate de oră în urmă. Părul aspru de pe piept, care îi ieşea în smocuri dese de sub bandaj i se frecase de sânii goi; ea îşi înfipse degetele în umeri tari pe care apoi îi muşcase – ceea ce acum i se părea absolut incredibil. Şi gura… oare chiar îi sărutase ea, cu buze fierbinţi şi însetate, gura frumoasă?

Când, în sfârşit, privirile li se întâlniră Susannah simţi cum tot sângele îi năvăleşte în obraji. În ochii cenuşii apăru un licăr amuzat… o lumină fugară şi atât – bărbatul ştia foarte bine că un zâmbet ar fi fost deja prea mult.

Un zgomot venit de afară o făcu să încremenească de frică. Privi îngrozită în jur.

— Eu plec, şopti el, oarecum resemnat.

Înainte ca Susannah să îşi poată da seama ce anume avea el de gând să facă, Ian îi cuprinse faţa cu mâinile lui mari şi o sărută pe gură… un sărut grăbit, apăsat şi neaşteptat de pasionat. Susannah închise ochii şi, tremurând, îl apucă de încheietura mâinilor. Apoi bărbatul se întoarse şi plecă. Când fata deschise ochii, el dispăruse deja în lumina cenuşie a zorilor.

Douăzeci de minute mai târziu, spălată şi îmbrăcată, coborî în bucătărie. Spre surprinderea ei, Sarah Jane era deja acolo, frământând aluatul pe care Susannah îl lăsase să crească de cu seară.

Rămase o clipă în prag, uitându-se la sora ei care o privea într-un fel destul de ciudat, apoi intră ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic deosebit. Spera doar ca Sarah Jane să nu observe cât de roşie era la faţă.

— Ce faci aici? o întrebă ea pe un ton cât mai neutru cu putinţă. Din fericire, văzu că focul trebuia înteţit. Aplecându-se în faţa plitei, se întoarse cu spatele la Sarah Jane şi aruncă cele câteva vreascuri rămase de cu seară în gura roşie şi lacomă a cuptorului. Apoi turnă apă în ceainic, stând în continuare cu spatele la Sarah Jane, îl puse pe foc.

— Te-am auzit azi-noapte, când te-ai întors. Era foarte târziu şi mi-am închipuit că, fiind obosită, n-ai putut să te scoli devreme ca de obicei.

Deci Sarah Jane o auzise venind acasă în toiul nopţii. Mai auzise oare şi altceva? se întrebă Susannah îngrozită.

— Mary O'Brien s-a simţit foarte rău aseară. Am făcut şi eu ce am putut… nu mare lucru. Cred că o să moară.

Când focul începu să trosnească vesel în cuptorul încins, Susannah trebui, vrând-nevrând, să se ridice şi să ia pâinişoarele pregătite de sora ei. Trebuia cu orice preţ să se poarte ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, deşi glasul conştiinţei vinovate o mustra necontenit.

— Doamne fereşte, să nu mai spui asta! Nu-ţi închipui ce tragedie ar fi ca bieţii copilaşi să rămână fără mamă? Cel mai mic nu are decât doi ani.

— Ştiu.

Băgând pâinea în cuptor, Susannah se simţi ceva mai bine. Dacă Sarah Jane ar fi ştiut sau măcar ar fi bănuit ceva, ar fi făcut cel puţin o aluzie, ar fi încercat poate să o descoasă. Cum o vrea Dumnezeu…

— Da.

Auzind nişte paşi pe verandă, Susannah încremeni. Dar nu era decât Ben care aducea un braţ de lemne pentru foc.

— Pune-le în coş, te rog.

Ben făcu întocmai, după care se întoarse şi luă vasul pe care Susannah îl umpluse cu grăunţe pentru păsări.

— M-am dus să-l scol pe Craddock, da' nu e în baraca lui. Connelly mi-a zis că nu l-a văzut de aseară.

— L-ai văzut pe Connelly?

Îi veni foarte greu să spună Connelly în loc de Ian. Inima începu să îi bată cu putere la gândul că Ben l-a

văzut, poate, sărind de pe acoperişul verandei sau chiar ieşind pe fereastra camerei ei.

— Mă surprinde că s-a sculat atât de devreme.

— Se scoală întotdeauna devreme, domnişoară Susannah. Azi de dimineaţă s-a sculat chiar înaintea mea.

Susannah se mai linişti. Se părea că Ben nu văzuse nimic care să îi dea de bănuit.

— Poate că Craddock s-a dus deja în grajd să mulgă vaca.

Ben clătină din cap, dar înainte de a mai apuca să spună ceva, se auziră paşi străbătând veranda. Susannah simţi că se învârteşte totul cu ea. De data asta era chiar *el.* Îl urmări îngrozită deschizând uşa şi intrând în bucătărie. Purta o cămaşă albă, fără guler şi pantaloni negri, dar nu aceiaşi pe care îi avea când ieşise din camera ei. Aceştia erau mai vechi şi cârpiţi, provenind după cât se pare din aceeaşi sursă ca şi hainele cu care fusese la biserică. Nu purta nici haină, nici vestă, iar în locul pantofilor cu catarame argintii, îşi pusese cizmele solide de lucru. Avea părul ud, ca şi cum şi-ar fi vârât capul într-o găleată plină cu apă, legat la spate cu o panglică. Se bărbierise, iar pielea obrajilor, aspră din cauza bărbii ţepoase, devenise din nou netedă. Dacă nu ar fi ştiut adevărul, Susannah ar fi fost convinsă, judecând după înfăţişarea lui, că îşi petrecuse noaptea dormind liniştit, netulburat de nimeni şi de nimic. Părea atât de odihnit şi de vioi de parcă n-ar fi…

În timp ce o căuta din priviri, în ochi îi strălucea o lumină ciudată.

Vreme de o clipă, cât privirile li se întâlniră, timpul păru că s-a oprit în loc, iar Susannah uită să mai respire. Era atât de înalt, de viril şi de frumos încât numai privindu-l ţi se tăia răsuflarea. Şi acest bărbat era acum amantul ei. La gândul ăsta, se înfioră toată, îşi coborî privirile şi se întoarse cu spatele la el, cu toate că acesta era ultimul lucru pe care ar fi vrut să îl facă.

Ca să-şi ascundă tulburarea, se apucă să scoată mălai din cutie pentru micul dejun.

— Bună dimineaţa, Connelly.

Auzind salutul lui Sarah Jane, Susannah îşi dădu seama că ea personal nu îi adresase până atunci niciun cuvânt, ceea ce nu se mai întâmplase niciodată – vorbea întotdeauna cu el aşa cum vorbea şi cu ceilalţi. Trebuia să se liniştească şi să încerce să se poarte cât mai natural cu putinţă, pentru că altfel risca să se dea de gol – ceea ce ar fi însemnat o adevărată tragedie.

— Domnişoară Sarah Jane, răspunse Ian.

Auzindu-i vocea gravă şi accentul ciudat, pe Susannah o trecură fiori de gheaţă. Opreşte-te! Opreşte-te odată! îşi spuse Susannah cu înverşunare, trăgând adânc aer în piept. Nu era sigură – mai ales că stătea şi cu spatele la el – dar îl simţea parcă urmărind-o cu privirea. Uitându-se peste umăr, constată că nu se înşelase. O tulburau peste măsură ochii cenuşii cu reflexe metalice.

Doamne Dumnezeule, dacă se mai uita la ca cu ochii ăştia, chiar că totul avea să se ducă de râpă.

— Susannah, n-ai văzut cartea mea *History of Plymouth Plantation*[6]*?* Nu-mi amintesc unde am pus-o şi vreau să folosesc un pasaj din ea în predica de duminică.

Tatăl ei intră în bucătărie, încruntat şi absent, cu gândurile în altă parte. Era complet îmbrăcat, doar că nu îşi pusese şi haina. Preocupat, din fericire, de cartea lui, nici nu observă tresărirea vinovată a lui Susannah.

— E în camera de oaspeţi, tată, pe raftul din stânga uşii, îi răspunse ea, străduindu-se să vorbească pe un ton cât mai liniştit.

— Bună dimineaţa, Sarah Jane. Bună dimineaţa, Connelly, li se adresă reverendul Redmon dând cu ochii de ei. Şi, uitându-se la Susannah, o întrebă:

— Ai fost plecată undeva azi-noapte? Parcă am auzit trăsura…

— Mary O'Brien s-a simţit din nou foarte rău. Ştia că fusese un răspuns mult prea concis, însă era tot ce putea spune şi asta cu preţul unui imens efort.

Dacă tatăl ei observa tulburarea şi încordarea care îi strângeau stomacul? Dacă Ian continua să o privească în felul ăsta mai mult ca sigur că tatăl ei avea să îşi dea seama ce se petrecuse între ei. La gândul acesta, simţi că i se face rău.

— Presupun că l-ai luat pe Connelly cu tine. Nu fusese decât o remarcă întâmplătoare. Susannah ştia asta şi totuşi simţi că i se urcă tot sângele în obraji.

— Am fost cu domnişoara Susannah, spuse Ian.

[6] Istoria Plantaţiilor în Plymouth.

Ea ştia că intervenise tocmai ca să îi vină în ajutor. El cel puţin trebuia să îşi dea seama de chinurile prin care trecea ea, mai ales acum, în prezenţa tatălui ei.

— Foarte amabil din partea dumitale că te-ai sculat la o oră atât de târzie. Apreciez mai mult decât îţi închipui grija pe care i-o porţi fiicei mele.

Lui Susannah i se strânse inima de ruşine şi de sentimentul pârjolitor al vinovăţiei. Stând cu spatele la cei doi bărbaţi, se aplecă deasupra mesei, afundându-şi degetele în faina rece.

— Plăcerea a fost de partea mea, domnule, vă rog să mă credeţi, spuse Ian.

Auzindu-i cuvintele, Susannah spera să fie singura care să sesizeze subînţelesul acestei - afirmaţii. Simţea că nu mai poate să stea nici măcar o clipă în aceeaşi cameră cu cei doi bărbaţi. Puse o mână de făină în castron şi se uită la tatăl ei. Acesta îl privea pe Ian cu o expresie de totală nevinovăţie. Firește că nici măcar nu bănuia curenţii nevăzuţi care pluteau prin cameră. Chiar dacă i s-ar spune fară ocolişuri ce făcuse fiica lui, el tot n-ar putea crede aşa ceva pentru nimic în lume. Susannah se simţi din nou îngrozitor de vinovată.

— Să-ţi aduc cartea, tată?

— Nu, nu, mă duc eu. O iau cu mine sus în cameră. Înţeleg că masa nu e gata încă.

— Mai durează cam o jumătate de oră.

— Bine, spuse reverendul Redmon, ieşind din bucătărie.

— Mai durează până e gata masa. În timpul ăsta… ai putea să iei grăunţele de la Ben şi să dai de mâncare la găini, în timp ce el o să mulgă vaca.

Deşi i se adresa lui Ian, nu putea totuşi să îl privească drept în ochi. Vorbea peste umăr, în timp ce, fără să îşi dea seama ce face, mai puse fainã în castronul deja plin până la refuz.

— Da, domnişoară.

Susannah se prefăcu a nu sesiza uşoara ironie din vocea lui. Deşi stătea aplecată deasupra mesei, nervii ei încordaţi la maximum simţeau fiecare mişcare a bărbatului. Luând vasul cu grăunţe, acesta ieşi din bucătărie, urmat de Ben.

Rămasă singură cu Sarah Jane, Susannah răsuflă uşurată, iar muşchii până atunci încordaţi i se destinseră. Asta însă numai până când, întorcându-se cu faţa spre sora ei, o văzu privind-o gânditoare.

— Cred că acest Connelly îţi cam face ochi dulci, Susannah, spuse Sarah Jane. Ieri de exemplu, a fost foarte atent cu tine. Şi felul în care se uită la tine…! Pe mine cel puţin m-au trecut fiori.

Susannah simţi că îi ard obrajii.

— Cum poţi să spui aşa o prostie? spuse ea pe un ton aspru, îndreptându-se spre plita încinsă ca să pună mălaiul la fiert pentru mămăligă în ceaunul pe care îl pusese deja pe foc.

— Îţi place de el, nu-i aşa? Şi pe bună dreptate. E într-adevăr bărbatul cel mai frumos pe care l-am văzut vreodată, chiar dacă uneori e cam înfricoşător. Pe mine

cel puţin mă sperie. Poate pe tine nu. La urma urmelor, tu ai fost întotdeauna cea mai curajoasă dintre noi. Ştii ceva?…

— Gata, Sarah Jane, ajunge. Ai început să-ţi dai frâu liber imaginaţiei. Stând cu spatele la sora ei, Susannah aruncă o mână de mălai în apa care fierbea – făcând gestul cu ceva mai multă putere decât ar fi fost necesar.

— Poate că ai dreptate… Dar în cazul în care e aşa cum bănuiesc eu, te rog un singur lucru nu uita nicio clipă cine e şi de ce se află aici. Connelly e un condamnat, are de ispăşit o pedeapsă şi, în afară de asta, e argatul nostru, servitorul nostru. Cât ar fi el de frumos, de măritat nu te poţi mărita cu el, iar de altceva nici nu poate fi vorba.

— Parcă mă aud pe mine făcându-i morală lui Mandy, spuse Susannah, străduindu-se să zâmbească.

— Lasă că nu se uită el la Mandy aşa cum se uită la tine, aşa că, după părerea mea, cea mai în pericol eşti tu.

— Nu am nevoie de sfaturile talc, Sarah Jane! i-o reteză Susannah privind-o peste umăr.

— Nu? o întrebă Sarah Jane cu blândeţe în glas. Şi venind lângă ea, îi luă castronul din mână. Atunci de ce pui asta la fiert ca să faci mămăligă?

Uitându-se în castron, Susannah constată îngrozită că ceea ce pusese până atunci la fiert în apa din ceaun nu era mălai, ci fainã obişnuită.

21

În după-amiaza aceleiaşi zile, Susannah era atât de obosită încât aproape cădea din picioare. Fusese neobişnuit de cald toată ziua şi de-abia acum, spre seară, la asfinţitul soarelui, începuse să fie ceva mai răcoare. Craddock plecase – fără îndoială că iar se dusese la băutură – aşa că treburile cele mai grele tot ea şi cu Ben trebuiau să le facă. Ben rânea coteţul porcilor, iar Susannah, cu ajutorul sporadic al lui Old Cobb, catârul, ara ogorul. Emily mergea în urma ei, sădind răsadurile în brazdele din care, mult mai târziu, aveau să adune o întreagă recoltă de cartofi dulci. Mandy pregătea masa de seară, iar Sarah Jane se dusese să împartă coşuri cu de-ale gurii enoriaşilor mai nevoiaşi.

— Cea, Old Cobb! strigă Susannah pentru aproape a suta oară, lovind cu hăţurile spinarea cafenie şi asudată a catârului, după care coborî şi apucă strâns coamele înalte ale plugului de lemn de formă triunghiulară, în timp ce animalul o pomi înainte.

Old Cobb era surd de-a binelea, aşa că degeaba mai striga la el. Dar Susannah îşi făcuse un obicei din a vorbi cu animalele şi, fie că o auzea sau nu, Old Cobb înţelegea oricum mişcările hăţurilor. Abia târându-şi picioarele, făcu vreo treizeci de paşi, după care se opri.

— Lua-te-ar naiba de catâr!

Dacă ar fi fost înclinată să înjure, Susannah ar fi înjurat ca la carte. Old Cobb era arţăgos ca un octogenar bolnav, iar ea nu prea avea chef să îi suporte idiosincraziile. Era udă leoarcă de transpiraţie, murdară ca un porc şi încă mai avea de arat cam un sfert din ogor. Hăţurile

petrecute pe după gât îi zgâriau pielea, iar în palmă făcuse băşici. O dureau îngrozitor picioarele, spatele şi ceafa. Dacă nu ar sta să plouă – şi asta cât de curând – s-ar opri şi i-ar lăsa pe Ben sau pe Craddock – dacă acesta s-ar întoarce acasă într-o stare care să-i permită să muncească – să termine de arat a doua zi de dimineaţă. Dar totul, de la arşiţa apăsătoare şi până la omizile păroase, cafenii cu galben, care se târau pe pământul uscat, prevestea o furtună, iar batatele trebuiau sădite înainte ca aceasta să izbucnească.

— Susannah, sunt aşa de obosită.

Susannah se uită peste umăr şi o zări pe Em, care o ajunsese din urmă şi acum se întindea, frecându-şi cu o mână spatele amorţit. Ca şi Susannah, Em se îmbrăcase cu rochia cea mai veche pe care o avea, iar pe cap îşi pusese o bonetă de soare cu bor. Îşi suflecase mânecile până mai sus de coate şi îşi ridicase fusta prinzând-o în talie, astfel că i se vedea aproape tot juponul plin de noroi până la genunchi. Avea o înfăţişare atât de jalnică încât Susannah, privind-o, începu să zâmbească.

— Ştiu. Şi eu sunt obosită. Hai să terminăm mai întâi treaba şi apoi ne ducem în casă, ne odihnim, iar Mandy şi Sarah Jane ne vor servi masa.

Dat fiind că Em nu prea făcea mare lucru atunci când era vorba de pus masa, perspectiva nu păru să o ispitească — în orice caz nu la fel de mult ca pe Susannah. Dar cu toate acestea, în momentul în care Susannah lovi încet cu hăţurile spinarea catârului bătrân şi încăpăţânat, Em rămase în urmă, aplecându-se din loc în loc şi înfigând câte un răsad în pământul răscolit.

Ajunseseră aproape de capătul rândului, când Susannah, ridicându-şi privirile, îl zări pe Ian. Tocmai sărea un gard rupt, din stâlpi de lemn. Numai văzându-l şi o trecură fiorii, aşa obosită cum era. Nu îl văzuse de la micul dejun, când reverendul Redmon îl rugase să traducă nişte predici dintr-o carte franţuzească. Acum, văzându-l venind spre ea, se simţi cuprinsă de o timiditate aproape dureroasă.

Dar era clar că pe el nu asta îl preocupa. Altfel n-ar fi păşit atât de hotărât, grăbindu-se să o ajungă din urmă.

Impunându-şi să nu roşească – deşi era deja roşie ca focul din cauza zăpuşelii – Susannah îl opri pe Old Cobb şi se întoarse ca să îl aştepte.

— Ce…? Ah!

Em o ajunsese din urmă şi acum se uita la ea nedumerită până când, urmărindu-i privirile, îl zări pe Ian care aproape că le ajunsese din urmă. Aşezându-se obosită pe plug, Susannah nu îşi dădu seama că era supărat decât când se opri în faţa ei; dar se strădui să îl privească cât mai calm cu putinţă.

— Ce dracu' faci aici? întrebă Ian.

Susannah clipi surprinsă, neaşteptându-se chiar la un asemenea salut. Stătea în faţa ei, cu picioarele depărtate şi cu mâinile în şolduri, privind-o încruntat. Arăta uimitor de proaspăt şi odihnit, cu pălăria lui neagră de fetru umbrindu-i faţa, cu cămaşa desfăcută la gât şi cu mânecile suflecate până la coate. Măsurându-l din cap până în picioare, Susannah se simţi şi mai murdară şi mai

transpirată decât înainte, ceea ce îi crea o senzaţie cât se poate de neplăcută.

— Se numeşte arat, după câte ştiu eu.

O replică sarcastică, pe măsura stării ei sufleteşti. Stânjeneala făcuse loc furiei şi dintr-o dată reuşi să îl privească drept în faţă, calmă şi netulburată.

— Asta e treabă de bărbat. Nu trebuie să o faci dumneata.

— Din păcate, în momentul de faţă, nu se află pe-aici niciun bărbat care să o poată face în locul meu. Craddock a şters-o din nou, iar Ben are altă treabă. Şi, de altfel, să ştii că nu e prima oară că ar un ogor.

— Dă-mi hăţurile. Am să ar eu. Dumneata poţi planta seminţele în locul domnişoarei Emily.

— Răsadurile, strecură Em, nespus de încântată de perspectiva acestui schimb. Dar cei doi nici nu o băgară în seamă.

— Tu? Să ari? Susannah râse dispreţuitor, măsurându-l din cap până în picioare. Nu fi caraghios.

Îndreptându-se din spate, simţi o durere ascuţită, care o făcu să tresară. Totuşi, ridică hăţurile, vrând să îl mâne pe Old Cobb înainte. Ian o împiedică, înşfăcând pur şi simplu curelele de piele.

— La dracu, Susannah, n-oi fi eu chiar atât de neajutorat. Dă-mi hăţurile.

Niciunul din ei nu văzu ochii măriţi de uimire la auzul familiarităţii degajate şi spontane cu care i se adresase surorii ei mai mari.

— Nu ştii să ari, spuse Susannah pe un ton categoric.

— Nu ştiu?

— Ştim amândoi prea bine că habar n-ai să ari. Ca fermier, îmi pare rău că trebuie să ţi-o reamintesc, *eşti* într-adevăr absolut neajutorat.

— Dă-mi hăţurile.

— Bine, bine! Dacă vrei să încerci, n-ai decât. Te previn însă că o să te cam murdăreşti.

Bărbatul o privi cu ochii pe jumătate închişi. Apoi, uitându-se în treacăt şi la Emily, care, la rândul ei îl privea de parcă i-ar mai fi crescut o pereche de urechi, ridică hăţurile de pe ceafa lui Susannah.

Uitându-se şi ea la sora ei, care urmărea înlemnită întreaga scenă, Susannah îl lăsă să-şi petreacă hăţurile pe după gât. Fără nicio vorbă, ieşi din spatele plugului şi, cu braţele încrucişate la piept şi cu o expresie batjocoritoare pe chip, îl urmări apucând coarnele plugului.

— Hai, ară! îi spuse ea.

— Asta şi fac. Die!

Old Cobb stătea acolo, dând din coadă. Aruncându-i o privire piezişă lui Susannah, care, cu toată oboseala şi supărarea începuse să zâmbească, lovi cu putere spinarea bietului animal. Acesta scoase un zbieret de indignare şi o luă la fugă. Cu hăţurile petrecute în jurul gâtului şi luat prin surprindere, Ian nu mai putu să îl oprească. În clipa următoare, scăpă hăţurile din mână şi zbură de-a dreptul peste plug, aterizând cu faţa în ţărână. Pălăria de fetru îi zbură cât-colo, iar Old Cobb o porni în galop, zbierând şi zvârlind din picioare spre celălalt capăt al ogorului.

Uitându-se când la catârul care fugea ca din puşcă, când la trupul lui Ian întins cât era de lung în ţărână, Susannah începu să chicotească. Văzând-o, Em râse şi ea. Când ajunse lângă el, Susannah râdea cu lacrimi.

— Vai de mine, spuse Susannah pe un ton şovăitor, văzând că Ian nu se mişca. Crezi că s-a lovit?

— Sper că nu.

Izbucniră amândouă în râs, deşi Susannah se străduia din răsputeri să se stăpânească, aşezându-se pe vine la căpătâiul eroului căzut.

Când îi atinse umărul, Ian se rostogoli şi se aşeză în capul oaselor, cu o expresie de dezgust. Aşa cum prevăzuse Susannah, acum era mult mai murdar decât fusese cu numai câteva minute înainte. De fapt, era atât de murdar încât fetele izbucniră din nou în râs, urmărindu-l cum încerca să se cureţe.

— Ştiai că o să se întâmple aşa, i se adresă el pe un ton acuzator.

— Nu-i adevărat.

— Ba da, ştiai. Şi ai făcut-o dinadins.

— E o copilărie ce spui. Încerca să folosească un ton cât mai sever cu putinţă, dar fără prea mult succes, pentru că de-abia se stăpânea să nu râdă.

Ian deschise gura, apoi o închise la loc, uitându-se cu subînţeles la Emily. Dându-şi seama că Ian era în stare să spună orice, indiferent dacă îl auzea cineva sau nu, Susannah i se adresă surorii ei:

— Poţi să te duci acasă, Em. Mă îndoiesc că o să mai facem vreo treabă astăzi.

— Vorbeşti serios? Slavă Domnului! Mai aveam puţin şi cădeam din picioare. Vrei să te ajut să-l prinzi pe Old Cobb?

— Nu, nu-i nevoie. Vine el singur înapoi. Ai grijă să pui răsadurile undeva într-un loc uscat.

— Da, da. Îi zâmbi lui Ian, care stătea încă jos, pe pământ, cu genunchii îndoiţi şi cu mâinile pe genunchi. Îţi mulţumesc foarte mult.

— N-aveţi pentru ce.

Em păru să nu fi sesizat ironia din glasul lui. Apucând coşul în care se aflau răsadurile rămase, o porni spre casă târându-şi picioarele, imagine vie a despovărării istovite.

Înainte ca Susannah să îşi dea seama că rămăsese absolut singură cu Ian, acesta o prinse de mână. Privind în jos către el, constată, surprinsă, că îi zâmbea mieros şi tandru.

— Sunt un caraghios, nu-i aşa?

— Mda… uneori.

O privi cu ochii pe jumătate închişi.

— M-am săturat să tot fiu ţinta glumelor tale. Poate că e timpul să trecem şi la ceva care să mă distreze şi pe mine.

— Ca de exemplu? îşi dădu imediat seama că făcuse o greşeală..

Ian zâmbi răutăcios.

— Ai să vezi.

Apoi, cu o mişcare bruscă, fulgerătoare, o apucă de mână, o trânti la pământ şi o cuprinse în braţe.

— Acum îţi mai dă mâna să râzi? o întrebă apoi, ironic, ţinând-o pe genunchi.

— Ne văd oamenii… fetele… dă-mi drumul, lasă-mă să mă ridic, spuse Susannah, zbătându-se să scape şi aruncând în jur priviri îngrozite. Se aflau în mijlocul unui câmp deschis, dincolo de care se afla drumul, nu foarte departe de casă şi de şopron. Puteau fi văzuţi în orice clipă.

— Lasă-mă să mă ridic!

— Nu înainte de a fi şi tu la fel de murdară ca şi mine.

Şi ticălosul o trânti pe pământul de-abia arat, rostogolindu-se împreună cu ea, până când părul fetei se desfăcu din cocul în care fusese strâns, rochia i se răsuci în jurul coapselor şi un strat gros de noroi o acoperi din cap până în picioare.

— Ian! Cred că ai smuls din pământ jumătate din răsaduri, îl dojeni ea când, în sfârşit, o răsturnă pe spate, o lăsă acolo întinsă, gâfâind şi acum o privea stând sprijinit într-un cot. Dar uitându-se la el, Susannah începu din nou să râdă. Nu îşi amintea să fi văzut vreodată doi oameni mai murdari.

— Eşti frumoasă când râzi. Şi el zâmbise, dar uitându-se la ea, deveni dintr-o dată cât se poate de serios.

— Nu sunt.

— Ba eşti.

— Ba nu.

— Acum cine se poartă ca un copil? o dojeni el. Dacă eu spun că eşti frumoasă, să ştii că aşa e. Ştii doar că mă pricep…

Pe Susannah nu o încântă prea mult ideea.

— Mda, ştiu… îi răspunse ea pe un ton sec.

Ian îi sesiză rezerva, îi luă mâna şi i-o sărută.

— Am treizeci şi unu de ani. Am avut multe femei. N-are niciun rost să o neg. Dar niciuna nu a fost ca tine.

— Mă întreb de câte ori ai mai spus asta.

Ian avu bunul simţ să pară uşor jenat.

— Bine, recunosc, am mai spus-o… de câteva ori. Dar de data asta vorbesc foarte serios.

Susannah îl privi dintr-o dată cu o expresie aspră şi îndârjită, din care dispăruse orice urmă de bună-dispoziţie.

— E clar că vrei ceva de la mine, dar nu-mi dau seama ce anume. Vrei să-ţi redau libertatea? Îţi închipui poate că, de dragul unei idile şi orbită de pasiune, aş fi în stare să rup în bucăţi contractul tău de angajare?

Ian o ţinea de mână şi îi freca încet, cu degetul mare, o mică bătătură de la baza degetului arătător.

— Mă crezi dacă îţi spun că singurul lucru pe care îl vreau de la tine, eşti tu?

Vreme de o clipă, inima lui Susannah încetă să mai bată. Deşi murdar din cap până în picioare, era totuşi atât de orbitor de frumos încât nici nu se putea uita la el. Îşi pierduse panglica ce îi strângea părul la spate, iar buclele negre şi groase îi încadrau chipul oacheş. Buzele lui senzuale, perfect conturate, schiţară un zâmbet ciudat. O privea pe sub sprâncenele groase şi negre cu ochii lui cenuşii, ca şi furtuna care se apropia. Când îi întâlni privirea, încetă să mai zâmbească.

Aproape că îi venea să îl creadă. Dar râse imediat în sinea ei de propria-i prostie.

— Mă crezi sau nu, nu sunt nici eu chiar atât de bleagă încât să mă las păcălită de un bărbat ca tine, spuse ea pe un ton aspru şi, înainte ca el să o poată împiedica, se ridică în picioare.

Apoi, fără să privească în jur, porni spre capătul ogorului, unde Old Cobb, foarte fericit, lovea cu copitele răsadurile abia plantate, făcându-le una cu pământul. Prefăcându-se a se duce în cu totul altă parte şi pândind un moment prielnic, apucă repede hăţurile. Catârul îşi ridică iute capul şi începu să zbiere supărat, însă Susannah îl ţinea bine. Bătându-l uşor peste bot pentru a-l potoli, Susannah îl mână spre şopron. Dacă vroia, Ian putea aduce plugul. Dacă nu, avea să îl trimită pe Ben să îl ia. Dar până când nu va fi desluşit tot ceea ce se întâmplase, ca şi propriile-i sentimente şi stări sufleteşti, n-avea să îl mai lase pe Ian să se apropie de ea sau să o atingă.

Doar îi spusese – nu-i aşa? — că nu era atât de bleagă încât să se lase păcălită de un bărbat ca el.

22

În ciuda oboselii, Susannah nu reuşise să doarmă deloc în noaptea aceea. Odată întoarsă acasă, murdară şi cu hainele în neorânduială, fusese nevoită să suporte exclamaţiile lui Em şi ale lui Sarah Jane, ca şi tăcerea lui Mandy. Precis că Em povestise toată întâmplarea – poate

chiar cu lux de amănunte – spre hazul surorilor ei, iar Sarah Jane făcuse probabil legătura cu ceea ce observase de dimineaţă, în bucătărie. Ca urmare, surorile ei stăteau ca pe jar. Ele consideraseră întotdeauna prezenţa lui Susannah în viaţa lor ca pe un lucru dat, privind-o ca pe o persoană atât de bătrână – în orice caz, mult mai bătrână decât ele – încât aproape părea că aparţinea altei generaţii. Şi toate trei puteau băga mâna în foc că pe Susannah nu o interesau bărbaţii. Acum însă, începuseră să aibă unele îndoieli, iar relaţiile cu sora lor mai mare se inversaseră. Pe Mandy o rodea gelozia, Em o privea cu uimire şi chiar cu veneraţie, iar Sarah Jane adoptase o atitudine maternă, care o făcea pe Susannah să se simtă ca un copil rătăcitor.

Nu putuse nici să mănânce de oboseală. Pentru prima oară în viaţa ei, Susannah urcă în camera ei, se spălă şi se urcă în pat, lăsându-le pe surorile ei să servească masa şi să strângă în bucătărie. Sarah Jane şi Em, alarmate de această situaţie fără precedent, urcaseră din proprie iniţiativă albia de tablă şi oalele cu apă fiartă în camera lui Susannah. Iar Mandy, deşi îmbufnată, îi aduse totuşi o farfurie cu pâine prăjită. După ce le asigură – a zecea oară poate – că nu avea nimic şi că era doar foarte obosită, o lăsară în sfârşit singură, deşi Sarah Jane şi Mandy păreau îngrijorate, iar Em aproape speriată. Susannah ştia că erau neliniştite, dar era mult prea obosită ca să o mai preocupe şi necazurile celor din jur. Măcar pentru o noapte, putea şi ea să se preocupe numai de persoana ei. Se băgă în cadă oftând, ceea ce vroia să însemne că îşi

permitea şi ea, în sfârşit luxul de a sta mai mult timp în apă – lux de care, de altfel, nu profita decât foarte rar. Dar în curând se simţi atât de obosită încât se spălă repede şi ieşi din baie. Se băgă în pat cu părul încă ud, dar dormi destul de prost, trezindu-se de câteva ori din somn. Şi asta, îşi spuse ea, era din cauză că era obişnuită să doarmă cu fereastra deschisă. Dar în seara asta, odată rămasă singură, o închise şi o fixase şi cu un băţ.

Când cocoşul începu să cânte a doua zi de dimineaţă, Susannah trebui să facă un imens efort de voinţă ca să se poată da jos din pat la ora obişnuită. Era încă obosită, doborâtă de emoţiile ce o răscoleau; dar se străduia din răsputeri să nu se lase copleşită de slăbiciune. Sarah Jane coborî în bucătărie după Susannah şi o întrebă, îngrijorată, dacă nu era cumva bolnavă. Aceasta reuşi să îşi ascundă tulburarea, comportându-se cât mai firesc, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Iar Sarah Jane reacţionă şi ea ca de obicei. Nu pomeni nimic despre Ian, lucru pentru care Susannah îi fu deosebit de recunoscătoare. În cursul nopţii o noapte lungă şi agitată – ajunsese la o concluzie inevitabilă: trebuia să îl dea uitării şi pe Ian şi scurta explozie de pasiune mistuitoare pe care o împărtăşiseră în noaptea aceea de dragoste. Pentru ea, argatul lor trebuia să redevină Connelly – Connelly şi atât – şi asta pentru că pur şi simplu nu avea de ales. Iar ceea ce se petrecuse între ei fusese o aberaţie, un episod izolat şi neprevăzut de rătăcire. Cedaseră unei slăbiciuni, unui instinct al plăcerii trupeşti. Această cădere în dizgraţie ar putea fi iertată, de Dumnezeu şi de ea însăşi, cu condiţia ca, fiind un simplu accident, să nu se repete. Dar chiar

dacă ar fi vrut, ceea ce, firește, nu era cazul, tot nu s-ar fi putut obișnui cu gândul de a deveni ibovnica lui Ian. Nu era potrivită pentru un asemenea rol. Alegerea de bunăvoie a căii păcatului tăinuit contrazicea ceea ce mai rămăsese din principiile morale în care crezuse până nu de mult. În afară de asta, mai mult ca sigur că legătura lor avea să fie descoperită, iar scandalul ce ar urma ar compromite-o nu numai pe ea, dar și pe surorile ei, iar pe reverendul Redmon l-ar ucide cu siguranță.

Și chiar dacă n-ar fi descoperiți, trebuia să se gândească la consecințele inevitabile ale unei asemenea legături, consecințe ce nu ar întârzia să apară, mai devreme sau mai târziu. La gândul că ar putea zămisli un copil nelegitim, simți că i se face rău. În clipa următoare luă o hotărâre irevocabilă. Prețul iubirii era mult prea mare, iar ea nu avea de gând să îl plătească.

Singura soluție ar fi fost să se mărite cu el. Dar așa după cum marcase și Sarah Jane, măritându-se cu un condamnat, ar declanșa un scandal aproape la fel de mare. Și totuși, dacă ar fi într-adevăr îndrăgostită de Ian și dacă și el ar iubi-o sincer, atunci chiar că ar fi dispusă să înfrunte orice scandal. Însă el nu o iubea; o știa foarte bine, tot așa cum știa că a doua zi în zori, cocoșul avea să cânte, trezindu-i din somn pe toți ai casei. Dacă, prin absurd, între ei doi s-ar pune problema căsătoriei, Susannah ar refuza, nevrând să îi afle adevăratul mobil. Șapte ani de privare de libertate însemnau foarte mult pentru un bărbat. Se putea foarte bine ca el să vrea să se însoare cu ea în schimbul libertății. Dar Susannah nu s-ar

fi măritat pentru nimic în lume cu un bărbat nici măcar cu Ian – care n-ar lua-o de nevastă decât pentru a-şi putea redobândi libertatea. Era mult prea mândră pentru a accepta un asemenea compromis, iar pe de altă parte, se temea de inevitabilele suferinţe pe care le-ar avea de îndurat. Pentru că, oricât de mult l-ar iubi ea pe Ian, dacă acesta n-ar simţi nimic pentru ea, căsnicia lor ar fi, cel puţin pentru Susannah, iadul pe pământ.

Iar acea unică şi minunată lecţie de dragoste trupească avea să-i ajungă pentru toată viaţa. Spera doar să nu fi rămas gravidă şi să nască un copil care să trebuiască să poarte toată viaţa stigmatul păcatului ei.

Dar poate că Dumnezeu n-avea să o pedepsească chiar atât de aspru.

Dar, ca să fie şi mai sigură, se jură în faţa Lui că, dacă făcea în aşa fel încât să nu fi rămas gravidă, avea să pună capăt, *definitiv* legăturii ei cu Ian. Avea chiar de gând să îi spună, cât de curând ce hotărâre luase.

Dar asta nu însemna că nu mai simţea ochii cenuşii ai lui Ian fixând-o obsedant, în fiecare dimineaţă, la micul dejun, chiar şi în timp ce acesta discuta cu tatăl ei despre distribuirea cât mai echitabilă a fondurilor bisericii familiilor nevoiaşe, iar Susannah umplea castroanele şi cănile, flecărind cu surorile ei. Şi nu însemna că Mandy nu se mai uita la Ian ca o pisică la oala cu smântână, iar Em nu mai arunca din când în când câte o privire fugară spre Ian şi apoi spre Sarah Jane. Nu însemna nici că avusese încă destul curaj să i se adreseze din nou cu Connelly în loc de Ian, deşi reuşise să îl salute cu destulă

indiferenţă când intrase în bucătărie şi se aşezase la masă.

Susannah ştia foarte bine că rana din inima ei nu avea să se cicatrizeze prea curând. Dar se va strădui să dea totul uitării, chiar şi cu preţul unui imens efort, pentru că pur şi simplu nu avea de ales. Dacă o durea fie şi numai gândul de a renunţa la bucuria, veselia şi, da, da, senzualitatea mistuitoare pe care legătura cu Ian le adusese în viaţa ei, atunci această durere era tocmai preţul pe care trebuia să îl plătească pentru păcatul iubirii ei tăinuite. La urma urmelor, totul se plăteşte, nu-i aşa?

Şi primul pas pe care îl avea de făcut – şi de care se temea cel mai mult – era acela de a-i spune lui Ian nu, lui Connelly! — ce hotărâre luase. Mai mult ca sigur că reacţia lui avea să fie destul de violentă, dar Susannah era ferm hotărâtă să nu cedeze. Sărise pârleazul, ce-i drept, dar fusese pentru prima şi ultima oară. Acum se căia, ceea ce însemna că era deja mai puţin vinovată, nu-i aşa?

Dar a-l convinge pe Ian să accepte hotărârea ei era un lucru la fel de dificil ca şi ideea însăşi de a renunţa la el.

Hiram Greer sosi pe neaşteptate cu trăsura lui, chiar în momentul în care se ridicau de la masă. Ca unul care se considera prieten apropiat al familiei, el intră prin spate, după ce bătu uşor în uşă, în semn de curtoazie. Scund, gras şi roşu la faţă ca de obicei, era îmbrăcat cu o redingotă nouă, de culoare castaniu închis, nuanţă ce nu se potrivea absolut deloc cu tenul său stacojiu. Intrând în

bucătărie, îşi scoase pălăria – descoperindu-şi părul cărunt – şi le salută curtenitor pe domnişoare. Dădu mâna cu reverendul Redmon, după care îl bătu prieteneşte pe umăr. Îl salută până şi pe Ben, în schimb lui Ian nu îi dădu nicio atenţie, de parcă nici nu l-ar fi văzut. Mandy, care, de obicei, era drăguţă cu Greer numai în limitele impuse de regulile bunei cuviinţe, de data aceasta îi zâmbi radioasă atunci când domnul Greer o anunţă că venise la ei special ca să le-o „răpească" – bineînţeles dacă şi ea era de acord. Trebuia să se ducă la oraş şi se gândise că poate Mandy dorea să-l însoţească, să facă şi ea unele cumpărături. Fata bătu din palme, părând sincer încântată de propunerea domnului Greer, deşi surorile ei o priveau, toate, mute de uimire. Nu se mai întâmplase niciodată ca Mandy să accepte de bunăvoie să petreacă măcar un sfert de oră în compania domnului Greer – afară doar de cazurile în care era nevoită să-l suporte, din politeţe.

— Oh, vă mulţumesc, domnule Greer. Mi-ar face mare plăcere… dacă, bineînţeles, tata nu are nimic împotrivă. Mandy se întoarse şi îi zâmbi reverendului Redmon, care părea şi el la fel de uluit.

— Eu nu am nimic împotrivă, dar cred că cel mai bun lucru ar fi să o întrebi pe Susannah, spuse reverendul grăbit. Se pricepe mai bine decât mine la treburile astea.

Întrucât Mandy era obişnuită de o viaţă întreagă ca pentru orice lucru – de la a se bălăci în râu şi până la a-şi strânge părul într-un coc – să îi ceară voie lui Susannah, faptul că de data asta ceruse dintr-o dată încuviinţarea reverendului Redmon, însemna că fata era pur şi simplu

geloasă pe argatul lor. Susannah simţi asta din tonul cu care Mandy i se adresase tatălui lor, dându-şi seama că, în felul ăsta, nu vroia decât să demonstreze că, pentru ea, Susannah nu mai era sora mai mare căreia putea să îi ceară oricând un sfat, ci rivala ei. Acceptând invitaţia lui Greer, nu urmărea decât să îi arate lui Ian cât de atrăgătoare o considerau alţi bărbaţi. Susannah o iubea din tot sufletul pe Mandy, dar asta nu însemna că era de acord cu comportamentul ei, mai ales când era vorba de bărbaţi. Mandy ţinea morţiş să fie în centrul atenţiei. Dacă vreun bărbat îndrăznea cumva să prefere pe o alta în locul ei, Mandy le declara imediat război. Şi asta chiar şi atunci când „cealaltă" era sora ei mai mare, care, în ultimii doisprezece ani, îi fusese ca o mamă.

Şi când te gândeşti că îl cumpărase pe Connelly tocmai în ideea de a-şi face viaţa mai uşoară!

— Poţi să te duci, dar cu condiţia ca Sarah Jane sau Em să meargă cu tine, spuse Susannah, deşi Mandy nu o întrebase dacă poate pleca sau nu. Dacă tot te duci în oraş, am să te rog să-mi cumperi şi mie câte ceva. Vă mulţumim pentru invitaţie, domnule Greer. Asta îl va scuti pe Ben de a mai face un drum până acolo.

În timp ce strângea masa, împreună cu Sarah Jane, Susannah sesiză licărul răutăcios din privirea lui Mandy.

— Eh, lăsaţi… domnişoara Mandy e drăguţă că acceptă să mă însoţească.

— Mă duc să-mi iau boneta, spuse Mandy. Em, Sarah Jane, care din voi vrea să meargă cu mine?

— Eu! se repezi Em.

Susannah zâmbi la gândul că Emily vroia cu orice preţ să scape de săditul cartofilor. Furtuna nu izbucnise încă, deşi era şi mai cald decât cu o zi în urmă. Poate o să aibă timp să are tot ogorul înainte să înceapă ploaia.

Sarah Jane nu avu nimic împotrivă, aşa că Em şi Mandy urcară în fugă în camera lor, să-şi ia bonetele de soare. Susannah făcu o listă cu tot ce îi trebuia din oraş.

Greer se apropie de reverendul Redmon şi îi puse o mână pe umăr. Bătrânul, care părea a se reculege, evident detaşat de cele pământeşti, îşi întoarse surprins ochii căprui spre oaspetele său, ca şi cum, vreme de o clipă, ar fi uitat complet de prezenţa lui.

— N-aţi avut probleme cu el? îl întrebă Greer pe un ton confidenţial, arătând cu capul către Ian, care luase în spinare o cutie grea de carton, plină cu cărţi, pe care trebuia să o ducă la biserică. Tocmai se îndrepta spre uşă, când auzi întrebarea pusă de Greer reverendului. Acesta se întoarse, privind nedumerit în urma lui Ian.

— Cu cine? Cu Connelly? întrebă, sincer surprins. Nu, deloc. Ba chiar îmi este de foarte mare ajutor. Părerea mea este că Susannah a făcut foarte bine că l-a cumpărat. Este un om foarte manierat şi instruit.

Înciudat, Greer îşi luă mâna de pe umărul reverendului.

— Dar este foarte violent. Mă mir chiar că aveţi atâta încredere în el. Chiar nu vă temeţi pentru fiicele dumneavoastră? Nici nu ştiţi de ce ar fi în stare un asemenea om.

Ian, care tocmai intra pe uşă, auzi totul. Se opri brusc, dar nu mai mult de o clipă, aţintindu-şi privirile cenuşii, crunte, asupra lui Greer. Buza de sus i se strâmbă într-o

grimasă înspăimântătoare, care îi reaminti lui Susannah de creatura feroce şi sălbatică pe care o zărise pentru prima oară acolo, la licitaţie. Câte nu se schimbaseră din ziua în care, dintr-un amestec de milă şi de încăpăţânare, îl cumpărase pe „noul lor argat”. Apoi Susannah înţelese ceva ce până atunci nici nu îi trecuse prin minte: ultimele două săptămâni, cu toată suferinţa pe care aveau să i-o pricinuiască, meritaseră din plin preţul cerut. Dacă în ziua aceea nu s-ar fi dus la licitaţie, viaţa ei ar fi fost acum, cu siguranţă, incomparabil mai searbădă.

Era clar că Greer nu sesiză sau nu aprecie corect ameninţarea ce se putea *citi în privirile lui Ian.* Susannah îşi dădu seama că, dacă n-avea să acţioneze repede, cine ştie ce s-ar mai putea întâmpla. Aruncând în jur priviri disperate, se agăţă de primul lucru care îi trecu prin minte.

— Înainte să pleci, du, te rog, lăturile astea la porci, îi spuse ea încet lui Ian, sperând să-i abată atenţia de la aprecierile jignitoare ale lui Greer şi, în acelaşi timp, să îl facă să plece cât mai repede din bucătărie. Aruncându-i o privire fugară, imposibil de descifrat, Ian luă găleata rău-mirositoare şi se îndreptă spre uşă.

— Asta e într-adevăr o treabă pe care să o facă unul ca el: să ducă lături la porci! spuse Greer, râzând zgomotos, ca de o glumă foarte bună.

Susannah, ajunsă la capătul răbdării, se întoarse spre el mai înainte ca Ian, a cărui expresie nu prevestea nimic bun, sau tatăl ei, care părea de-a dreptul contrariat, să apuce să scoată vreo vorbă.

— Să dai lături la porci este o treabă ca oricare alta, decentă şi cinstită, de care nimănui n-ar trebui să-i fie ruşine. Mă surprinde faptul că dumneavoastră, domnule Greer, luaţi în derâdere o treabă pe care eu şi surorile mele o facem zilnic!

Greer rămase cu gura căscată. Sperând ca într-o bună zi să se însoare cu Mandy, se străduia din răsputeri să câştige simpatia întregii familii Redmon, şi în special pe cea a lui Susannah şi a reverendului. Îşi umezi buzele, în timp ce o roşeaţă nepotrivită la un om în toată firea ca el, îi coloră obrajii rotofei..

— Domnişoară Susannah, vă asigur că n-am vrut să…

— Suntem gata! Mandy băgă capul pe uşă, făcându-i semn lui Greer, punând capăt situaţiei penibile şi tensionate.

— Nu uita să cumperi tot ce te-am rugat, spuse Susannah, trecând grăbită pe lângă Greer, de parcă ar fi fost invizibil, şi dându-i lista lui Mandy.

Apropiindu-se de ea, Greer mai făcu o încercare de a-i câştiga bunăvoinţa.

— Domnişoară Susannah, eu n-am vrut să vă jignesc, iar dacă am făcut-o, fără să vreau, îmi cer scuze.

— Bine, lăsaţi, domnule Greer. Înţeleg că v-a luat gura pe dinainte, îi spuse Susannah cu răceală, întorcându-i spatele şi văzându-şi mai departe de treabă. Greer o privea neputincios, neîndrăznind să mai scoată niciun cuvânt, când, în sfârşit, Mandy îl luă de braţ şi îl trase după ea.

— Domnul Greer nu pare să fie un om prea delicat, spuse tatăl ei, oftând, după care îşi puse pălăria şi plecă.

— Nu, nici nu este, răspunse Susannah, pe gânduri…

— Susannah.

Ian, cu găleata în mână, se întoarse spre ea. Vorbise aproape în şoaptă. Sarah Jane ieşise să le conducă pe surorile ei, aşa că, pentru o clipă, cei doi rămaseră singuri. Trebuia să pună capăt familiarităţii cu care o trata, însă nu era nici momentul, nici locul să-i spună ce hotărâre luase, aşa că se mulţumi să ridice mirată din sprâncene.

— Eşti sigură că nu te-ai născut ducesă şi că locul tău nu e aici?

— Ce-ai spus?

Întrebarea lui i se părea fără noimă. Se încruntă, nedumerită, în timp ce Ian, zâmbind puţin răutăcios, ieşi şi el din bucătărie.

Privind în urma lui Susannah simţi zâmbetul acela ca pe un pumnal în inimă.

23

Fulgerele de vară brăzdau cerul, şerpuind printre norii întunecaţi, în timp ce Susannah alerga grăbită spre ogorul pe jumătate răsădit cu cartofi. După ce strânsese masa, vru să-l înhame pe Old Cobb şi cu ajutorul lui Ben, să termine de plantat toate răsadurile. Însă Old Cobb nu era în grajd. Descoperi surprinsă că hăţurile şi plugul nu mai erau nici ele în şopron. Se dusese oare Ben să are de

unul singur? Nu-i prea stătea în obicei să ia asemenea inițiative.

Acum, ajunsă în vârful ridicăturii ce despărțea ogorul de șopron, se opri mirată, înțelegând ce se întâmplase de fapt. Câmpul, pe trei sferturi arat se întindea acum în fața ei. Nu-i fu deloc greu să-l identifice pe bărbatul înalt și brunet care mergea în spatele lui Old Cobb, concentrat și cu mușchii încordați, înfigând plugul adânc în pământul uscat de arșița verii. De necrezut… și totuși… Ian ara. Ben venea în urma lui, sădind răsadurile în pământul proaspăt răscolit.

Susannah își trase borul pălăriei mai pe spate, ca să poată vedea mai bine și rămase acolo sus, cu mâinile în șolduri, privindu-i. Rândurile arate de Ian nu erau la fel de drepte ca cele făcute de ea, dar, oricum, erau acceptabile.

La un moment dat, Ian își ridică privirile și o văzu. Deși se afla la o depărtare de aproape un sfert de milă, Susannah îi simți ochii ațintiți asupra ei. Le făcu semn cu mâna, după care o porni încet spre casă. Era clar că nu mai era nevoie de ea acolo, pe ogor.

Ian Connelly o uimea neîncetat. Menit să însemne un dar pentru ea, aratul ogorului ținea loc de bomboane sau de flori. Încă o mai durea spatele de cât muncise cu o zi înainte, arând mai mult de jumătate din ogor. Iar astăzi ar fi trebuit să se lupte din nou cu plugul, în timp ce Ben ar fi luat locul lui Em. Old Cobb căpătase o antipatie față de Ben și, dacă lui Old Cobb nu-i plăcea persoana care îl mâna, refuza să facă fie și un singur pas.

În bucătărie, o găsi pe Sarah Jane aplecată deasupra mesei şi simţi mirosul acru şi înţepător al ciorbei de lobodă care fierbea pe plită.

— Credeam că te-ai dus să termini de arat, îi spuse Sarah Jane, privind-o surprinsă.

— Ian şi cu Ben o vor face în locul meu. I-am văzut adineauri.

— Ian? o întrebă sora ei, din ce în ce mai nedumerită.

Susannah roşi, conştientă de gafa pe care tocmai o făcuse. Se uită la sora ei şi oftă. Nu fusese niciodată în stare să păstreze un secret. Nu-i stătea în fire să mintă şi să se prefacă.

— Aveai dreptate, Sarah Jane. Îmi place de el. Susannah avu o senzaţie fizică de uşurare – deşi nu mărturisise decât o mică parte din ceea ce se întâmplase cu adevărat.

— Oh, Susannah! Ştiam eu că aşa este. Era limpede ca lumina zilei. Sarah Jane, care cosea ceva la un jupon, se întrerupse brusc, lăsându-şi mâinile în poală.

— Deci pentru tine… nu mai e… doar un simplu argat şi atât…

Ca să facă ceva, Susannah începu să mestece în oala cu ciorbă.

— Nu… E o prostie, ştiu. Şi vreau să dau totul uitării. E de-a dreptul ridicol, o fată bătrână ca mine să se prăpădească de dragul unui bărbat frumos!

Sarah Jane o privi gânditoare.

— Nu, Susannah. Tu n-ai putea niciodată să fii ridicolă. Ştii, înainte de a-l cunoaşte pe Connelly, nu îmi trecuse niciodată prin minte că s-ar putea ca, într-o zi, tu să vrei

să ai o viaţă a ta, departe de noi, să te măriţi şi să ai copii. Acum înţeleg ce cumplit sacrificiu ai făcut tu pentru noi.

Susannah întoarse capul.

— Sacrificiu? Faptul că am grijă de tine, de Mandy, de Em şi de tata? Asta numeşti tu sacrificiu? Cum poţi să spui aşa ceva? Eu vă iubesc pe toţi mai mult decât vă puteţi închipui.

Se duse apoi şi scoase puţină făină din cutie ca să facă pesmeţi pentru masa de prânz. Apoi continuă, pe un ton ce se vroia glumeţ:

— Şi în afară de asta, după cum bine a remarcat Em mai deunăzi, niciun bărbat până acum nu a fost gata să-mi ofere posibilitatea de a vă părăsi, pe voi şi pe tata. Dacă mi s-ar fi făcut o astfel de propunere şi dacă aş fi acceptat-o, fii convinsă că aş fi plecat.

Sarah Jane zâmbi, dar clătină din cap şi începu să coasă mai departe.

— Cred că, dacă n-am fi fost noi, ai fi avut o propunere. Şi nu una, mai multe! De când a apărut Connelly, eşti… nu ştiu… altfel. Te-ai schimbat, eşti parcă mai tânără şi… mai frumoasă. Cred că, dacă ai vrea, ai putea să fii foarte atrăgătoare.

— Eu? Susannah începu să râdă. Eşti tare dulce că spui asta. Dar eu n-am năzuit niciodată să fiu atrăgătoare. La fel cum nu sper ca, într-o bună zi să-mi crească aripi şi să pot zbura.

— În parohia noastră sunt câţiva burlaci.

Susannah schiţă un zâmbet puţin crispat.

— Da, sunt. Dar nu l-aş alege pe niciunul, chiar dacă mi-ar fi oferiţi pe tavă, fiecare cu câte un măr în gură. Ia

nu mai face tu pe peţitoarea. Crede-mă, te rog, că mă simt foarte bine aşa cum sunt acum.

— Chiar te simţi bine?

Sarah Jane o privea fix, insistent.

— Te simţi cu adevărat bine?

Susannah întâlni privirea îngrijorată a surorii ei, dar, înainte de a-i putea da un răspuns care să o satisfacă şi, în acelaşi timp, să nu fie nicio minciună prea grosolană, se auzi de afară zgomotul inconfundabil al unei trăsuri ce se oprise în faţa casei şi, imediat după aceea, vocile si paşii celor două surori mai mici, urcând treptele verandei. Nu că i-ar fi părut rău lui Susannah să întrerupă conversaţia. Dimpotrivă, Sarah Jane o cunoştea atât de bine încât Susannah se temea ca, nu cumva să-i citească gândurile sau să înţeleagă mai mult decât era nevoie din cele spuse de ea.

Primii stropi de ploaie începuseră să cada la puţin timp după plecarea lui Hiram Greer – care încercase în zadar să recâştige bunăvoinţa lui Susannah. Începuse deja să tune şi să fulgere când Ben, ud până la piele, năvăli în bucătărie.

— Da' ştiu că toarnă! exclamă el, scuturând braţele şi împroşcând peste tot în jur stropi reci de apă.

— Uite, Ben, ia ăsta, îi spuse Em, luând prosopul care atârnă deasupra unui lighean gol şi dându-i-l cu un zâmbet timid.

— Da, mulţumesc, domnişoară Em.

Ben luă prosopul, fără să bage de seamă, cel puţin aparent, că fata se pierduse de tot cu firea privindu-l.

Văzând-o, Susannah zâmbi în sinea ei. Ştia foarte bine – din proprie experienţă – ce simţea Emily. Mandy, care, probabil, o văzuse şi ea, pufni cu dispreţ. Nu putea înţelege cu niciun chip ceea ce ea numea suferinţele copilăreşti ale lui Em.

— Unde e Connelly? întrebă Sarah Jane, deşi Susannah se gândise la asta chiar din momentul în care Ben intrase în bucătărie, singur.

— S-a dus în baraca lui. A… avut un accident.

— Un accident?

Susannah vorbi mai tare decât avusese de gând. Degeaba îşi muşcă ea limba după aceea, cuvintele fuseseră deja rostite şi încă pe un ton ce nu lăsa nicio umbră de îndoială.

— Ah, da' nu s-a lovit prea tare. Mi-a zis să nu vă spui de accident. Se aplecă şi începu să şteargă băltoaca de pe podea. Apoi se uită în sus, întâlni privirile lui Susannah şi ridică din umeri. Acu' doar n-o să fac io şi treaba lui, nu-i aşa? Pă el l-a lovit Old Cobb cu copita.

— L-a lovit cu copita?

— Ştiţi şi 'mneavoastră că afurisitul ăsta de catâr bătrân nu poa' să sufere tunetele. Connelly tocma' îi scotea o piatră din copită când a tunat. După aia, l-am văzut pe Connelly zburând. Şi a căzut, da' nu cred că s-a lovit prea tare. Că a putut să se scoale în picioare. Şi ce-a mai înjurat… Ploua deja de fo câteva minute şi pă jos era noroi. Connelly era murdar din cap până-n picioare şi era aşa dă caraghios… Da' io n-am râs. Connelly nu e un tip de care să-ţi vie să râzi în faţa lui.

Em chicoti, Ben zâmbi şi el, până şi Sarah Jane râse, imaginându-şi scena, însă, uitându-se la Susannah, căzu pe gânduri.

— Să mă duc să văd cum se simte, sugeră Mandy, grăbită să o pornească într-acolo.

— Nu, am să mă duc eu, i-o reteză Susannah. S-ar putea să fie într-adevăr rănit şi, oricum, trebuie să-i schimb pansamentul. Em, adu-mi te rog, cutia cu medicamente.

În vreme ce Emily urca în fugă scările, Mandy îi arunca lui Susannah priviri aprige, duşmănoase.

— Ştiu ce vrei… să-l păstrezi doar pentru tine! Dar nu e corect.

După această izbucnire de furie, se întoarse şi ieşi, fugind, din cameră. Susannah, Sarah Jane şi Ben se uitară, nedumeriţi, după ea. După care, Sarah Jane şi Ben îşi întoarseră, în aceeaşi clipă, privirile întrebătoare spre Susannah, care, neştiind ce să spună, se înroşi la faţă, simţindu-se pierdută în faţa celor două perechi de ochi care o fixau. Fu însă salvată de Em care se întorcea aducând cutia de medicamente.

— Doamne sfinte, ce-i cu Mandy? S-a întâmplat ceva? întrebă ea îngrijorată. Era cât pe-aci să mă răstoarne pe scări. De ce fugea aşa?

— Mandy e doar puţin indispusă, spuse Sarah Jane încruntată. Apoi, uitându-se la Susannah, puse lucrul deoparte şi se ridică.

— Hai, du-te, servesc eu masa.

Privind-o, Susannah citi în ochii surorii ei un sprijin tacit şi înţelese că, orice s-ar întâmpla între ea si Ian, se putea bizui pe dragostea necondiţionată a lui Sarah Jane.

Gândul acesta o îmbărbătă. Luând cutia cu medicamente, apucă un şal din cuierul de lângă uşă, şi-l puse pc cap şi ieşi afară în ploaie.

Când ajunse în dreptul barăcilor şopronului, şalul şi rochia de batist cu dungi ocru şi cafenii erau ude leoarcă. Când trecu prin dreptul coteţului porcilor, domnişoara Isolda, scroafa grohăi în speranţa a ceva bun de mâncare. Susannah se uită cu drag şi la ea şi la purceluşii care ieşiseră din coteţ si râmau în noroi. Darcy necheză când o văzu trecând pe lângă şopron, iar Clara, ghemuită în pod, o privea prin uşiţa pe unde era urcat fânul. Brownie se ghemuise probabil în staul lângă Maybelle, vaca. Erau prieteni foarte buni. Dar nici urmă de Old Cobb. Se gândi că, după cele întâmplate, Ian l-a lăsat poate în plata Domnului pe câmp.

Aşa că, după ce bătu încet la uşă şi Ian îi deschise, primul lucru pe care îl făcu fu să-l întrebe unde îl lăsase pe Old Cobb.

— Dacă ar fi fost după mine, fiara aia nenorocită ar pluti acum în râu, cu copitele în sus; dar cred că Ben l-a dus în grajd.

Spunând acestea, deschise larg uşa, poftind-o pe Susannah să intre. Aceasta trecând pe lângă el, observă că era doar în pantaloni şi ciorapi – şi aceia plini de noroi. Bandajul era la locul lui, doar că murdar şi el de noroi. Judecând după apa murdară din lighean, tocmai se spăla. Un foc molcom trosnea în căminul de piatră din perete.

După cât de slab era, nu fusese aprins decât cu puţin timp în urmă.

Ajungând în mijlocul camerei, se întoarse şi îl privi, ţinând strâns cutia cu medicamente cu amândouă mâinile, într-o poziţie oarecum strategică. Avea acum ocazia să-i spună ce hotărâre luase, dar ideea în sine o tulbura într-atât încât se simţea ca o pisică obligată să stea într-o cameră plină cu balansoare.

— Unde te-a lovit? întrebă ea la întâmplare – mai mult ca să spună ceva. Oricum, îşi spuse ea, era mai bine să înceapă cu îngrijirile medicale şi abia apoi să-i spună ce avea de spus.

— Mi-am închipuit eu că băiatul ăla n-o să poată să ţină un secret. Ian închise uşa, după care, privind-o doar în treacăt, continuă să se spele, părând mai curând resemnat decât supărat. Bănuiesc că iar aţi râs în hohote pe socoteala mea.

— *Eu* n-am râs.

Bărbatul sesiză imediat tonul aparte cu care fusese rostit pronumele, se opri din spălat şi o privi din nou, de data asta ceva mai insistent.

— Tu n-ai râs. Atunci cine a râs? Domnişoara Mandy? Domnişoara Sarah Jane? Domnişoara Em? Toţi ai casei?

— Cam aşa ceva.

Iritarea lui o făcu să zâmbească. Aproape fără să-şi dea seama, începu să se destindă, iar strânsoarea degetelor pe cutia cu medicamente slăbi. Puse cutia pe masă şi îl întrebă din nou:

— Unde zici că te-a lovit?

Ian arătă cu degetul un loc în dreptul cutiei toracice, undeva sub bandaj.

— Aici. M-a durut de… m-a durut destul de tare atunci, pc loc, dar nu cred să am vreo coastă ruptă.

— Lasă, că mă uit eu. Tu aşează-te aici, pentru că oricum trebuie să mă uit la spatele tău.

— Spatele meu n-are nimic.

— Atunci înseamnă că trebuie să-ţi scot bandajul. Nu vrei să te aşezi odată?

— Stai puţin să-mi schimb pantalonii. Niciodată în viaţa mea nu m-am murdărit ca în astea două zile.

Se şterse cu un prosop pe mâini şi pe piept, după care se descheie la pantaloni. Înţelegând că avea de gând să se dezbrace în faţa ei, Susannah simţi că i se usucă gura. Când îi zări buricul şi părul negru de pe pântece, îşi întoarse repede privirile în altă parte. Dar imaginea lui, aşa cum sta acolo, în picioare, aproape gol, cu părul ud şi răvăşit, cu chipul drăcesc de frumos, pe care cuta aspră dintre sprâncene nu îl urâţea defel, cu umerii laţi şi muşchiuloşi şi cu braţele încordate în timp ce îşi scotea pantalonii, o ardea deja ca un fier înroşit.

Susannah îşi spuse îngrozită că făcuse o mare greşeală venind aici. Dar cum altfel i-ar fi putut spune ce hotărâre luase, dacă nu între patru ochi? Doar nu era să-i spună de faţă cu toată lumea că nu vroia să se mai culce niciodată cu el.

— Şi la urma urmelor, ce te-a apucat să încerci să ari ogorul? Vorbind, se uita, neclintită, pe singura fereastră din baracă.

— *Să încerc* să ar?! Află, te rog, că l-am arat pe tot, până la ultimul inci. Tocmai terminasem când fiarei ăleia nenorocite i-a intrat o piatră în copită.

Părea foarte mândru de el, exagerat chiar, ca un băieţel care se lăuda cu cine ştie ce ispravă.

Susannah îl auzi scoţându-şi pantalonii. Imaginea pe care o vedea cu ochii minţii o chinuia, dar făcu tot posibilul să o alunge, concentrându-se numai asupra ploii de afară.

— Bravo ţie.

Neprimind răspunsul pe care îl aşteptase, ca o răsplată pentru actul lui de curaj, Ian bâigui ceva nedesluşit. Câteva secunde mai târziu, era în spatele ei, mişcându-se atât de repede şi de tăcut, încât Susannah nu îşi dădu seama că se afla acolo decât atunci când o cuprinse de talie, trăgând-o spre el.

— Ian…

Simţind braţele puternice înlănţuindu-i mijlocul, închise ochii fără să vrea. Dar în clipa următoare îi deschise, căutând să se smulgă din strânsoare.

— Cât priveşte de ce am făcut-o, îi şopti el la ureche, mozolindu-i lotul delicat, răspunsul nu poate fi decât unul singur: niciun bărbat care se respectă, nici măcar un pierde-vară bun de nimic ca mine – cel puţin aşa mă consideri tu – nu-şi va lăsa femeia să-şi frângă spinarea făcând o muncă pe care ar trebui să o facă el însuşi.

Apoi se aplecă şi o sărută pe gât, în timp ce mâna puternică şi fierbinte care îi înlănţuise talia îi frământa acum un sân.

Susannah simţi că se sufocă, cât pe-aci să nu se mai poată ţine pe picioare. Îşi adună ultimele puteri şi se desprinse din braţele lui, după care se întoarse, făcu câţiva paşi înapoi şi îi privi.

De-abia atunci văzu că bărbatul era gol puşcă.

— Eşti… eşti dezbrăcat.

24

Urnirea ei fu de-a dreptul ridicolă. De îndată ce rosti acele cuvinte, îşi dădu seama că fusese o prostie, din partea ei să facă o constatare atât de evidentă. Dar tocmai şocul de a-l vedea în toată splendoarea goliciunii lui o făcuse să spună o asemenea nerozie. Şi adevărul este că aşa, gol, arăta superb. Trupul lui înalt, suplu dar muşchiulos şi puternic, umerii laţi, şoldurile înguste, picioarele lungi şi drepte, erau făcute să fie văzute în goliciunea lor. Susannah îl privi fascinată câteva clipe, ca atrasă de un magnet, apoi se uită în ochii lui.

— Da, sunt, spuse el, afabil, îndreptându-se spre ea.

Schiţă un zâmbet, din care Susannah deduse că era perfect conştient de efectul pe care goliciunea lui îl avea asupra ci.

Fără să se lase păcălită de acel zâmbet şi de mersul ca de felină, Susannah făcu un pas înapoi, oprindu-se cu spatele în dreptul mesei. Fără să se întoarcă, bâjbâi cu mâna după cutia cu medicamente.

— Trebuie… trebuie să mă uit la spatele tău.

— La dracu' cu spatele meu. Înainte ca fata să pună mâna pe cutia cu medicamente, Ian se apropie de ea şi o trase spre el. Lui Susannah aproape că i se tăie respiraţia simţind strânsoarea învăluitoare a braţelor calde şi puternice, mirosul atât de bărbătesc şi atingerea pielii netede şi moi.

Se smulse din strânsoare.

— Stai jos, îi spuse ea, cu asprime în glas şi, oarecum spre surprinderea ei, bărbatul se aşeză. Goliciunea lui o tulbura, aşa că încercă să nu se uite decât la spatele lat din faţa ei. Cu mâini nesigure, luă o forfecuţă din cutia cu medicamente şi tăie bandajul.

— E bine? întrebă el, văzând că Susannah nu spune nimic şi încercând să întoarcă încet capul, să vadă rănile.

— E mai bine. Mult mai bine, spuse ea şi aşa şi era.

Umflătura şi infecţia dispăruseră; leacul ei îşi făcuse efectul. Însă dungile subţiri şi roşii care îi brăzdau spatele rămăseseră şi Susannah se gândea speriată că, poate, n-aveau să mai dispară niciodată. Uşor bombate şi mai deschise la culoare decât restul pielii, aceste cicatrici aveau să-l înfiereze pentru totdeauna.

Puse forfecuţa în cutia cu medicamente şi luă borcanul cu alifie. Poate dacă l-ar mai unge pe spate o dată sau de două ori, unele cicatrici ar dispărea.

— Sper că nu e tot leacul ăla drăcesc, nu e aşa? Se uita la ea cum deşuruba capacul borcanului şi, din felul în care i se îmbinară sprâncenele, Susannah înţelese că nu prea îi ardea de glume.

— Ba da.

Ian sări ca ars, iar Susannah îl privi mirată, după care la vederea anumitor părţi ale anatomiei lui, îşi întoarse imediat privirile în altă parte.

— Ba nu. Nu mă mai tortura. Stătea cu mâinile întinse în faţă, ca un copil care încearcă să se ferească de medicamentul pe care mama lui îl obligă să-l ia, clătinând din cap.

— Dar, Ian, asta o să-ţi vindece toate rănile…

— Las' că s-au vindecat destul, mulţumesc. Să ştii că încă n-am uitat felul în care alifia asta a ta „m-a ajutat" să mă vindec ultima oară.

Cu o mişcare iute, întinse mâna şi îi luă borcanul. În ciuda protestelor ei şi a încercărilor de a şi-l lua înapoi, Ian îl puse la loc în cutia cu medicamente şi închise capacul. Înainte ca Susannah să-şi dea seama ce avea el de gând să facă, Ian se întoarse şi o luă în braţe, trăgând-o cu putere spre el. Luată prin surprindere şi tulburată încă şi mai mult de zâmbetul lui tandru, Susannah nu avu, vreme de câteva clipe, puterea de a-i rezista. Aşa cum stătea lipită de el, îşi simţea tot trupul fremătând de dorinţă. O ispiteau umerii laţi ai bărbatului şi părul negru de pe piept, care îi gâdila nasul. Susannah trase adânc aer în piept, inspirând mirosul lui cald şi bărbătesc. Pulsul i se acceleră. Îşi dădu capul pe spate, să-i întâlnească privirea.

Ian îi zâmbea, dar dincolo de umorul leneş, se întrezărea o insinuare de dorinţă, care o tulbura. Strânsoarea aproape dureroasă a braţelor puternice îi spunea că bărbatul o dorea; la fel şi neîndoielnica întărire a acelei părţi a anatomiei lui pe care o simţea

prin fustă şi la care nu se putea gândi fară să roşească. Ochii lui nu făceau decât să confirme ceea ce ea deja ştia.

Dintr-un motiv sau altul, Ian vroia să se culce din nou cu ea. Atunci, pe loc.

Bărbatul aplecă încet capul, vrând să o sărute. Susannah trase adânc aer în piept şi… pentru a doua oară de când se cunoşteau, îl călcă cu putere pe piciorul gol.

Ian îi dădu drumul, urlând de durere.

— Fir-ar al dracului să fie!

Susannah se îndepărtă în fugă de el, după care se întoarse şi îl privi drept în faţă. El se uita înciudat la ea, frecându-şi degetele lovite de călcâiul celuilalt picior. Era, firește, tot dezbrăcat, însă, după ce îi aruncă o privire scurtă dar pătrunzătoare, Susannah refuză să se mai lase ispitită de lipsa lui de pudoare. Cu o voinţă de fier, refuză să privească mai jos de gâtul bărbatului din faţa ei.

— De ce, mă rog, ai făcut asta? o întrebă el, oarecum mâhnit.

Susannah se străduia din răsputeri să-şi stăpânească emoţia. Uitase până şi frazele acelea pline de tact pe care le concepuse în ultimele câteva ore.

— Nu vreau să mă mai atingi, îi spuse ea neînduplecată.

— Cum? întrebă el, nedumerit.

Făcu câţiva paşi spre ea, însă fata întinse o mână înainte, împiedicându-l să se apropie. Pentru mai multă siguranţă, făcu şi un pas înapoi. Ar fi făcut mai mulţi, dar

constată speriată că ajunsese cu spatele în dreptul peretelui din faţă al barăcii, nemaiavând încotro să o ia.

— Te rog, ascultă-mă până la capăt. Răsuflă uşurată văzându-l că se opreşte, cu braţele încrucişate la piept şi uitându-se la ea, de parcă ar fi aşteptat să continue. Ceea ce… s-a petrecut între noi… a fost – trebuie să recunosc şi din vina ta, dar şi din vina mea. N-ar fi trebuit să se întâmple şi nici nu se va mai întâmpla. Nu ştiu cu ce fel de femei eşti tu obişnuit, dar eu nu pot… nu pot… Se opri, văzându-i expresia feţei din ce în ce mai întunecată.

— Ce nu poţi? o întrebă el, cu o politeţe vădit exagerată.

— Nu pot… ştii tu ce!

Ar fi vrut să se întoarcă repede cu spatele la el, să-şi ascundă roşeaţa din obraji, dar se temea ca nu cumva Ian să se apropie de ea pe la spate şi să o ia din nou în braţe. Supliciul ar fi fost mult prea mare. Ceea ce făcea ea era şi aşa destul de greu, ca să mai poată îndura, în acelaşi timp, şi tortura senzaţiilor ameţitoare pe care i le producea fiecare atingere a acelui trup viril.

— Nu poţi să faci dragoste cu mine? De ce nu? Mai ales că te-ai descurcat foarte bine… pentru o începătoare.

N-are să fie deloc uşor, îşi spuse Susannah. Glasul scăzut, uşor zeflemitor şi strălucirea aproape sălbatică din ochii cenuşii cu reflexe metalice nu prevesteau nimic bun. Dar, oricum, se aşteptase la asta. Nu trebuia decât să spună ce avea de spus şi apoi să plece. Că lui Ian avea să-i placă sau nu, asta nu mai conta.

— Sunt dispusă să rup contractul tău de angajare şi, dacă e nevoie să o fac în mod oficial, sunt aproape sigură

că tata n-ar avea nimic împotrivă. Oricum el nu a vrut decât să te reabiliteze şi e convins că a reuşit. Vei fi liber să pleci în Anglia sau oriunde ai să vrei, însă cât mai departe de aici.

Hotărârea de a-i reda libertatea o luase doar cu câteva minute în urmă; era o hotărâre dictată grabnic de un anumit instinct de apărare – dacă nu îl lăsa să plece acum, avea să fie legată de el pentru totdeauna, fără putinţă de scăpare. Atâta vreme cât îl ştia în preajma ei, cât îl putea vedea şi auzi, cât îl putea atinge – numai să fi întins mâna — putea oricând să-i cadă în braţe. Ian o atrăgea cu o forţă de-a dreptul înfricoşătoare, care o subjuga. Dacă vroia într-adevăr să respecte legământul făcut cu ea însăşi şi cu Dumnezeu, atunci Ian trebuia să plece. O durea gândul că n-avea să-l mai vadă niciodată, însă alternativele, toate alternativele erau infinit mai înfricoşătoare.

— Tu chiar vrei să plec? o întrebă el, în vreme ce din ochi îi ţâşneau fulgere de mânie.

— Eu sunt gata să-ţi redau libertatea spuse ea fără ezitare. Nu asta ai vrut? Poftim, eşti liber. Poţi chiar să te feliciţi, ţi-ai atins, în sfârşit, scopul. Mai mult decât atât să ştii că nu e nevoie să-mi înapoiezi banii pe care i-am plătit atunci când te-am „cumpărat" asta în cazul în care te-ai gândit cumva la „obligaţiile" pe care le ai faţă de mine. E drept că e vorba de o sumă destul de mare, însă în împrejurările de faţă, e mult mai bine aşa. Cel puţin asta...

— Da, ştiu, asta e părerea ta, o întrerupse el.

Vocea mieroasă, insinuantă nu prevestea nimic bun. Ochii cenuşii îi aruncau priviri tot mai ameninţătoare – nori de furtună trimiţând pe pământ zigzaguri de fulgere.

— Tu crezi deci că te-am sedus pentru ca, amăgindu-te cu linguşiri, să-mi recapăt libertatea, nu-i aşa? Uite ce cred eu: m-ai folosit ca armăsar de prăsilă şi acum mă goneşti, vrei cu tot dinadinsul să scapi de mine, pentru ca nimeni să nu afle micul nostru secret vinovat. Asta e adevărul gol-goluţ, nu-i aşa?

Susannah se înroşi, furioasă la culme. Dar nici nu apucă bine să riposteze la toate aceste învinuiri nedrepte şi jignitoare că Ian continuă, cu glas scăzut, aproape murmurat, însă cu atât mai înfricoşător. În timp ce vorbea, se apropia încet de Susannah, cu paşi grei, ameninţători. Ochii lui cenuşii o ţintuiau în perete, ca pe un biet fluture neajutorat.

— Ei bine, află de la mine, domnişoară Susannah, că aş fi putut să-mi recapăt libertatea în orice afurisită de clipă, şi asta chiar din ziua în care am ajuns aici, la fermă. Chiar crezi că un simplu petic de hârtie, pe care scrie că m-ai „cumpărat” şi că, vreme de şapte ani de zile de-acum încolo, voi fi în „proprietatea” ta, m-ar putea împiedica să plec? Am rămas pentru că aşa am vrut eu, pentru că mi-a plăcut să descopăr cât de fierbinte e – sub fustele ei urâte – cea mai mare dintre fiicele reverendului Redmon. Şi ştii ceva? Mi-a plăcut atât de mult, că am să mai rămân.

Între timp, se apropiase şi mai mult de ea. Înspăimântată de cuvintele lui şi de mânia pe care i-o citea în priviri şi din pe în ce mai furioasă ea însăşi, Susannah era totuşi conştientă de faptul că singurul

lucru pe care îl putea face era să fugă. Dacă Ian se apropia şi mai mult de ea, încercând să o îmbrăţişeze sau să o sărute, cine ştie ce avea să se mai întâmple. Firește că de o luptă corp la corp nici nu putea fi vorba. Şi la urma urmelor, ce ştia ea despre el? Instinctul ei feminin îi spunea că Ian nu era genul de bărbat care să dea într-o femeie, dar alternativa – aceea de a încerca să o subjuge cu uriaşa forţă a atracţiei trupeşti, pe care o exercita asupra ei – era încă şi mai înspăimântătoare.

Să se cuibărească în braţele lui, acum după ce rostise vorbele acelea pline de mândrie şi după ce – drept răspuns — el o umilise, aruncându-i în faţă o grămadă de cuvinte grele şi urâte, ar umple-o de ruşine, mai mult chiar decât faptul că-şi pierduse cinstea.

Ian încercă să o prindă, chiar în momentul în care Susannah se întoarse, încercând să deschidă uşa. Reuşi într-adevăr să o dea de perete, însă prea târziu; bărbatul o apucă de braţ şi o întoarse cu faţa spre el. Apoi, o prinse cu amândouă mâinile de mijloc şi o trase spre el, privindu-i cu ochi lacomi chipul alb ca varul.

— Nu-ţi face griji, scumpo. Dacă tu nu mă vrei, să ştii că tot voi găsi pe cineva cu care să mă simt bine. Şi asta cât de curând.

Îşi dezveli dinţii într-un rânjet batjocoritor.

— Chiar mi-ar plăcea să pot face o comparaţie între nişte surori. Deşi poate că n-ar trebui să ţi-o spun, nu-i aşa?

Susannah simţi că se sufoca.

— Dacă te atingi de vreuna dintre surorile mele…

— Da? Ce-ai să faci, mă rog? Ai să scrâşneşti din dinţi?

— Am să te împuşc, porcule!

Ian râse zgomotos. În ochi i se citea o furie vecină cu nebunia.

— Tu n-ai putut să-l împuşti pe Jed Likens şi crezi că o să mă poţi împuşca pe mine? Oricum, am de gând să-mi încerc norocul.

— Dă-mi drumul!

— Cu plăcere, domnişoară Susannah. Oricum, despre tine am aflat tot ce vroiam să ştiu. Sub înfăţişarea asta de femeie cucernică, eşti la fel de voluptoasă şi de nesătulă ca orice târfa din mahalalele Londrei… şi la fel de nestatornică.

Îi dădu drumul fără să o prevină, iar Susannah fu cât pe-aci să cadă pe spate, împiedicându-se de pragul uşii. Afară ploua cu găleata. Fata îşi redobândi echilibrul şi se îndreptă din spate pentru a-l înfrunta. Din ochi, îi ţâşneau fulgere de mânie. Vreme de o clipă, Ian stătu în deschizătura uşii, cu trupul gol strălucind în lumina roşiatică a focului, ceea ce îl făcea să pară încă şi mai înalt si mai muşchiulos decât ştia ea. Ochii strălucitori şi buzele strânse îi trădau mânia şi indignarea.

— Ne vedem la cină, îi spuse el apoi, pe un ton aparent calm, închizându-i uşa în nas.

Susannah stătu aproape o oră întreagă în grajd cu animalele, până când, în sfârşit, se calmă îndeajuns şi intră în casă, unde o aşteptau surorile ei. Ar fi zăbovit poate şi mai mult, dacă Ben n-ar fi intrat pe uşa din fată, cu vreo treabă anume. Înainte ca el să o poată zări stând acolo în întuneric, tristă şi nemângâiată, Susannah ieşi

tiptil prin spate, trecu pe lângă cocina porcilor şi se îndreptă spre casă. De data asta, domnişoara Isolda şi godacii ei stăteau la adăpost, feriţi de ploaia ce nu mai contenea. Însă sforăitul lor prietenos şi întrebător nu reuşi să-i aline durerea din suflet.

Din fericire, în absenţa ei, sosise şi mult aşteptata invitaţie la petrecerea dată de familia Haskins, iar Mandy şi Em erau sus, în camera lor, cercetând cu sârg o sumedenie de modele de rochii şi încercând să găsească ceva cât mai potrivit pentru Mandy. Aşa că în bucătărie nu era decât Sarah Jane, care, după ce o privi lung pe sora ei, se repezi la ea şi o îmbrăţişă.

— Ce ţi-a făcut? o întrebă ea, speriată. Nu, nu e nevoie să spui nimic. Ţi se citeşte totul în priviri.

De când murise mama lor, nimeni nu se gândise măcar să o dădăcească pe Susannah. Şi totuşi, ce bine era să îşi poată odihni capul, măcar câteva clipe, pe pieptul lui Sarah Jane, să găsească şi ea măcar un strop de mângâiere. Dar să cedeze furiei şi durerii care o măcinau însemna să dea dovadă de slăbiciune, or, Susannah nu era o femeie slabă.

Aşa că, luându-şi scama, îşi înălţă capul şi se îndepărtă de Sarah Jane, care îi dădu drumul, rămânând însă în faţa ei, cu mâinile în şolduri şi privind-o încruntată.

— Să ştii că dacă s-a atins de tine, am să-l jupoi cu mâna mea! spuse Sarah Jane. Era de la sine înţeles că persoana la care se referise ea nu putea fi decât Ian Connelly.

Susannah fu surprinsă să o audă pe blânda şi sfioasa Sarah Jane vorbind astfel, gata să sară în apărarea surorii ei mai mari. Zâmbi.

— Pun rămăşag că domnul Bridgewater habar n-are că poţi fi atât de înverşunată, spuse ea, suspinând.

Auzind-o, Sarah Jane scrâşni din dinţi, pentru ca în clipa următoare să i se adreseze lui Susannah pe un ton afectuos, oarecum complice.

— Ce s-a întâmplat, draga mea? Poţi să-mi spui?

Susannah clătină din cap.

— Nimic. Apoi adăugă repede, văzând exasperarea de pe chipul lui Sarah Jane. Nimic, zău. Ne-am… certat. C-Connelly…

— Connelly? Din felul în care o privi, Susannah îşi dădu seama că Sarah Jane sesizase schimbarea – Ian redevenise Connelly.

— Da, Connelly. De acum încolo, spuse Susannah, ca şi cum ar fi făcut un jurământ.

— Ah!

Sarah Jane înţelese în sfârşit tot ce era de înţeles. Recăpătându-şi stăpânirea de sine, Susannah schiţa un zâmbet forţat.

— Da, ah.

— Foarte bine faci.

— Ştiu. Numai că… îmi vine destul de greu…

— Oh, Susannah. Sarah Jane o luă de umeri, lipindu-şi fruntea de cea a surorii ei. Viaţa doare, nu-i aşa? O să-mi fie atâta dor de tine după ce o să plec de aici.

Simţind că o podideşte plânsul, Susannah o sărută repede pe Sarah Jane, făcu câţiva paşi înapoi şi se şterse la ochi.

— Doar nu o să ne punem amândouă pe plâns acum. Ce-or să-şi închipui Mandy şi Em când or să ne vadă?

Sarah Jane râse.

— Or să-şi închipuie, probabil, că am înnebunit. Chiar o laşi pe Mandy să se ducă la petrecere?

— I-am promis, aşa că va trebui să mă ţin de cuvânt. Deşi nu ştiu nici eu dacă e bine sau nu.

— Eu una cred că…, începu Sarah Jane să-şi expună părerile în legătură cu balurile la care toată lumea dansează. Tot ascultând-o vorbind, Susannah se linişti, reuşind să-şi stăpânească emoţiile şi să alunge toate gândurile negre.

Cina era aproape gata.

25

Aşa după cum ameninţase, Ian veni la masă, aducând cu el cutia cu medicamente, pe care o puse pe duşumeaua bucătăriei, fără să-i adreseze lui Susannah vreun cuvânt, într-adevăr, tot timpul cât statură în bucătărie, nu se uită nici măcar o dată la ea şi nici nu vorbi cu ea. În schimb, pe Mandy şi pe Em le fermecă de-a dreptul. Încercă chiar să-i zâmbească şi lui Sarah Jane, în felul lui făţarnic, însă fata îl îngheţă pe loc cu o privire atât de rece, încât fu nevoit să o lase în pace. Atenţia lui

era îndreptată mai ales asupra lui Mandy, ceea ce pe Susannah o făcea să clocotească de furie.

Ian se purtă la fel şi a doua zi la micul dejun, la masa de prânz şi seara. O ignora aproape complet pe Susannah, deşi nu într-atât încât să atragă atenţia reverendului Redmon sau lui Ben. Însă Susannah ştia foarte bine de ce se purta astfel cu ea, iar surorile ei sesizaseră fireşte neaşteptata schimbare de atitudine a lui Connelly. Reacţiile lor erau însă diferite.

Sarah Jane fusese cât pe-aci să-l repeadă, aşa cum ar fi meritat. De câte ori dădea cu ochii de el, îl sfredelea cu privirea. Ian se prefăcea însă că nu observă dezaprobarea din ochii ei. Şi poate că, într-adevăr, nici nu o observa. Mandy, nelăsând să-i scape niciun prilej, făcea în aşa fel încât să stea lângă el la masă şi reacţiona la orice remarcă de-a lui, cât de banală, zâmbind şi privindu-l galeş. Em, fascinată de jocul acela mut, în care protagoniştii se înţelegeau din priviri, se uita amuzată când la unul, când la altul, ca şi cum ar fi urmărit o cursă de cai. Situaţia în sine era într-adevăr caraghioasă, dar nu şi pentru Susannah, căreia numai de râs nu-i ardea. La gândul că Ian avea să-i fie duşman, simţi că se sufocă. Nici nu-şi dăduse seama până atunci cu câtă nerăbdare aştepta zâmbetele şi tachinările lui, privirile lui, care o făceau să se simtă atrăgătoare, mângâierile lui… Nu-şi dăduse seama câtă bucurie adusese omul acesta în viaţa ei searbădă de până atunci. Dar toată această bucurie dispăruse, iar Susannah se simţea prizonieră în propria ei casă, condamnată să trăiască sub acelaşi acoperiş cu bărbatul pe care îl dorea mai mult decât orice pe lume,

dar care n-avea să mai fie niciodată al ei. Legătura lor nu putea continua şi asta pentru simplul motiv că Susannah nu putea accepta sub nicio formă rolul de ibovnică.

Însă ceea ce o indigna mai mult decât orice, făcând-o să sufere neînchipuit de mult, era faptul că îl surprindea tot mai des zâmbindu-i lui Mandy şi privind-o admirativ, la fel cum, doar cu câteva zile în urmă, o privise pe ea.

Trecu o săptămână, iar Susannah simţea că înnebuneşte de-a binelea. Craddock nu se întorsese încă, ţinând-o probabil tot într-o beţie. De obicei, dispărea pentru trei sau patru zile. De data asta însă, lipsea cam de multişor.

Drept urmare, Ian fu nevoit să-şi petreacă mai tot timpul la fermă, făcând multe din treburile lui Craddock. Ben îi povestea lui Susannah aproape toate păţaniile lui Ian, care, vrând-nevrând, începea să înveţe câte ceva despre munca la fermă.

Susannah evita, pe cât posibil, să dea cu ochii de el. În schimb, Mandy era mai tot timpul în preajma lui. Dacă Ian mulgea vaca, Mandy îi ţinea găleata, dacă Ian trebuia să dea de mâncare animalelor, Mandy le chema. Dacă Ian scotea apă din fântână, Mandy era şi ea acolo.

Susannah nu putea să o certe pe sora ei, de teamă să nu fie asemuită cu vulpea, care, neputând ajunge la struguri, a spus că sunt acri. Aşa că i-a spus lui Em să stea cât mai mult pe lângă Mandy. Ascultătoare, mezina o urmărea pe sora ei peste tot, ca o umbră, ceea ce pe Mandy o înfuria la culme. Sarah Jane – şi nu Susannah, care de altfel nici nu era în termeni prea buni cu Amanda – încerca să-i

explice că nu era tocmai cuviincios ca o fată de vârsta ei să stea singură cu un bărbat tânăr, chipeş şi atât de viril cum era argatul lor. Cu totul alta era situaţia lui Susannah, îi spunea ea lui Mandy, într-o dimineaţa, fără să ştie că sora lor mai mare, aflată în camera de alături, auzea tot ce vorbeau. Susannah era o femeie matură, de douăzeci şi şase de api, a cărei moralitate era mai presus de orice bănuială. Între ea şi Connelly nu fusese şi nu avea să fie niciodată nimic. A o bănui pe domnişoara Susannah Redmon de imoralitate era ca şi cum reverendul Redmon însuşi ar fi fost bănuit de o asemenea josnicie.

Dacă ar şti ele..., îşi spuse Susannah. Numai că, din fericire, nu ştia nimeni, în afară de Ian, care, aşa ticălos cum era, n-ar fi fost totuşi în stare să dea totul în vileag.

În rarele ocazii când trebuia să dea cu ochii de el – la masă sau când se duceau la biserică – vorbea cu el cât mai puţin cu putinţă şi cu o politeţe exagerată. Ian îi răspundea însă numai când n-avea încotro. Cuvinte tăioase şi reci, ca de gheaţă… Priviri de granit.

Susannah suferea îngrozitor deşi îşi spunea întruna că orice durere, cât de cumplită, se domoleşte cu timpul. Îi pierise şi pofta de mâncare şi de-abia dacă se atingea de bunătăţile pe care le pregătea – ori de câte ori era abătută, Susannah îşi găsea refugiul şi alinarea în bucătărie. Găurile din obraji şi scobiturile din ce în ce mai pronunţate de la gât ar fi încântat-o cu siguranţă – firește, în cazul în care le-ar fi observat.

Balul la care fusese invitată Mandy urma să aibă loc în vinerea următoare, iar Susannah avea să o însoţească. Şi

deşi cele două surori nu erau în termeni dintre cei mai buni, Susannah se apucă să coasă rochia lui Mandy. De ani de zile, ea era cea care cosea rochiile surorilor ei, pentru că, în afară de gătit, se pricepea şi la croitorie. Avea să fie o rochie deosebită, din mătase verde, croită după un model descoperit de Mandy. Corsajul alungit se potrivea de minune cu mânecile în formă de pagodă – pe atunci foarte la modă strâmte până la cot şi de acolo largi, terminate, ceva mai sus de încheietura mâinii, cu volănaşe de dantelă şi cu fusta bogată, lungă până la glezne. Şi, deşi relaţiile dintre cele două surori erau mai încordate ca oricând, Susannah îşi dădea toată osteneala ca rochia să fie cât mai deosebită. Dorea din tot sufletul ca sora ei să fie cea mai frumoasă dintre fetele invitate la bal.

Când rochia fu aproape gata, Susannah o puse pe Mandy să o probeze, ca să-şi dea seama ce modificări mai. Avea de făcut.

Ian intră în bucătărie şi le găsi pe toate patru strânse laolaltă, alcătuind un adevărat tablou însufleţit. Mandy, personajul principal al grupului stătea în picioare pe un scăunel. Aşa cum stătea acolo, îmbrăcată cu rochia cea nouă, cu părul de culoarea aramei şi îmbujorată la faţă, era parcă mai frumoasă ca oricând. Susannah, în genunchi, cu gura plină de bolduri, dădea semnele pentru tiv. Em se chinuia să lege părul lui Mandy la spate cu o panglică verde, de aceeaşi culoare cu rochia. Sarah Jane strâmta rochia în talie, prinzând-o cu ace.

Mandy îi zâmbi lui Ian, invitându-l parcă să-i admire rochia.

— Nu-i aşa că e frumoasă? îl întrebă ea.

— E foarte frumoasă. Dar nu mai frumoasă decât cea care o poartă.

— Mare linguşitor mai eşti! îi spuse ea, aproape cu adoraţie.

Susannah fu cât pe-aci să înghită toate acele pe care le ţinea în gură. Sarah Jane îi aruncă lui Ian o privire care nu prevestea nimic bun. Em chicoti, cu toate că în cameră plutea o încordare sumbră, deprimantă.

— Vrei ceva, Connelly? îl întrebă deodată Sarah Jane.

— Da, domnişoară Sarah Jane. Se uită la Mandy cu un ochi critic. Dacă vreţi să fiţi într-adevăr în pas cu moda v-aş sugera să faceţi crinolina mai largă. La Londra se poartă crinoline atât de largi, că doamnele pot sta cu coatele sprijinite de fuste.

— De când ai plecat tu din Anglia, moda s-o mai fi schimbat, spuse Susannah, fără să se uite la el. Sarah Jane fu singura care sesiza încordarea din glasul ei, Mandy şi Em fiind în continuare preocupate de croiala rochiei.

— Dacă Sarah Jane a terminat, poţi să te dai jos de pe scaun, îi spuse ea lui Mandy.

— Nu pot să mă mişc, scânci fata. Sunt plină de ace.

— Permiteţi-mi să vă ajut, domnişoară, spuse Ian, luând-o în braţe şi coborând-o de pe scaun.

Stăteau acum foarte aproape unul de celălalt, atât de aproape, încât fusta verde de mătase se unduia în jurul picioarelor lui Ian. Bărbatul o ţinea de mijloc, în timp ce Mandy, cu mâinile pe umerii lui laţi şi privindu-l în ochi,

îi zâmbea galeş. Frumuseţea delicată a fetei se potrivea cu eleganţa şi distincţia lui Ian. Se putea spune, pe drept cuvânt, ca alcătuiau o pereche desăvârşită.

Susannah simţi că i se strânge stomacul.

— Mandy! se răsti ea.

Drept răspuns, Mandy îi zâmbi, iar Connelly ridică din sprâncene.

— Ce ziceai că vrei? îl întrebă Sarah Jane.

Ian îi zâmbi uşor batjocoritor, cunoscând foarte bine adevăratul motiv pentru care fata îi vorbise pe un ton atât de tăios. Îi dădu drumul lui Mandy şi se întoarse spre Susannah.,

— Scroafa aia mare a rupt gardul şi a luat-o la fugă pe câmp, cu godacii după ea.

— Cum? Domnişoara Isolda? Şi de ce nu mi-ai spus nimic până acum? îl întrebă ea, ieşind grăbită din bucătărie.

Când dădu cu ochii de scroafa, nu ştiu prea bine dacă să râdă sau să plângă. Domnişoara Isolda şi cei şase purceluşi tocmai invadaseră porţiunea de teren pe care, cu numai câteva zile în urmă, fuseseră plantaţi cartofii dulci.

— Oh, nu! gemu Susannah..

Le trebui jumătate de oră să prindă scroafa şi godacii şi să-i bage din nou în cocină. Mandy nu putuse să le ajute pentru că era încă „plină de ace“, iar Ian… Ian stătuse tot timpul cu braţele încrucişate, distrându-se copios. Susannah putea să-i poruncească să le ajute sau chiar să prindă el scroafa, însă ştia că ar fi fost în zadar. Ian nu

făcea niciodată decât ceea ce vroia. Atât şi nimic mai mult. Iar acum, dacă i-ar fi poruncit să o ajute, i-ar fi râs în nas.

După ce prinseră şi godacii şi îi băgară în cocină, Susannah îşi întoarse privirile, într-o doară, spre locul unde îi lăsase pe Mandy şi pe ticălosul de Connelly.

Cei doi stăteau faţă în faţă. Ian o ţinea de mijloc, iar Mandy, cu mâinile pe umerii lui, se ridicase pe vârfuri şi… îl săruta pe gură.

Susannah nu-şi putea, crede ochilor. Nu se putea ca… şi totuşi nu se înşelase. Îşi simţi trupul mistuit de focul sălbatic şi necruţător al geloziei.

26

Susannah nu urâse niciodată, pe nimeni. Acum însă îl ura pe Connelly. Cu înverşunare, cu sălbăticie. Îl ura de moarte, aspră şi neîndurătoare.

— Amanda, spuse ea pe un ton periculos de calm, intră în casă.

Mandy vru să spună ceva, apoi se răzgândi şi, uitându-se cu subînţeles la Ian, o porni spre casa.

Rămasă singură cu el, Susannah îl măsură întâi din cap până-n picioare, apoi îi spuse pe un ton cât mai glacial cu putinţă:

— Eşti un nemernic. Un bădăran, un pungaş şi un ticălos. Până şi un câine de pripas s-ar purta mai cuviincios decât tine. O pisică în călduri ar avea mai multă ruşine decât tine. Te-am văzut sărutând-o pe

Mandy şi ştiu ca ai făcut-o numai ca să te răzbuni pe mine. Dar nu uita că Mandy nu are decât şaptesprezece ani şi e neprihănită. Dacă ai avea cât de puţină conştiinţă ai lăsa-o în pace. Numai că nu ai aşa ceva. Şi tocmai de aceea, ascultă bine ce-ţi spun. Dacă te atingi de vreuna din surorile mele să ştii că mă duc la tata şi îi spun tot adevărul. Apoi am să te vând. Şi ştii cui? Lui George Renard, cel mai hain dintre proprietarii de pe-aici. Iar când domnul Renard va veni să te ia legat în lanţuri, nu liber, să faci tu ce vrei, ca aici, la noi – am să râd în hohote. Şi să ştii că vorbesc foarte serios. Nu vreau ca surorile mele să facă aceeaşi greşeală pe care am făcut-o eu.

— Află că „surioara ta cea nevinovată" ar putea să-ţi dea lecţii, îi spuse Ian zâmbind.

— Vrei să spui că… Mandy…, nu-şi găsi cuvintele.

— Un gentleman trebuie să fie discret, zâmbi el, oarecum zeflemitor. Şi tu ştii mai bine decât oricine că eu sunt un gentleman.

— Ştiu că eşti un porc! şuieră Susannah, pierzându-şi cumpătul.

— Atunci înseamnă că tu ai o adevărată slăbiciune pentru porci, spuse el râzând şi îndreptându-se spre grajd.

Privind în urma lui, Susannah se întreba cum de ajunsese să-l urască atât de mult pe bărbatul care, numai cu câteva zile în urmă, o făcuse să creadă că paradisul coborâse pe pământ anume pentru ea. Să se bată cu el nu putea. Ar fi însemnat să se înjosească nepermis de mult şi

în afară de asta, Ian era mult mai puternic decât ea. Cel mai bun lucru pe care îl putea face era să stea de vorbă cu Mandy. Dacă ceea ce îi dăduse el de înţeles era adevărat, atunci trebuia găsită grabnic o soluţie. Dacă ticălosul se culcase cu Mandy, trebuia acum să o ia de nevastă. Numai gândindu-se la o asemenea posibilitate, Susannah simţi că i se face rău. În primul rând Mandy era o fată prea bună pentru un individ de teapa lui Connelly. Şi apoi scandalul. Amanda Redmon, fiica reverendului Redmon să se mărite cu un ocnaş, condamnat pentru crimă. Iar ideea de a-i vedea mereu – sau de a şi-i închipui – ca soţ şi soţie ar ucide-o de-a binelea.

Că vroia să o recunoască sau nu, că îl ura sau nu pe netrebnicul care se lăuda că le sedusese şi pe ea şi pe Mandy, Ian Connelly era singurul bărbat pe care îl dorise vreodată — şi încă îl mai dorea – numai pentru ea.

În bucătărie nu erau decât Em şi Sarah Jane.

— Unde e Mandy? întrebă ea cu buzele strânse.

— S-a dus în camera ei să se schimbe, îi răspunse Sarah Jane, care, fără să fi văzut scena de pe deal, bănuia totuşi că ceva nu era tocmai în ordine.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, răspunse Susannah, ieşind grăbită din bucătărie.

O găsi pe Mandy în camera ei, chinuindu-se să-şi scoată rochia fară să atingă acele.

Susannah o ajută să se dezbrace, după care, căutându-şi cuvintele, începu:

— Mandy, spune-mi, te rog, cât de departe aţi mers, tu şi… Connelly?

Chipul fetei căpătă o expresie vinovată, inconfundabilă, mai ales pentru sora ei mai mare, care o cunoştea atât de bine. Roşeaţa din obraji, tremurai aproape imperceptibil al mâinilor şi privirile plecate o făcură pe Susannah să încremenească, cuprinsă de presimţiri din cele mai sumbre.

— Ce vrei să spui? Cum adică „cât de departe am mers“?

— Aţi fost… intimi? Înţelegi ce vreau să spun, nu? Trebuie să-mi spui…, e spre binele tău…

— Susannah! Ce-ţi trece prin cap? o întrerupse Mandy, sincer indignată. Cum poţi să crezi aşa ceva?

Susannah, care îşi cunoştea foarte bine sora, îşi dădu seama că fata nu se prefăcea. Răsuflă uşurată, scăpând de povara bănuielilor ce o apăsau.

— Şi… ce anume te-a făcut să crezi asta?

Lui Susannah nu-i scăpă uşoara ezitare şi nici privirile oarecum stânjenite ale fetei. Zâmbi în sinea ei. O crescuse pe Mandy de când avea cinci ani şi îi cunoştea toate reacţiile, chiar şi pe cele mai neaşteptate. O iubea pe Mandy, firește, numai că, de la o vreme, începuse să o privească şi ca pe o femeie, ba, mai mult decât atât, ca pe o rivală mai tânără, mai frumoasă şi mult mai atrăgătoare decât ea.

Susannah ştia că gelozia e un păcat, dar să fii geloasă pe propria-ţi soră era de-a dreptul josnic şi umilitor. Însă ticălosul de Ian Connelly reuşise să pătrundă în inima ei, de unde nimeni şi nimic nu-l mai putea izgoni. Se simţea ca şi cum ar fi fost posedată de diavol. Şi ceea ce era încă

şi mai cumplit, era că Ian nu era îndrăgostit nici de ea, nici de Mandy. El nu urmărise decât să-şi satisfacă poftele trupeşti şi atât. Ticălosul îşi bătuse joc de amândouă. Însă, spre deosebire de ea, Mandy avea o scuză – nu avea decât şaptesprezece ani.

— Te-am văzut sărutându-l, spuse Susannah, străduindu-se să vorbească pe un ton cât mai firesc cu putinţă. Ştii foarte bine că ceea ce ai făcut tu depăşeşte cu mult limitele a ceea ce îi este îngăduit unei fete tinere. Ai uitat de învoiala noastră? Tu trebuia să renunţi la a mai cocheta cu Connelly, iar eu urma să-ţi dau voie să te duci la bal. Tu însă ai încălcat învoiala.

— Adică nu mă mai laşi să mă duc?

— Nu, răspunse Susannah cu părere de rău. Familiarităţile astea cu Connelly…

Mandy o privi sfidătoare.

— Ba am să mă duc la bal. Şi n-ai să mă opreşti tu. La urma urmelor, nu eşti decât sora mea, nu mama mea. Şi dacă ai de gând să-i spui tatei despre mine şi Connelly, ai face mai bine să renunţi. Pentru că dacă mă pârăşti, te pârăsc şi eu pe tine şi pun rămăşag că tu ai mai multe de ascuns. În ceea ce-l priveşte pe Connelly, decât mine.

— Mandy!

— Vorbesc foarte serios, să ştii, insistă fata, cu ochii în lacrimi. Şi înşfăcând rochia verde de mătase, trecu în goană pe lângă Susannah, îndreptându-se spre uşă. Şi n-am nevoie să-mi termini tu rochia. Am să mi-o termin singură! adăugă ea, coborând în fugă scările.

27

Muzica era încântătoare. Sunetele grave ale unei viori se împleteau armonios cu notele delicate ale unei ţitere.

Susannah asculta vrăjită, stând între două doamne ceva mai în vârstă şi zâmbindu-le distrată celor care o salutau.

În sala lungă şi îngustă se aflau peste cincizeci de persoane, motiv pentru care ferestrele fuseseră larg deschise, lăsând să pătrundă înăuntru aerul răcoros al nopţii. Pereţii erau tapisaţi cu brocart auriu, care se asorta de minune cu draperiile din mătase, de culoare crem. Cele două căminuri din marmură erau acum pline cu camelii roz şi albe, iar podeaua lustruită strălucea în lumina celor şase candelabre.

Dintre invitaţi, numai Hiram Greer, mama lui şi familia Lewis erau membri ai congregaţiei tatălui ei. Ceilalţi în majoritate plantatori bogaţi, aparţineau parohiei Bisericii Episcopale Sfânta Elena, din oraş. Susannah se simţea oarecum stingheră, înconjurată de atâta opulenţă şi de atâta fast.

Era îmbrăcată cu rochia neagră, din poplin, cu care se ducea la biserică. Pe umeri îşi pusese o eşarfă albă, iar în piept, o broşă din argint. Părul şi-l strânsese la spate, ca de obicei, într-un coc gros. Constată cu o oarecare strângere de inimă că toţi cei din jurul ei erau mult mai bine îmbrăcaţi decât ea. Bărbaţii aveau fie peruci, fie părul strâns la spate într-o coadă. Purtau cu toţii haine elegante, ciorapi cu dungă şi veste brodate, din satin sau

din brocart. Rochiile doamnelor erau fie din mătase înflorată, fie din satin, fie din brocart strălucitor. Aveau toate pieptănături meşteşugite şi părul pudrat. Susannah părea, ca de obicei îmbrăcată urât şi fără gust. Poate că ar trebui să-şi facă nişte rochii noi, în culori ceva mai deschise, mai vii… Prostii! Ea avea nevoie de rochii rezistente, nu neapărat frumoase şi modeme. La urma urmelor, numai era nici foarte tânără şi ar fi părut de-a dreptul ridicolă, împopoţonată ca o fetişcană, ea, o femeie de douăzeci şi şase de ani.

O zări pe Mandy ceva mai departe, înconjurată de doi tineri, Todd Haskins şi Charles Rippley, care se întreceau în a-i oferi unul un pahar cu limonadă, iar celălalt o prăjitură. Rochia ei verde, de mătase, de care era atât de mândră, nu se putea compara cu elegantele toalete ale celorlalte femei. Însă Mandy era cu siguranţă cea mai frumoasă dintre toate fetele de-acolo. Constatarea o umplu pe Susannah de o mândrie aproape maternă.

Muzicanţii cântau un menuet, iar Susannah nu putu să nu admire graţia şi eleganţa perechilor care dansau. Ce n-ar fi dat să poată şi ea să danseze… Doamne, ce prostii îi mai treceau prin cap în seara asta. Auzi colo, să se facă de râs, ţopăind încolo şi încoace, în faţa atâtor oameni. Ca o cioară în mijlocul unui roi de fluturi.

Bineînţeles că îi interzisese şi lui Mandy să danseze. Nu se cădea ca fiica unui preot baptist să dea dovadă de atâta frivolitate.

— Domnişoară Redmon, ce plăcere! Nu v-am văzut de un car de ani.

Gazda ei, Leonora Haskins, mama lui Todd, se oprise în faţa ei, zâmbindu-i cu condescendenţă, deşi Susannah ştia foarte bine că familia Haskins aparţinea unei lumi diferite de cea a enoriaşilor reverendului John Redmon.

La un moment dat, îşi dădu seama că Mandy nu mai era acolo. Sala de bal se afla la parter şi probabil că fata se plictisise să tot stea acolo, urmărind cu privirea perechile care dansau. Poate că ieşise pe terasă. Întrebarea era însă cu cine ieşise?

Din ce în ce mai neliniştită, ea o întrerupse pe doamna Greer, care îi povestea ceva – nici nu ştia prea bine ce – şi, grăbită, îşi croi drum printre invitaţi.

Pe terasă erau câteva fete, însa niciuna dintre ele nu era Mandy. Dincolo de terasă, se afla o pajişte, în stânga erau grajdurile, iar în dreapta, nişte terenuri mlăştinoase, cultivate cu orez. Ce să caute Mandy acolo?

— Po’ să vă ajut cu ceva, doamna? Un bătrânel uscăţiv, unul din sclavii familiei Haskins, stătea în faţa ei, zâmbindu-i îndatoritor.

— O caut pe sora mea, spuse Susannah. Domnişoara Amanda Redmon. Este îmbrăcată cu o rochie verde, de mătase. N-aţi văzut-o cumva?

— Nu, doamnă, nu po’ să zic c-am văzut-o. Da aşteptaţi să-l întreb şi pe Henry.

Henry era majordomul familiei Haskins. Privind înăuntru, în sala de bal, unde Henry supraveghea totul cu un ochi vigilent, Susannah observă că oaspeţii erau din ce în ce mai bine dispuşi. Todd Haskins dansa cu o fată

blondă, foarte frumoasa, în schimb Hiram Greer nu mai era acolo.

Plecase oare Mandy cu el? Şi unde? Dacă era aşa, Susannah nu ştia dacă să-şi facă griji sau să stea liniştită. Îl cunoştea bine pe Greer şi ştia că nu s-ar fi atins de Mandy, însă o mira faptul că, dintre toţi bărbaţii care roiau în jurul ei, fata plecase tocmai cu Greer. Dar la urma urmelor, nici nu era sigură că aşa se petrecuseră lucrurile.

— Henry zice că donşoara Redmon s-a dus în grădinile cu trandafiri. Ah, şi mai zice că nu era singură. Era cu un bărbat.

– Mda, înţeleg, răspunse ea, nevrând să facă prea multă vâlvă în jurul dispariţiei lui Mandy. Îmi puteţi spune unde sunt aceste grădini cu trandafiri? Am auzit şi eu că sunt o adevărată minune.

— Cum să nu? Luaţi-o p-acolo, pe lângă bucătărie, spuse omul, arătându-i pe unde să o ia.

Susannah o pomi într-acolo, trecând pe lângă bucătărie, de unde răzbătea o mulţime de voci vesele şi de râsete. Pesemne că sclavii petreceau şi ei în felul lor.

Deodată, desluşi în întuneric silueta unui bărbat care stătea singur pe o bancă, foarte aproape de bucătărie. Recunoscându-l aproape imediat, trecu în grabă pe lângă el.

— Susannah.

Era Ian. I-ar fi recunoscut vocea oriunde şi oricând. Se ridică de pe bancă şi se apropie de ea. Şi tot ce însemnase gelozie, furie şi ură dispăru ca prin farmec. Susannah îşi dădu dintr-o dată seama cât de mult îl dorea. Îl dorise tot

timpul, chiar şi atunci când fusese furioasă pe el şi îi aruncase vorbe de ocară. Îi fusese dor de el, de râsul lui, de tachinările lui, de ceea ce simţea ori de câte ori se afla în preajma lui. Însă nu vroia cu niciun chip să cedeze. Trebuia să fie tare, pentru că, mai devreme sau mai târziu, dorinţa avea să dispară, iar ea avea să redevină cea dinainte. Era ca o boală de care aştepta să se vindece. Trebuia doar să evite să fie singură cu el. În seara asta le adusese la bal, pe ea şi pe Mandy, iar la întoarcere aveau să plece tot împreună. Deci nu avea cum să rămână singura cu el. Firește că, fiind un simplu servitor, i se interzisese să intre în casă. Mâncase la bucătărie, împreună cu ceilalţi servitori şi acum aştepta să le ducă acasă.

Luna strălucea aurie pe cerul întunecat, mirosul de liliac înmiresma aerul răcoros al nopţii, iar sunetele tulburătoare ale unei viori răzbăteau până la ei.

Ian fuma o ţigară de foi.

— De unde ai ţigara? îl întrebă ea.

— Mi-a dat-o unul dintre sclavi. A şterpelit-o din biroul domnului Owen.

Domnul Owen era Owen Haskins, tatăl lui Todd şi gazda lor.

— Nu ştiam că fumezi.

— Multe nu ştii tu despre mine… Ce faci aici, singură, pe întuneric? o întrebă el, de parcă i-ar fi cerut socoteală.

— O caut pe Mandy, răspunse ea sec. *Cu ce drept o întreba ce făcea acolo*? Ascultă, Connelly, sunt o femeie în

toată firea, am douăzeci şi şase de ani şi ştiu să-mi port singură de grijă.

— Ai douăzeci şi şase de ani? Pari mai tânără.

— Nu fi ipocrit. Ştiu foarte bine cum arăt.

— Credeam că nu eşti decât cu un an sau doi mai mare decât Sarah Jane. Ea câţi ani are?

— Douăzeci. Iar eu sunt cu şase ani mai mare decât ea.

— De ce e o diferenţă atât de mare între voi două?

Chipul lui Susannah se întunecă.

— Între mine şi Sarah Jane au fost trei băieţi care au murit. Mama a suferit enorm, deşi le-a iubit foarte mult pe Sarah Jane, pe Mandy şi pe Em. După Em, a mai fost un băiat. Mama a murit la naştere.

— Şi copilul?

— A doua zi.

— Tu semeni cu mama ta?

— Nu, spuse Susannah gânditoare. Mandy seamănă cu ea. Era frumoasă şi veselă. Eu semăn, la înfăţişare, cu tata, iar la fire, Dumnezeu ştie cu cine. Cu el în niciun caz.

— Tatăl tău e un sfânt. Însă, de unul singur, nu cred că s-ar fi putut ocupa şi de fermă, şi de familie, şi de biserică.

— Nu e o fire practică.

— Aşa că tu te-ai ocupat de toate, ai avut grijă de fermă şi ţi-ai crescut şi surorile mai mici. Cred ca nu ţi-a fost deloc uşor, mai ales la început, nu-i aşa?

— M-am descurcat. Şi pentru că veni vorba de surorile mele, trebuie să mă duc să o caut pe Mandy. Se pare că s-a dus în grădina cu trandafiri, însoţită de un bărbat.

— Ah. Iar tu, ca o mamă grijulie, trebuie să o cauţi şi să o târăşti înapoi în sala de bal.

— Cam aşa ceva. Susannah fu bucuroasă să constate că pe Ian nu-l deranja de fel ideea că Mandy era cu alt bărbat.

— Câţi ani aveai când ai renunţat la copilărie şi ai început să te ocupi de fermă şi de surorile tale mai mici?

— Mama a murit când eu aveam paisprezece ani.

— Şi, peste noapte, ai devenit o femeie în toată puterea cuvântului.

— Cineva trebuia să ia locul mamei. Tata era înnebunit de durere, iar fetele erau prea mici. Aşa că a trebuit să mă ocup şi de casă, şi de fermă, şi de biserică, şi de enoriaşi.

— Bănuiesc că nu ţi-a fost deloc uşor. Însă trebuie să recunosc că te-ai descurcat de minune. Nu-i de mirare că toţi te respectă. Eşti o femeie deosebită, Susannah. Nu râde, vorbesc foarte serios. Majoritatea femeilor pe care le-am cunoscut eu erau hrăpăreţe şi lacome. Nu făceau nimic gratuit, fără un motiv anume.

— Cred că exagerezi. Oare despre mama ta ai fi în stare să vorbeşti la fel?

Ian râse.

— Oh, mama mea e atât de diferită de tine şi de familia ta…

— Ce vrei să spui?

Ian ezită o clipă, apoi răspunse.

— Nu s-a purtat niciodată cu mine ca o mamă adevărată. De altfel a şi mărturisit, în nenumărate rânduri, că, dacă n-ar fi fost silită de împrejurări, nici n-ar

fi făcut copii. Eu am fost întotdeauna ca un ghimpe pentru ea.

Susannah înţelese că relaţiile dintre Ian şi mama lui erau destul de reci. Dar poate că nici pentru ea nu fusese prea uşor să afle că fiul ei era un criminal.

— Povesteşte-mi şi mie câte ceva despre viaţa ta… dinainte.

— Vrei să spui dinainte de a fi condamnat? Ce-ai zice dacă ţi-aş spune că eram putred de bogat, că avem o jumătate de duzină de palate şi că nu făceam altceva decât să joc cărţi toată noaptea, să călăresc şi să semnez poliţe pentru bancă? o întrebă el, clipind şiret.

— Aş zice că eşti un mare mincinos.

— Atunci am să-ţi spun altădată adevărul. Acum trebuie să o salvăm pe surioara ta rătăcitoare, nu-i aşa?

Probabil că nu îi făcea nicio plăcere să vorbească despre trecutul lui. Aşa că îi dăduse de înţeles că vroia să schimbe subiectul.

— Cred că trebuie să o luăm pe-aici, spuse el. Într-adevăr, după miresmele îmbătătoare care pluteau în adierea uşoară a nopţii de vară, îşi dădură seama că se aflau în apropierea grădinii cu trandafiri.

Susannah zări în depărtare un pavilion mic, cu acoperişul alb şi îl trase pe Ian într-acolo. Când îşi dădu seama ce făcuse, era deja prea târziu.

— Susannah, te-am mai întrebat o dată, dar n-ai vrut să-mi răspunzi. Ai avut vreodată un curtezan? o întrebă el, cu zâmbetul pe buze, dar cu o expresie neaşteptat de serioasă şi de gravă.

— Nu te priveşte, răspunse ea, ferindu-şi privirile.

Între timp intraseră în grădină şi acum mergeau de-a lungul unei poteci presărate cu coji de cochilii de scoici, care scârţâiau sub picioare.

— Şi te rog foarte mult să nu mai îmi faci curte. M-am oferit deja să-ţi redau libertatea. Altceva nu mai am ce să-ţi dau.

— Mă amuză să-ţi fac curte. Şi, în afară de asta, dacă îţi mai aduci aminte nu ţi-am cerut încă să-mi redai libertatea. Dar tot nu mi-ai răspuns la întrebare.

Era clar că n-avea să se dea bătut cu una cu două. Susannah ştia că, până la urmă, tot trebuia să-i spună adevărul.

— Bine, văd că n-am încotro. Nu, n-am avut niciun curtezan.

— Dar acum ai.

— Cum? se încruntă ea.

— Foarte bine, rânji el. Consideră-mă pe mine curtezanul tău. Vorbeşte-mi. Zâmbeşte-mi. Râzi împreună cu mine. Cochetează cu mine. Nu e aşa că-ţi place să ţi se facă curte?

— Eşti de-a dreptul ridicol, spuse ea cu jumătate de gură. Se străduia din răsputeri să se smulgă de sub vraja chipului frumos şi a vorbelor frumoase ale diavolului cu chip de corn din faţa ei.

Între timp, se apropiaseră de pavilion. Dintr-o privire, Susannah îşi dădu seama că Mandy nu era acolo.

— Înţeleg că nu prea te-ai bucurat de plăcerile vieţii, îi spuse Ian, trăgând-o după el în pavilion.

— Nu, răspunse ea cu asprime.

Ian râse.

— Acum însă…

— Acum însă trebuie să o găsesc pe Mandy. Poate că şi ea mă caută pe mine. Nu vreau să…

— Ia mai dă-o în colo pe Mandy. E destul de mare să-şi poarte singură de grijă. Tu vino să te joci cu mine, Susannah, spuse el, luându-i mâinile într-ale lui.

— Încetează, spuse ea, pe un ton şovăielnic.

Ian continua să zâmbească, iar Susannah îşi dădu seama că hotărârea ei de a-i rezista avea să se ducă pe apa sâmbetei.,

În depărtare, se auzeau sunetele duioase ale viorii.

— Vrei să dansăm?

Susannah încuviinţă, de parcă atât ar fi aşteptat.

Era un vals. Ian începu să fredoneze încet melodia care părea să-i apropie din ce în ce mai mult. Avea o voce profundă şi aspră, care o tulbura. Bărbatul o trase spre el si începură să danseze în ritmul viorii. O ţinea cu o mână de mijloc, iar cu cealaltă de mână, într-o strânsoare caldă, ce îi dădea fiori.

— Un-doi-trei, un-doi-trei, un-doi-trei-patru, numără el, în timp ce Susannah încerca, şovăitoare, să-şi potrivească paşii cu ai lui.

Nu-i era prea la îndemână, pentru că apropierea de trupul lui o tulbura. Îi simţea pieptul tare strivindu-i sânii şi coapsele puternice lipite de picioarele ei. Simţea mirosul de mosc şi căldura trupului muşchiulos, pe care, în clipele acelea, îl dorea mai mult decât orice pe lume. Prinşi în vârtejul dansului intrară în pavilion.

Când muzica încetă, stăteau lipiţi unul de celălalt, râzând. Uitându-se la el, la chipul acela diabolic de frumos, la ochii negri cu gene lungi şi la gura senzuală, Susannah îşi dădu seama cat de mult îl iubea. Nu era numai foarte îndrăgostită de el, ci îl şi iubea. Din tot sufletul, din adâncul fiinţei ei, fără să se poată împotrivi, fără să mai poată suporta ideea de a trăi departe de ea. Inima începu să-i bată cu putere, tulburată de această dragoste, care năvălise pur şi simplu în viaţa ei, neaşteptată şi nepoftită, luând locul monotoniei de până atunci. Numai că nu putea face nimic şi, mai ales, nu se putea, pune cu soarta care îi hărăzise să se îndrăgostească la bătrâneţe. Ca un om prins în nisipurile mişcătoare, se simţea trasa adânc, tot mai adânc, până când avea să piardă orice speranţă de a mai scăpa. De voinţa de a scăpa nici nu mai putea fi vorba. Cum ar mai fi putut, de acum în colo să stea departe de omul care, pentru ea, însemna mai mult chiar si decât aerul pe care îl respira.

Pe chip i se citeau probabil toate aceste sentimente, pentru că, la un moment dat, Ian încetă să mai râdă şi o privi atent.

— Ce s-a întâmplat?

— Dă-mi drumul, spuse ea, încercând să scape din strânsoarea braţelor puternice.

Trebuia să fugă de el, să rămână câteva clipe singură, să chibzuiască în linişte asupra acestui nou adevăr, atât de răscolitor. Ştia foarte bine că, dacă, fără să vrea, i-ar da

de înţeles ce simte pentru el, asta ar însemna că, din clipa aceea avea să fie in permanenţă la discreţia lui.

Numai că Ian o ţinea strâns, aşa încât toate încercările ei de a se desprinde din braţele lui fură zadarnice.

— Dă-mi drumul!

— De ce? şopti el prinzând-o de talie şi trăgând-o spre el. Deşi se zbătea să scape, în sinea ei, nu dorea decât să-şi încolăcească braţele în jurul gâtului său şi…

Stătură lipiţi unul de celălalt, fără să scoată o vorbă, până când, uitându-se în ochii ei, Ian rupse tăcerea.

— Sărută-mă Susannah. Cuvintele fuseseră rostite ca un murmur ispititor, fierbinte şi adânc. În lumina lunii, chipul lui părea, în acelaşi timp, demonic şi divin.

— Nu… nu pot.

— Ba poţi. De ce nu încerci?

— Ian…

— Sărută-mă.

— Ştiu… nu e bine…

— Sărută-mă.

Susannah se ridică încet pe vârfuri şi îşi lipi buzele de gura lui. Îl dorea. Avea nevoie de el. Îi mângâie umerii laţi şi îşi lipi coapsele de ale lui. Inima îi bătea nebuneşte, buzele îi fremătau de dorinţă, iar sângele îi clocotea în vene.

— Oh, Ian. Ian. Un strigăt scurt, spart.

Răspunzând parcă chemării aproape şoptite, bărbatul se aplecă deasupra ei şi o sărută lacom. Apoi o întinse jos, pe podea, fără ca Susannah să opună cea mai mică rezistenţă. Când îi ridică fusta, ea gemu şi îşi arcui

spatele. Când el îşi descheie pantalonii şi îi desfăcu picioarele, ea îşi ridică şezutul, pregătită să-l primească.

Făcură dragoste repede, grăbiţi. O dezlănţuire năvalnică şi fierbinte, ca lava încinsă a unui vulcan…

Zăceau întinşi, epuizaţi şi năduşiţi, pe podeaua de lemn, tare şi rece. Susannah rămase cu picioarele desfăcute şi cu rochia ei de duminică ridicată până în talie. Era goală de la buric în jos. La fel şi argatul ei, care aproape că adormise, răsturnat peste ea şi cu bărbăţia încă în trupul ce o primise atât de nerăbdător.

Dar dacă trecea cineva pe acolo şi îi vedea?

— Ian! strigă ea, împingându-l. Ian, ridică-te! Dacă vine cineva?

— De ce atâta grabă? bombăni el, rostogolindu-se pe spate.

Susannah se ridică iute în picioare, îşi aranjă juponul şi rochia şi îşi îndreptă eşarfa. Ian stătea pe spate, cu mâinile sub cap şi cu pantalonii descheiaţi. *Omul asta n-are chiar niciun pic de pudoare,* îşi spuse Susannah, ferindu-şi privirile.

— Ridică-te! Să nu vină cineva! şuieră ea. Avea rochia şifonată, părul ud si încâlcit, iar obrajii îi ardeau.

— Stai, Susannah, lasă-mă pe mine! îi spuse el văzând-o cum se chinuia să-şi strângă părul în ceva care să semene cât de cât cu un coc.

— Bine, grăbeşte-te!

La gândul că ar putea fi descoperiri, Susannah simţi că i se face rău. Până în zori, tot oraşul Beaufort avea sa afle ce s-a întâmplat între fiica reverendului Redmon şi

argatul lor Ian Connelly. În sinea ei, însă, nu-i părea rău de ceea ce făcuse pentru că îl iubea.

— Nu trebuia să… facem ce-am făcut… e un păcat. Iar eu ştiam că e un păcat şi totuşi… am făcut-o.

— Eu unul nu cred că e un păcat. La urma urmelor, depinde şi cum priveşti lucrurile.

Susannah clătina din cap.

— Păcatul e păcat, şopti el. Faptul că noi doi avem păreri diferite nu schimba cu nimic lucrurile. Adevărul nu poate fi decât unul singur. Susannah, tu eşti o femeie foarte încăpăţânată. Şi… foarte frumoasă.

— Încetează, Ian, spuse ea înciudată. Ştiu foarte bine că nu sunt frumoasă. Fii şi tu măcar o dată sincer şi recunoaşte că sunt o femeie obişnuită, cu nimic mai deosebită decât altele. Ba, la drept vorbind, sunt chiar urâtă.

— Nu e adevărat. Eşti frumoasă şi îţi jur că spun adevărul.

— Minţi.

— Nu mint, Susannah. Eşti într-adevăr foarte frumoasă, cu părul ăsta arămiu, cu ochii adânci ca două ochiuri de apă ascunse într-un luminiş de taină, cu buzele pline şi moi, de culoarea zmeurei şi cu trupul pentru care te-ar invidia până şi Venus.

— Cine mai e şi Venus asta?

Ian o privi mirat câteva clipe, apoi începu să râdă în hohote.

— Venus, draga mea, este una din cele mai frumoase statui din lume. O siluetă clasică, aproape perfectă. Dar bineînţeles că tatăl tău nu ţi-a pomenit nimic despre ea.

— De ce?

— Pentru că Venus e aproape goală. Şi foarte… voluptoasă. La vechii romani, era zeiţa frumuseţii şi a iubirii.

— Ah!

— Aşa că, atunci când îţi spun că eşti frumoasă, trebuie să mă crezi. Ne-am înţeles?

— Dar…

— Spune: da Ian.

Susannah se predă.

— Da, Ian.

Drept răsplată bărbatul o sărută.

— Susannah! Susannah, eşti aici?,

Susannah se desprinse ca arsă din braţele lui Ian.

— Mandy, şopti ea, îngrozită.

— Susannah!

După scârţâitul scoicilor de pe potecă, îşi dădură seama că Mandy intrase în grădina cu trandafiri.

— Mandy… domnişoară Mandy, te rog, dă-mi voie să-ţi explic! Te iubesc!

Era vocea lui Hiram Greer, care venea şi el grăbit în urma ei.

— Lasă-mă în pace! Pleacă de-aici! Cum îndrăzneşti să-mi spui aşa ceva? Susannah!

— Ce Dumnezeu…? Trebuie să mă duc la ea. Cum arăt? îl întrebă Susannah pe Ian.

— Domnişoară Mandy, n-am vrut să te jignesc, crede-mă, eu…

— Dacă te mai ţii după mine, să ştii că ţip. Susannah!

— Arăţi foarte bine. Fiica reverendului Redmon în carne şi oase. Sobră şi corect îmbrăcată ca întotdeauna.

— Susannah! ţipă Mandy, îngrozită. Ia mâna de pe mine! Apoi auziră ceva ce semăna cu o încăierare, zgomotul unui material sfâşiat şi o palmă.

— Mandy! strigă Susannah, ţâşnind din întuneric. Mandy, sunt aici!

O zări pe sora ei, la o distanţa de câţiva metri de pavilion, zbătându-se în braţele lui Hiram Greer.

— Mandy! Domnule Greer, dă-i drumul! Nu ţi-e ruşine?

— Susannah! Oh, slavă Domnului! Spuse Mandy, smulgându-se din strânsoare.

— Domnişoara Susannah! Aaa… Să nu vă închipuiţi cumva că eu… Nu e ceea ce credeţi dumneavoastră…

— Mi s-a spus că te-ai dus în grădina cu trandafiri. Am vrut să vin şi eu după tine, iar el a ţinut cu tot dinadinsul să meargă cu mine. M-a urmărit tot timpul, deşi l-am rugat să mă lase în pace. Mergea în urma mea şi, la un moment dat, a… pus mâna pe mine, suspină Mandy, cuibărindu-se în braţele surorii ei şi începând să plângă în hohote.

Susannah se sperie îngrozitor, mai ales când văzu corsajul sfâşiat al rochiei verzi de mătase, de sub care se ivea dantela albă a cămăşii.

— Domnule Greer, spuse ea pe un ton ameninţător, îmbrăţişându-şi sora, care plângea cu sughiţuri. Ce i-ai făcut?

Greer o privi ruşinat.

— Domnişoară Susannah… ştiţi… mi s-a părut că se poartă prea… liber cu unii dintre băieţii de pe-aici. Am

încercat să-i spun, dar n-a vurt să mă asculte. Şi apoi, nu puteam să o las să iasă singură, nu-i aşa? Dacă i se întâmpla ceva?

Tot vorbind şi apărându-se, se apropiase de Susannah, care simţi imediat mirosul de alcool pe care Greer îl răspândea în jurul său.

— M-a… sărutat şi… a pus mâna pe mine şi… mi-a sfâşiat rochia. Oh, Susannah, hai să mergem acasă. Te rog.

— Sigur că mergem, scumpa mea. Domnule Greer…

— Lasă-mă pe mine, Susannah, se auzi din spatele lor vocea lui Ian.

— Oh, Ian, să nu-ţi închipui că eu…, spuse Mandy, izbucnind din nou în plâns şi îngropându-şi faţa în umărul lui Susannah.

— Ascultă, Mandy, eu ţi-am mai spus ţie odată, atunci când m-ai sărutat, că eşti încă foarte tânără şi nevinovată şi nu ştii că bărbaţii pot fi uneori extrem de periculoşi.

Ian vorbise foarte încet, aproape în şoaptă.

— Mi-e atât de ruşine, spuse Mandy.

— N-ai niciun motiv să-ţi fie ruşine, scumpa mea, îi spuse Susannah, mângâind-o pe spate şi dându-şi seama cât de greşit îl judecase pe Ian, atunci când o văzuse pe Mandy sărutându-l. Aşa că ea era cea căreia trebuia să-i fie ruşine.

— Ţi-a făcut vreun rău? o întrebă Ian pe Mandy.

— Nu… chiar. Însă…

— Ai mare noroc, îi spuse el lui Greer. Pentru că dacă… te-ai fi atins de ea, te-aş fi omorât cu mâna mea. Eşti un bărbat în toată firea şi ştii la fel de bine ca şi mine că, deşi

îi place să cocheteze, domnişoara Mandy nu e decât o fetiţă naivă. Şi cu asta, îi trase un pumn zdravăn lui Greer, care, ameţit, se prăbuşi peste o tufa de trandafiri.

— Bine i-ai făcut, se bucură Mandy. I-ai rupt falca?

— Nu, nu l-am lovit prea tare. O să aibă doar o vânătaie şi atât.

În drum spre casă, nu vorbiră aproape deloc. Când ajunseră, Mandy urcă repede în camera ei.

— Şi eu care mi-am închipuit că tu şi Mandy… Ar fi trebuit să-mi dau seama.

— Da, ar fi trebuit, şopti el, sărutând-o. Ţi-am spus că nu mă interesează niciuna dintre surorile tale. De ce n-ai vrut să mă crezi?

— Eu…

— Susannah, tu nu vii? o strigă Mandy de pe verandă.

— Trebuie să plec, spuse ea, uitându-se în ochii lui. Bărbatul o privea, zâmbind.

— Ian, eu… Vroia să-i spună, trebuia să-i spună că-l iubeşte.

— Susannah!

— Vin imediat, Mandy. Apoi, către Ian:

— Bine, atunci mai vorbim mâine.

— Da… mâine, îi spuse el gânditor, urmărind-o cu privirea.

28

Pentru prima oară în viaţa lui, Ian Connelly era îndrăgostit. Stătea întins pe spate, în patul tare din

baracă ce îi servea acum drept locuinţă îi zâmbea. Multe mame, dornice să găsească „o partida” pentru fiicele lor, îl sufocaseră cu insistenţele lor. Avusese drept amante – pe rând, firește – o mulţime de actriţe şi dansatoare de operă. Ultima lui amanta, Serena, pentru care mulţi bărbaţi îl invidiau, era într-adevăr o frumuseţe. Ian revedea în minte părul ei negru şi lucios, ochii strălucitori, pielea de culoarea mierii şi trupul care, în ceea ce priveşte rotunjimile, rivaliza cu cel al lui Susannah. În cele şase luni de când era amanta lui, Ian ajunsese să ţină destul de mult la ea. Şi totuşi, pentru Serena nu simţise niciodată ceva atât de răscolitor cum simţea acum pentru domnişoara Susannah Redmon.

Şi-o amintea, zâmbind, aşa cum o văzuse prima oară, atunci, la licitaţie. Urâtă, cocoşată şi fără talie, o fată bătrână îmbrăcată fără gust, arţăgoasă şi încăpăţânată. Pe scurt, o femeie cum nu mai văzuse niciodată până atunci. Cu timpul, însă, descoperise că aceea nu era decât o faţadă, dincolo de care vibra un suflet duios şi cald, la fel de frumos ca şi chipul Serenei. Or, spre deosebire de chipuri, care cu timpul se ofilesc, sufletele rămân mereu frumoase.

Asta nu însemna că Susannah nu avea şi o frumuseţe a trupului, pe care însă numai el ştiuse să o descopere. Goală şi flămândă de iubire, cu pielea înfierbântată, cu buzele moi, cu ochii adânci şi visători, cu părul ce i se revărsa pe umeri ca o cascadă de foc, cu rotunjimile voluptoase ale trupului şi cu talia subţire, Susannah era cu totul alta decât femeia ştearsă, fără talie şi îmbrăcată

fără pic de gust. Ian nu avusese nicicând o amantă mai bună, mai sălbatică şi mai însetată de iubire ca Susannah.

Unei asemenea femei i-ar fi putut fi credincios toată viaţa. Dacă ar şti-o numai a lui pentru totdeauna, nici n-ar putea să o înşele.

Nu cumva se gândea să… se însoare cu ea? Şi la urma urmelor de ce nu? Deşi diferită de doamnele cu care era el obişnuit, Susannah era şi ea, fără îndoială, o doamnă. Ba, în multe privinţe, era chiar mai doamnă decât ele.

În afară de asta, Susannah nu putea fi amanta lui. Refuza să se gândească la ea ca la o ibovnică, deşi se culcase cu ea de două ori. Dar dacă se culca cu ea, asta însemna că Susannah nu-i putea fi decât amantă sau soţie.

Domnişoara Susannah Redmon n-ar accepta nici în ruptul capului să-i fie doar amantă. Acum că se culcase cu el de două ori, avea firește să-i ceară să o ia de nevastă. Îi spusese doar că aveau ceva de vorbit a doua zi de dimineaţă. Vroia oare să-i propună să se însoare cu ea?

Ian începu să râdă de unul singur, gândindu-se la figura lui Susannah atunci când avea să-i spună că este într-adevăr marchiz.

Râzând şi gândindu-se la Susannah, nu auzi uşa deschizându-se şi nu-l văzu nici pe bărbatul care se strecură înăuntru, până când nu zări umbra uriaşă aplecată deasupra patului său.

— De data asta, ai să mori, Derne, şuieră necunoscutul. Lama unui cuţit sclipi în întunericul din baracă, îndreptându-se ameninţătoare spre pieptul lui Ian.

Deşi părea imposibil, duşmanii lui îl găsiseră şi de data aceasta.

29

Susannah se trezise devreme şi acum, aplecată deasupra mesei din bucătărie, frământa aluatul pentru pâine, fredonând o melodie care o obsedase toată noaptea. Băgă pâinea în cuptor şi făcu două, trei piruete, în ritmul melodiei.

Se va mărita cu Ian. La urma urmelor, de ce să nu-şi încerce norocul? Era poate o îndrăzneală prea mare, un act de curaj, sau poate o prostie. Dar nici să dea înapoi nu vroia. Avea să-i ceară lui Ian să o ia de soţie.

Se va isca, firește, un scandal, vecinii aveau să bârfească şi, poate, cei mai fanatici dintre ei aveau să o dispreţuiască o vreme, dar lui Susannah pur şi simplu nu-i păsa.

Îl dorea pe Ian, îl vroia numai pentru ea şi nimeni şi nimic n-avea să o împiedice să obţină ceea ce vroia.

Vor avea copii, băieţi bruneţi şi dolofani şi fetiţe drăgălaşe, cu ochi cenuşii… sau poate că aveau să semene cu ea.

Poate că şi era deja însărcinată. De data aceasta însă, gândul nu o mai îngrozi la fel ca înainte. Dimpotrivă.

Tata n-ar avea nimic împotrivă, îşi spuse ea. Am să-i spun că îl iubesc pe Ian şi că vreau să mă mărit cu el. Nici măcar nu-i trecea prin minte că bătrânul ar putea suferi.

Ian nu era, totuși, decât un argat și, pe deasupra, un pușcăriaș. Dar reverendul Redmon o lăsase întotdeauna să facă ceea ce vroia. Doar n-avea să o oprească tocmai acum. La urma urmelor, și lui îi plăcea de Ian. Iar ca tată, fericirea fiicei sale era mai presus de orice.

Iar Susannah era într-adevăr fericită. Aproape că uitase ce însemna fericirea – mai ales după moartea mamei sale. Nu făcuse decât ceea ce trebuia să facă, devotându-se trup și suflet tatălui și surorilor ei. Dar nu fusese niciodată fericită.

Însă se resemnase. Își crescuse surorile ca pe propriile ei fiice și avusese grijă de casă ca de propriul ei cămin. Rând pe rând, fetele aveau să se mărite, să se așeze la casele lor, să aibă copii. Iar ea, fata bătrână, avea să rămână singură…

Dar Ian intrase în viața ei ca o furtună și de atunci încoace totul se schimbase, nimic nu mai era ca înainte… și în primul rând ea. Femeia urâtă și îmbrăcată fără gust dispăruse.

Furată de gânduri, nici nu îl auzi pe Ben intrând în bucătărie.

— Buna ’mneața, donșoară Susannah.

Se întoarse cu fața spre el și văzu că nu adusese lemne pentru foc. În schimb, își frământa mâinile, mutându-se de pe un picior pe celălalt.

— Apăi… s-a întâmplat ceva, spuse el pe un ton care nu prevestea nimic bun.

— Ce s-a întâmplat? Presimțiri din cele mai sumbre puseră stăpânire pe ea. Nu cumva…

— Connelly nu e nicăierea şi baraca lui arată de parcă ar fi trecut uraganu' p'acolo. Cred că a plecat, sau l-a luat careva, sau… ştiu şi eu…

— Cum?

Vreme de o clipă, Susannah îl privi îngrozită. Apoi se duse la uşă, îşi ridică fustele şi o luă la fugă, într-acolo.

Baraca lui arăta într-adevăr ca un balamuc. Uşa era scoasă din balamale, patul zăcea răsturnat pe o parte, salteaua fusese tăiată, iar paiele se împrăştiaseră pe podeaua de lemn. Numai un nebun sau un om cuprins de furie ar fi putut face asta. Cana de apă era făcută ţăndări. La fel şi oglinda de deasupra spălătorului.

Ian nu era nicăieri. Nici în grajd, nici în hambar, nici pe câmp. După ce îl căută disperată, vreme de o jumătate de oră, Susannah se întoarse la baracă, unde se adunaseră, între timp, toţi ai casei.

— I s-a întâmplat ceva lui Ian, le spuse ea, cu vocea sugrumată de spaimă.

— Nu poţi fi chiar atât de sigură, Susannah, spuse Sarah Jane.

— Poate că domnul Greer…, spuse Mandy speriată.

— Sau Jed Likens, fu de părere Em.

— Craddock nu s-a întors nici până acum. Poate că el l-a… spuse Ben.

— Ia mai taci tu din gură, îl repezi Sarah Jane.

— Trebuie să-l căutăm pe Ian, spuse Susannah, încercând să pară cât mai calmă cu putinţă.

Trebuia să rămână calmă de dragul lui Ian. Era clar că în baracă se dăduse o luptă. O luptă pe viaţă şi pe moarte.

Dar cu cine? Şi cine câştigase? Dacă era Ian, atunci unde dispăruse?

— Nu poţi fi încă sigură că i s-a întâmplat ceva rău, fata mea. Poate a fost un urs sau nişte ratoni.

Reverendul Redmon se uită la Susannah, la faţa ei albă ca varul şi o luă pe după umeri. Nu prea credea nici el ce spunea. Şi mai era ceva. Bătrânul înţelesese ce simţea ea pentru Ian. Dar nu o condamna. Sau cel puţin aşa i se părea ei…

— Ba da, sunt sigură că i s-a întâmplat ceva, spuse Susannah, aproape convinsă că îl pierduse pentru totdeauna. Şi, o dată cu el, şi o parte din fiinţa ei.

Intră din nou în baracă. Tot croindu-şi drum prin harababura de nedescris, zări pe saltea o pată mare de culoare închisă. Se aplecă şi o atinse. Era încă umedă.

— Sânge! strigă ea îngrozită. Dumnezeule, e sânge.

— Vino, fata mea. Hai să plecăm de-aici, îi spuse bătrânul, care, în timp, se apropiase încet de ea.

— E sânge, tată!

— Fii tare, copila mea. Dumnezeu te pune la încercare. Dacă într-adevăr i s-a întâmplat ceva lui Con… ăăă… Ian, nu trebuie să uiţi că asta a fost voinţa Lui.

— Nu mai pot eu de voinţa Lui! izbucni Susannah.

— Să-ţi fie ruşine, Susannah Redmon!

Era pentru prima oară în viaţa ei că reverendul îi vorbea astfel. Însă era mult prea înnebunită ca să-i mai pese şi de reproşurile tatălui ei.

Vreme de câteva clipe, tăcură amândoi. Apoi, văzându-i chipul alb ca varul şi ochii privind în gol, bătrânul se

îmbună şi luând-o din nou pe după umeri, îi spuse pe un ton ceva mai blând:

— Ştiu că n-ai vorbit serios. Eşti o fată bună şi cu frica lui Dumnezeu. Uneori însă, omul simte nevoia să se răzvrătească, copleşit de dureri şi suferinţe pe care nu le mai poate îndura.,

— De-abia l-am găsit, tată. Şi nu vreau să-l pierd. Înţelegi? Nu vreau! strigă Susannah, deznădăjduită.

— Linişteşte-te, fata mea, spuse el, cuprins de milă, văzându-şi fiica, altădată atât de tare şi de curajoasă, în pragul disperării.

Trebuia să facă tot posibilul să o ajute – el, care, până atunci, lăsase aproape totul în seama ei.

— Du-te în oraş şi caută-l pe sergent. Roagă-l să vină până aici cu câţiva oameni, îi spuse el lui Ben. Între timp, noi ne ducem în casă, i se adresă el lui Susannah. N-are niciun rost să mai rămânem aici.

Fata îşi sprijini capul de umărul lui şi ieşi din baracă, de-abia târându-şi picioarele.

30

Trecură două luni. Două luni de coşmar, două luni în care Susannah trecu prin toate chinurile iadului. Durerea o sufoca, iar zilele i se păreau toate cenuşii, goale şi nesfârşit de lungi.

Era aproape sigură că Ian murise, deşi câte o rază de speranţă îi lumina uneori singurătatea. Dar dacă nu era mort, atunci unde era? Sergentul fusese de părere că Ian fugise, însă Susannah nu putea, nu vroia să creadă aşa ceva. N-ar fi putut să o părăsească aşa, fără un cuvânt. Mai ales după tot ce se petrecuse între ei…

Oficial, fusese declarat evadat. Peste tot fuseseră distribuite anunţuri tipărite, conţinând şi o descriere amănunţită a înfăţişării evadatului. Odată prins, avea să fie arestat imediat. Numai că Ian dispăruse fără urmă.

Cu o lună în urmă, într-o mlaştină din apropiere fusese găsit cadavrul unui bărbat. Trupul, aproape în întregime sfâşiat de aligatori, fusese greu de identificat. Susannah aştepta îngrozită rezultatul cercetărilor. Aflând că victima era fostul lor argat, Craddock, Susannah nu-şi putu înfrâna un sentiment de uşurare. Beat fiind, Craddock se împiedicase şi căzuse probabil în mlaştină, pradă aligatorilor înfometaţi. În timpul slujbei funebre şi al înmormântării, ea nu contenea să-i mulţumească lui Dumnezeu, în gând, că victima nu fusese Ian.

Hiram Greer continua să treacă pe la ei, sub pretext că le aducea veşti în legătură cu cercetările întreprinse pentru capturarea lui Connelly. Mandy refuza să-i accepte scuzele, evitându-l cât putea de mult. Susannah în schimb, îl primea de fiecare dată, în speranţa oricăror veşti, bune sau rele.

Cel puţin nu era însărcinată, asta era sigur. Şi deşi Dumnezeu nu o pedepsise pentru păcatul ei, Susannah se gândea totuşi cu părere de rău la copiii aceia frumoşi pe care n-avea să-i aibă niciodată.

Se apropia nunta lui Sarah Jane, iar Susannah avea foarte multă treabă. Cel puţin, dacă plângea în timp ce cosea rochia de mireasă a surorii ei, lacrimile ei puteau fi puse pe seama iminentei despărţiri de Sarah Jane. Adevărul era însă altul: lacrimile erau pentru ea, pentru căsătoria ei cu Ian, căsătorie ce n-avea să rămână decât un vis.

Tatăl şi surorile ei o priveau din ce în ce mai îngrijoraţi. Slăbise, era palidă şi părea să nu o mai intereseze nimeni şi nimic. Sarah Jane le propusese să plece cu toţii la Charles Town – oraş aflat la o depărtare de patruzeci de mile de Beaufort – să scape, măcar pentru două săptămâni, de arşiţa lunii august. De altfel, multe familii, dintre cele mai înstărite, plecaseră deja la Charles Town. Reverendul Redmon fu de acord cu propunerea fiicei sale, mai ales că o schimbare de decor şi de atmosferă i-ar prii de minune lui Susannah. El însă nu le putea însoţi, pentru că, în lipsa lui n-ar avea cine să ţină predicile de duminică.

În mod obişnuit, şi Susannah ar fi refuzat să facă o asemenea călătorie – cine ar fi făcut toată treaba în locul ei? — însă de data aceasta era atât de indiferentă şi de copleşită de durere, încât nu se opuse, lăsându-le pe surorile ei să facă toate pregătirile. De-abia când fu pe vaporul care le ducea spre Charles Town, se gândi că, acolo, veştile aveau să sosească mai greu decât la Beaufort, însă era deja prea târziu…

Fiind foarte cald, chiar şi pe mare, stătură mai mult pe punte. Susannah şi Sarah Jane aveau uneori rău de mare,

în schimb, Mandy şi Em ţopăiau de colo-colo pe punte, în culmea fericirii. După câteva ore, simţindu-se ceva mai bine, li se alătură şi Sarah Jane. Lui Susannah însă îi era din ce în ce mai rău şi nu-şi dorea decât să scape de acest calvar.

Era aproape seară când vaporul acostă în portul Charles Town. Din cauza refluxului şi a vântului puternic, căpitanul hotărî să ancoreze peste noapte în golf, urmând ca a doua zi să tragă la ţărm. Cei unsprezece pasageri aveau să fie duşi la mal cu o luntre lungă. Din cauza căldurii şi a valurilor grăbite, care purtau luntrea când în sus, când în jos, lui Susannah i se făcu rău din nou. Închise ochii, scrâşni din dinţi şi se rugă la Dumnezeu să ajungă cât mai curând la mal.

Odată barca legată la ţărm, unul dintre marinari o ajută să coboare. Sarah Jane, Mandy şi Em se strânseră îngrijorate în jurul ei.

— O să-mi treacă, nu vă faceţi griji, le spuse ea încet. Sunt doar puţin cam ameţită. N-aş fi bună de marinar, adăugă ea, zâmbind.

— Mă duc să caut o trăsură, spuse Sarah Jane.

— Nu poţi să te duci singură.

Susannah se aşeză fără vlagă pe cufărul ei, pe care unul dintre marinari tocmai îl pusese pe mal. Nu-şi dorea decât să poată sta întinsă undeva, cu ochii închişi. Era atât de ameţită, încât totul părea că se învârte în jurul ei, călătorii, marinarii, clădirile, chiar şi cele două turle ale bisericii. Vocile oamenilor o oboseau. La fel şi mulţimea de zgomote din jur.

— Bine, atunci o iau pe Em cu mine, iar Mandy o să rămână aici, cu tine, spuse Sarah Jane, uitându-se îngrijorată la chipul alb ca varul al surorii ei.

Mandy ar fi vrut să meargă şi ea cu ele, dar nu îndrăzni să spună nimic. Însă Susannah îşi spuse că era poate chiar mai bine să rămână singură câteva clipe, să se poată odihni.

— Duceţi-vă toate trei. Dacă mai stau liniştită câteva minute, o să-mi revin.

— Bine, ne întoarcem imediat, spuse Sarah Jane, fără prea multă tragere de inimă.

Rămasă singură, Susannah închise ochii…

Nu ştia nici ea ce anume o făcuse să-i deschidă… o intuiţie, o presimţire, un magnetism care îi dădu fiori.

Prin faţa ei se perindau o mulţime de oameni. Văzu o femeie îmbrăcată într-o rochie de un roşu aprins, stând de vorbă cu un soldat a cărui uniformă era la fel de roşie ca şi rochia femeii, doi băieţi alergând unul după celălalt, o familie cu mulţi copii şi… un bărbat înalt înfăşurat într-o pelerină largă şi de culoare albastră, cu un tricorn negru, tras peste ochi, care se îndrepta spre pasarela lăsată în jos a unui vapor.

Cu ochii măriţi de groază şi cu gura căscată, Susannah se ridică într-o clipă de pe cufărul ce îi ţinea loc de scaun.

— Ian, spuse ea, cu glas răguşit. Apoi ceva mai tare, Ian!

Nu, nu era el. Şi totuşi, mersul, statura erau ale lui. Era oare cu putinţă?

Auzindu-i strigătul, câţiva trecători se opriră şi întoarseră capul. Apropiindu-se de pasarelă, omul privi înapoi, peste umăr. Susannah nu-i putea vedea faţa – şi din cauza gulerului ridicat al mantiei – însă chiar şi numai felul în care necunoscutul întorsese capul o făcu să tremure din tot corpul.

— Ian! O luă la fugă după el. Nu putea fi adevărat. Şi totuşi inima îi spunea că era el.

Omul păru că şovăie, apoi, grăbind pasul, îşi văzu de drum. Susannah începu să alerge.

— Ian!

Oamenii se opreau în loc, uitându-se miraţi la ea. Dar Susannah nici nu îi vedea. Inima îi bătea să-i spargă pieptul, tâmplele îi zvâcneau şi de-abia mai putea să respire. Dar cu toate acestea, continua să alerge.

— Ian!

Îl ajunse din urmă şi îl apucă de mână. Dacă nu era el, dacă se ţinuse după un necunoscut, lumea ar fi putut crede că e nebună. Poate că şi era nebună…

Necunoscutul se întoarse şi o privi cu nişte ochi cenuşii ca valurile mării pe timp de furtună. Aceiaşi ochi, aceeaşi gură, acelaşi zâmbet, aceeaşi pometi proeminenţi…

— Ian, şopti ea, ţinându-l strâns, de teamă să nu dispară, să nu-l piardă din nou. Deodată, se clătină, ameţită, privirile i se împăienjeniră şi, pentru prima şi ultima oară în viaţa ei, Susannah leşină.

31

Când deschise ochii, în jurul ei era întuneric, dar nu întunericul nopţii, ci întunericul mohorât al spaţiilor închise. Într-un asemenea spaţiu închis se afla şi ea acum. Stătea întinsă pe o saltea subţire şi încerca să desluşească obiectele din jur. Deasupra capului văzu o poliţă din lemn, în partea stângă, un perete acoperit cu un panou de lemn, iar în dreapta, o cameră mică şi sărăcăcioasă, în care nu se aflau decât o sobă neagră din fier, o măsuţă şi câteva scaune. Lumina cenuşie pătrundea înăuntru printr-o ferestruică rotundă. Şi, lucru foarte curios, întreaga cameră părea că se leagănă.

Ian stătea pe un scaun, privind-o tăcut. Pe masă ardea o lampă cu ulei. Era îmbrăcat elegant – pantaloni negri, cămaşă albă, cizme negre, lustruite şi o vestă din satin argintiu, pe care Susannah nu o văzuse niciodată.

— Ian.

Îi rostise numele cu voce tare, încercând în acelaşi timp să se ridice. O durea capul, îi era rău, dar cu toate acestea nu-şi putea lua ochii de la el. Poate că dormea şi visa. Poate că ceea ce vedea ca nu era decât o fantasmă care avea să dispară de îndată ce ea se va trezi.

— Bună Susannah.

Bună, Susannah? Nu, nu putea fi o fantomă. Fantomele nu îşi salută cunoştinţele într-un mod atât de prozaic, nu stau picior peste picior, cu mâinile încrucişate la piept şi cu ocnii pe jumătate închişi. Nu, era el, în carne şi oase. Şi totuşi, lui Susannah nu-i venea să creadă că asta era tot ce avea să-i spună după două luni de despărţire, după

două luni în care ea aproape că înnebunise de durere, aşteptând disperată un semn de viaţă.

— Îmi închipui că te-ai întrebat unde am dispărut, spuse el, oarecum stânjenit.

Deci nu murise! îşi spuse ea. Şi, după cum arăta, nu fusese nici măcar rănit. Nu, pur şi simplu fugise, se făcuse nevăzut, porcul! Şi, la urma urmelor, de ce nu? Îi şi spusese odată că avea de gând să fugă. În afară de asta, obţinuse şi ceea ce, poate, îşi propusese de la bun început.

O îmblânzise pe fiica cea mai mare a pastorului Redmon. Se culcase cu ea de două ori. Atunci când ea îi oferise libertatea, el îi spusese că îl „amuza" să-i facă curte. Dar odată prada capturată şi vânătoarea încheiată, amuzamentul dispăruse şi el, iar ticălosul îşi luase tălpăşiţa, fără să-i mai pese de femeia pe care o lăsa în urma lui.

— Da, într-adevăr, m-am întrebat unde dispăruseşi, spuse ea, clocotind de furie.

Se ridică în picioare, cu pumnii strânşi, căutând din priviri o armă. Din ochi îi ţâşneau fulgere de mânie. Dacă până acum n-a murit, atunci o să-l omoare ea, cu mâna ei.

— De ce nu mă laşi să-ţi explic?…

Prea târziu. Susannah înşfăcase deja vătraiul ce stătea sprijinit de sobă şi se îndrepta ameninţătoare spre nemernicul care îi furase inima şi apoi o călcase în picioare.

— Am crezut că ai murit, ticălosule! Şi bine ar fi fost să fie aşa. Se repezi la el, ţinând vătraiul cu amândouă mâinile.,

— Stai puţin, spuse el, încercând să se ferească.

Vătraiul ii atinse totuşi braţul, rănindu-l uşor. Ian icni de durere şi se prăbuşi pe podea. Susannah se năpusti asupra lui, dar în clipa următoare, bărbatul înşfacă vătraiul şi i-l smulse din mână. Înciudată şi furioasă, fata se răsuci pe călcâie şi începu să caute altă armă.

— Zău, Susannah, dă-o naibii! spuse el, ridicându-se şi aruncând vătraiul lângă sobă.

— Mai eşti şi laş pe deasupra!

Găsise la repezeală o lampă cu ulei – neaprinsă, din fericire – pe care o aruncă spre el. Bărbatul se feri, iar lampa se lovi de perete, făcându-se ţăndări.

— Gata! Ajunge! se răsti el, prinzând-o de talie şi smulgându-i din mână foarfeca cu care se pregătea să-l atace din nou.

Susannah ţipa ca din gură de şarpe şi dădea din picioare, încercând să-l muşte şi să-l zgârie.

— De ce nu mă laşi să-ţi explic? repetă el, după ce, cu chiu, cu vai, reuşi să o imobilizeze.

Ce să-i explice? Îşi închipuia oare că avea să o înduplece, să o ademenească din nou cu câteva vorbe meşteşugite? Nu, nu mai era proasta de acum două luni.

— Nu vreau să aud nimic, sconcs puturos ce eşti! N-am mai putut să dorm, să mănânc, să-mi văd de treburi… Tata şi surorile mele îşi fac atâtea griji din pricina mea. Şi astea toate pentru cine? Pentru o insectă, pentru un vierme…

— Stai, Susannah…

— Niciun „stai, Susannah”! Ai obţinut ce-ai vrut de la mine şi pe urmă ai şters-o. Eşti un om de nimic, un…

Văzând că nu are de gând să tacă, Ian îi puse mâna la gură şi începu să-i spună ce avea de spus.

— Îmi dau seama că eşti supărată pe mine, dar dacă ai să mă asculţi până la capăt, ai să înţelegi că n-am avut de ales, că a trebuit să… dispar. Dar îţi jur că aveam de gând să mă întorc. Mai întâi, însă, trebuia să rezolv… unele probleme, spuse el repede. Ştiu că o să-ţi fie foarte greu să mă crezi, însă nu eu am comis crima pentru care am fost condamnat. De fapt, eu nu am omorât pe nimeni. Informaţia fusese falsă, identitatea mea tăinuită şi judecătorii mituiţi să mă declare vinovat. Cred că urma să fiu omorât la Newgate[7]. Însă şi eu, la rândul meu, i-am dat inelul meu cu sigiliu unui gardian, care, în schimb, m-a ascuns într-un grup de puşcăriaşi ce urmau să fie duşi în America.

Susannah îl privea destul de sceptică. Totuşi, Ian continuă:

— Drumul până aici, împreună cu ceilalţi puşcăriaşi, a fost un adevărat infern. Dar eram hotărât să supravieţuiesc. Trebuia cu orice chip să rămân în viaţă, pentru ca, într-o bună zi, să mă pot întoarce în Anglia şi să mă răzbun pe cei care m-au trădat şi mi-au furat toată averea. Iar peticul acela de hârtie pe care scria că, vreme de şapte ani, aveam să fiu ceva mai mult decât un sclav, n-a însemnat nimic pentru mine. Îmi pusesem în gând să rămân aici doar până în clipa în care avea să mi se ofere

[7] Veche închisoare londoneză.

ocazia să plec. Credeam ca o să-mi fie foarte uşor. Aveam să mă odihnesc, să-mi recapăt puterile şi apoi să o întind. Cine ar fi crezut, însă, că am sa mă îndrăgostesc de tine şi că duşmanii mei, aflând că am reuşit să fug din Anglia, au să vină după mine până aici. În noaptea în care am fugit, am fost atacat de unul din oamenii duşmanilor mei, trimis anume să mă ucidă.

Susannah îl privea la fel de neîncrezătoare. Chipurile se îndrăgostise de ea. Ha! Ha! Ha! Cum putea să o creadă atât de proastă încât să ia de bune toate minciunile lui? Dacă o „iubea" atât de mult, de ce plecase fără să-i spună un cuvânt?

— Până la urmă, l-am omorât eu pe el. Dar, cu toate acestea, trebuia să plec, să dispar… ştiam că duşmanii mei n-aveau să se dea bătuţi cu una, cu două. A trebuit să te părăsesc, Susannah. Dacă nu plecam, viaţa ta şi a familiei tale ar fi fost în mare pericol. Oameni ca ăştia sunt în stare de orice.

— Eu una n-am înţeles nimic. Cine e pe urmele tale? Şi de ce?

— După cum ţi-am mai spus, dar n-ai vrut să mă crezi, eu sunt – sau mai de grabă am fost – un om foarte bogat. Sunt marchizul de Derne, fiul cel mai mare şi moştenitorul ducelui de Warrender. Numai că mama mea ţinea cu tot dinadinsul ca fratele meu mai mic să moştenească toată averea. Ca urmare, şi-au pus în gând să scape de mine. Iar acum nu mai pot da înapoi. Eu însă am de gând să le dejoc toate planurile.

Susannah rămăsese pe gânduri. Să fie într-adevăr marchiz? La urma urmelor, de ce nu? Însăşi înfăţişarea lui, arogantă, elegantă, naturală, aproape înnăscută, nu păreau a fi ale unui om de rând. Şi, în afară de asta, îi spusese cândva că mama lui nu-l iubea şi că el îi era ca un ghimpe în ochi.

Dar, la urma urmelor, ce importanţă avea dacă era sau nu marchiz? Pentru ea nu conta decât un singur lucru şi anume faptul că, dacă, printr-o pură coincidenţa, nu s-ar fi aflat şi ea la Charles Town, nu l-ar mai fi văzut niciodată pe Ian Connelly.

— Chiar îţi închipui că am să cred toate aiurelile astea? Tu şi marchizul de Derne…

— Dacă îţi jur că e adevărat. Eu…

— Spune-mi, îl întrerupse ea, simţind din nou podeaua legănându-se, mi se pare mie sau suntem pe un vapor?

— Mda… de fapt n-ai cum să ştii, spuse el, parcă scuzându-se. Tu ai leşinat, iar vaporul era gata să plece. Nu puteam să te las prăbuşită acolo, pe doc. În afara de asta, ştiam că aveai să le spui tuturor ca m-ai văzut si n-aveam niciun chef să fiu aşteptat pe chei de autorităţile engleze, pregătite să mă vâre din nou în temniţă. Ştiu ca sunt căutat şi…

— Vrei să spui că vaporul ăsta ne duce în Anglia?! îngăimă Susannah.

— Da.

— Dumnezeule! Nu se poate.

— O să-ţi placă Anglia, ai să vezi. E mai răcoare decât aici. Şi…

— Dacă nu mă laşi să cobor chiar în clipa asta, să ştii că o să-ţi pară foarte rău, îl întrerupse ea, albă ca varul. Pentru ca eu… am rău de mare.

32

De trei săptămâni de când părăsiseră Charles Town-ul, Susannah se simţea parcă din ce în ce mai rău. Ian nu ieşea decât foarte rar din cabină, iar „soţia lui" stătea mai tot timpul în pat. „Madam' Hawkins", căreia îi dăduse câţiva şilingi ca să aibă grijă de Susannah, venea din când în când să stea cu ea. Nu reuşise să strângă mare lucru în cele două luni de când plecase de la fermă. Pentru el singur, ar fi fost însă de ajuns. Dar acum trebuia să plătească si pentru „soţia "lui – despre a cărei prezenţă la bordul Corinth-ului se aflase imediat. Puţinii bani ramaşi trebuiau să le ajungă până la sosirea în Anglia, când el avea să ia legătura cu bancherii săi.

— Ce bine c'aţi venit, milord. Să mă duc şi io în cabina mea, că lu' Birdie – tovarăşa de drum a lui „madam' Hawkins "- nu-i ie nici iei bine.

— Veniţi şi mâine? o întrebă Ian.

— Depinde cum se simte Birdie…

— Vă rog, totuşi…

— Bine, am sa viu. Atuncea, noapte bună, milord. Doamnă! se înclină ea şi plecă.

— De ce i-ai spus că eşti marchiz şi că suntem căsătoriţi? începu Susannah pe un ton care nu prevestea nimic bun.

Totuşi, Ian se simţi dintr-o dată ceva mai uşurat. De unde în prima săptămână de când călătoreau în aceeaşi cabină, Susannah aruncase în el cu ce nimerise, în a doua ţipase la el, iar în a treia nu îi adresase aproape niciun cuvânt, acum, în cea de-a patra, începuse sări vorbească pe un ton cât de cât rezonabil.

— Pentru că sunt marchiz. Şi în al doilea rând, ai fi preferat să-i spun că eşti amanta mea?

— Eu nu sunt amanta ta! spuse ea, fulgerându-l cu privirea.

— Nici n-am spus că eşti, răspunse el, pe acelaşi ton calm cu care îi vorbise tot timpul de când părăsiseră America. Însă, dacă nu i-aş fi spus că eşti soţia mea, ar fi putut crede că eşti amanta mea.

— N-ar fi trebuit să stăm în aceeaşi cabină.

— Draga mea, ştii foarte bine ca n-am avut bani decât pentru o singură cabină.

— Fără „draga mea “!

— Mi-a scăpat.

Avea o răbdare de înger – deşi uneori tare îi venea să iasă din cameră, trântind uşa în urma lui. Se gândea însă cât suferise Susannah după plecarea lui şi cât plânsese crezându-l mort. Ciudat, până să o întâlnească pe ea, nimănui nu-i păsase într-atât de el încât să sufere la gândul că n-avea să-l mai vadă, poate, niciodată. Şi nu şi-o închipuise nici pe Susannah suferind şi îmbolnăvindu-

se chiar din cauza plecării lui ce-i drept, destul de neaşteptată.

El îşi închipuise că, după ce avea să-şi rezolve toate treburile, se putea întoarce în America, unde Susannah avea să-l primească cu braţele deschise şi cu zâmbetul pe buze. Şi în loc de asta, avusese parte numai de ţipete şi de cuvinte grele.

— Cum te mai simţi? o întrebă el, aşezându-se pe un scaun, lângă pat.

— Rău. Şi într-adevăr, era palidă şi trasă la faţă. Ochii căprui, cu cearcăne vineţii şi cu gene lungi şi dese păreau parcă mai mari şi mai frumoşi. Şi în afară de asta, mă gândesc la ai mei. Îţi dai seama, cat de îngrijoraţi sunt din pricina mea. De îndată ce ajungem în Anglia, plec înapoi acasă. Probabil îşi închipuie că am murit.

Ian nu avea bani să o trimită direct înapoi în Colonii. Trebuia mai întâi să ia legătura cu bancherii lui.

— Să te ajut să mănânci?

În primele zile ale călătoriei lor, Susannah ar fi preferat să moară de foame decât să-l lase să-i dea să mănânce. Refuză în mod sistematic orice ajutor din partea lui. Până când. În disperare de cauză, Ian o găsise pe „madam' Hawkins", care, deşi nu le era de cine ştie ce ajutor, era, oricum, mai mult decât nimeni.

— Pot să mănânc şi singură, mulţumesc.

În clipa aceea, vaporul se înclină mult într-o parte, iar fiertura de ovăz din castron se vărsă în pat.

— Fi-r-ar să fie! Ce mă fac acum? se văită Susannah, uitându-se la aşternutul ud şi murdar. Mi s-a udat şi cămaşa.

— La noapte, va trebui să dormi cu mine, în patul de sus, îi spuse el, deşi ştia foarte bine cum avea să-i fie primită propunerea.

— Pentru nimic în lume! Mai bine dorm într-un pat ud, decât cu tine.

Ian era la capătul răbdărilor.

— Ascultă, Susannah, eşti chiar ridicolă, spuse el printre dinţi.

Apoi, cu o mişcare bruscă, se aplecă, o luă în braţe şi o trânti în patul de sus, atât de repede, încât fata nici nu apucă să-şi dea seama ce se întâmplă.

— Bine, îi spuse ea, de parcă i-ar fi făcut cine ştie ce favoare, am să dorm aici. Iar tu poţi să dormi… pe jos.

— Scoate-ţi cămaşa şi bagă-te sub pătură. E destul de frig aici şi s-ar putea să răceşti.

— Mda, ştiu că ţi-ar plăcea. Numai că nu mai sunt eu proasta aia de acum doua luni.

— Susannah, dacă nu-ţi scoţi cămaşa, să ştii că ţi-o scot eu.

— Să nu îndrăzneşti!

— De ce nu vrei să înţelegi că trebuie să o scoţi? E udă. Pune-ţi una din cămăşile mele.

— Bine, consimţi ea. Întoarce-te cu spatele.

Ian se supuse, deşi totul i se părea un joc absurd şi ridicol; îi cunoştea doar foarte bine trupul, până în cele mai mici amănunte.

— Gata, acum poţi să te întorci.

Ian se supuse. Deşi se uita la el cu un aer defensiv, bărbatul o găsi de-a dreptul încântătoare, stând acolo în patul lui, cu picioarele strânse sub ea, îmbrăcată cu cămaşa mult prea mare. Cu părul revărsat pe umeri şi suflecându-şi mânecile prea lungi. Apoi, cu o mişcare bruscă, ce îl luă prin surprindere, Susannah îi aruncă perna.

— Ia-o şi puneţi-o pe jos.

Ian se încrunta, dar nu spuse nimic. Stinse lumina şi îşi scoase hainele. O auzi pe Susannah respirând liniştit, ceea ce însemna că adormise. Aşa că îşi luă perna sub braţ şi se urcă lângă ea.

— Iar ai minţit, îi şuieră ea în ureche. N-a fost vorba că te culci pe jos? Şi începu să-l împingă cu amândouă mâinile, dar cu atâta putere încât Ian fu cât pe-aci să cadă din pat.

— Dă-o naibii Susannah, e a nu ştiu câta oară că mă faci mincinos. Chiar nu vrei să crezi nimic din ce-ţi spun? o întrebă el, simţind că-şi pierde răbdarea.

— Nu! Şi te poftesc sa te dai imediat jos din pat, îl somă ea, lovindu-l cu picioarele.

— Ascultă, Susannah, spuse el printre dinţi, m-am săturat de istericalele astea ale tale. Sa ştii că…

— Istericale?! Nu…

Dar nu apucă să termine ce avea de spus, pentru că Ian se şi aruncă deasupra ei, imobilizând-o.

— Ticălosule! Porcule! Nemernicule! Dă-mi drumul!

Dar Ian continuă să o strivească sub greutatea lui, fără să-i pese câtuşi de puţin de sudalmele ei.

— Au!

Uitase că Susannah avea şi dinţi… şi încă foarte ascuţiţi.

Îl muşcase atât de tare de umăr, încât pur şi simplu îi venea să o strângă de gât. Reuşi totuşi să se stăpânească, aruncându-i însă o privire cruntă şi ameninţătoare.

— Dacă mă mai muşti o dată, sau mă mai loveşti, sau mă… zgârii, să ştii că… Se opri, ştiind foarte bine că n-avea să-i facă nici cel mai mic rău.

— Ptiu! spuse Susannah şi, cu o totală lipsă de eleganţă, îl scuipă drept în faţă.

— Asta e chiar prea de tot, zise el, calm, deşi în sinea lui clocotea de furie. Să ştii că dacă nu te potoleşti, pun mâna pe tine şi te bat la fund până n-ai să mai poţi sta pe scaun, ne-am înţeles?

— Nu cumva mă ameninţi?

Femeiuşca asta se juca cu focul.

— Susannah, începu el, apropiindu-şi faţa de a ei, eu nu te ameninţ. Mi-am cerut scuze de o sută de ori că am plecat fără un cuvânt şi ţi-am explicat de ce a trebuit să procedez aşa. Iar în astea trei săptămâni am avut o răbdare de înger cu tine. Nu ţi-am spus decât adevărul, iar tu mă faci întruna mincinos. Să ştii că eu unul m-am săturat. Ne culcăm amândoi aici, în patul ăsta. Pentru că eu n-am poftă să mă culc pe jos. Ne-am înţeles?

Linişte.

Îi dădu drumul şi aşteptă. Nimic. Susannah nici nu se mişca. Ian trase adânc aer în piept. Reuşise în sfârşit să o pună cu botul pe labe. Să-l ştie de jupân, nu-i aşa?

— Aşa da, spuse el, căscând şi întinzând picioarele.

— Zău? şuieră Susannah, ridicându-se şi împingându-l cu toată puterea.

Luat prin surprindere, Ian căzu pe spate şi se întinse cât era de lung pe duşumeaua rece a cabinei. În ciuda ameninţărilor, a avertismentelor şi chiar a scuzelor, cotoroanţa îndrăznise să-l împingă jos din pat.

Susannah îl privea nemişcată, nu fără o oarecare teamă. Mersese, poate, prea departe.

Nu avusese intenţia să-i facă vreun rău. Vrusese doar să-i arate că o femeie ca ea nu putea fi „îmblânzită" chiar atât de uşor. Patul nu se afla la o înălţime mai mare de cinci picioare de podea. Doar nu… Se uită în jos, peste marginea patului, întinsă, din cauza întunericului, nu văzu decât o umbră zăcând pe podea. Îi auzea respiraţia greoaie, însă altceva nimic, nicio mişcare, niciun geamăt. Nu cumva se lovise la cap?

— Ian! şopti ea.

În ciuda faptului că era încă teribil de furioasă pe el, trebuia să recunoască măcar în sinea ei că fusese neaşteptat de împăciuitor, suportându-i cu stoicism ostilitatea şi vorbele grele. Avusese grijă de ea, deşi îi dăduse de înţeles că nu avea nevoie de ajutorul lui. Apoi o găsise pe „madam' Hawkins", plătindu-i „serviciile" din puţinii bani pe care îi mai avea. Căuta să nu o deranjeze, să treacă neobservat, să ocupe cât mai puţin loc. Şi cu toate acestea, ea ţipa la el ori de câte ori îl vedea intrând în cabină. Îi zdrobise deja inima o dată. A doua oară însă…

Şi totuşi, nu vrusese să-i facă niciun rău.

— Ian!

Linişte. Parcă nici nu mai respira. Chiar aşa ticălos cum era, nu-l putea lăsă zăcând fără cunoştinţă pe podea, în întuneric. Dacă era rănit?

— Ian! Nimic…

Susannah coborî din pat şi se apropie de el din ce în ce mai neliniştită. Se apleca deasupra lui, încercând să-şi dea seama daca mai respiră sau nu.

— Asta ai să mi-o plăteşti, afurisito! şuieră Ian, trăgând-o lângă el, pe duşumeaua rece.

— Mincinosule! ţipp Susannah, furioasă că ticălosul reuşise să o tragă pe sfoară. Făcuse pe mortul şi…

— Dă-mi drumul! şuieră ea; simţind apropierea bărbatului căldura pielii, braţele vânjoase care o înlănţuiau şi bărbăţia dorindu-i trupul.

Nu, pentru nimic în lume nu trebuia să mai cadă în ispită, ademenită de diavolul ăsta cu chip de înger.

— Ţi-am spus ce se poate întâmpla dacă nu te potoleşti, spuse el, dându-i o palmă la fund.

— Să nu cumva să îndrăzneşti, izbucni ea, furioasă la culme. Dă-mi drumul!

— Dacă mă rogi.

Susannah scrâşni din dinţi. Îşi dădea seama că, dacă nu se ridică imediat de lângă el, în clipa următoare avea să se întâmple ceea ce mintea şi chiar inima ei refuzau să accepte, însă trupul aştepta şi dorea cu patimă.

— Te rog, dă-mi drumul.

— Nu! răspunse el şi, deşi în cabină era întuneric, Susannah putea să jure ca ticălosul zâmbea.

— Nu? De ce, sconcs puturos ce eşti? De ce, porcule?

Ian râse de parcă n-ar fi auzit acele comparaţii, deloc măgulitoare.

— Pentru că te costă mai mult decât un simplu „te rog “. Te costă… Un sărut.

— Mai degrabă aş săruta un…

— Păcat, o întrerupse el. Chiar vrei să stai toată noaptea pe podeaua asta rece?

— Te urăsc.

— Nu te cred, zău Susannah, de ce nu vrei să mă săruţi?

— Eşti o creatura josnică şi dezgustătoare, spuse ea, ţuguinau-şi buzele şi sărutându-l în fugă.

— Asta numeşti tu sărut? râse el. Nu am simţit nimic. Ai uitat tot ce te-am învăţat? Ai de gând să mă săruţi sau…

— Bine! spuse ea.

Orice, numai să scape de vârtejul dorinţei, ce îi ameţea trupul înfierbântat, alungând orice urmă de împotrivire. Să-l sărute era poate o greşeală, dar să stea în braţele lui era, cu siguranţă un lucru foarte periculos. Şi totuşi avea să se convingă că nu trebuia să facă nici măcar acea greşeală, aparent neînsemnată,

— Gata! Te-am sărutat. Acum dă-mi drumul, spuse ea. Aproape fără să-şi dea seama că îl strângea în braţe la fel de tare cum o strângea şi el pe ea.

— M-ai sărutat, aşa e, spuse el. Numai că eu aş vrea să-ţi întorc sărutul.

„Nu, strigă inima lui Susannah. Opreşte-te cât mai e timp. Da, fremăta, perfid, trupul ei, mistuit de dorinţă.”

— Sau ne oprim aici? şopti el.

— Nu gemu ea, îmbrațindu-l și lipindu-și trupul de al lui.

— Atunci, trebuie să scoatem asta, mai spuse el, descheindu-i nasturii cămășii…

33

— Susannah, vorbești serios? Sau e doar… o părere.

— Nu știu despre ce vorbești, răspunse ea, deși știa foarte bine.

— Acum câteva minute… mi-ai spus că mă iubești. Vorbeai serios?

— Da… poate… uneori.

— Numai uneori? Părea dezamăgit? Sau, poate, bucuros?

— Are vreo importanță? întrebă ea, voit indiferentă.

— Da. Pentru mine, are. Și, de altfel, mi se pare o întrebare cât se poate de firească. Mă iubești?

— Dacă ții cu tot dinadinsul să-ți răspund, atunci, da.

— De ce? o țintui el cu privirea.

— Da, te iubesc Ian, șopti ea, simțind că nu-i mai poate ascunde adevărul. Dar de ce…

— Pentru că, vezi tu, și eu te iubesc, îi răspunse el, intuindu-i întrebarea.

Susannah simți că se prăbușește.

Nicicând o călătorie de nuntă nu fusese mai fericită decât cele trei săptămâni care urmară. Susannah i se dărui lui Ian trup și suflet. Îl iubea și știa că dragostea ei

n-avea să moară decât o dată cu ea. Că avea sau nu încredere în el, nu mai conta – cel puţin pentru moment. Acum era al ei şi asta era de ajuns. Nici măcar nu îi era dor de ai ei şi aproape uitase ca Ian îi promisese să o trimită înapoi acasă, imediat ce ajungeau în Anglia. Le trimisese doar o scrisoare, în care le povestea aproape tot ce se întâmplase, promiţând să se întoarcă acasă cât mai curând cu putinţă.

Când ajunseră, Anglia i se păru total diferită de ceea ce-şi închipuise ea. Cu o singură excepţie: era într-adevăr destul de rece. Mai ales pentru cineva venit dintr-o regiune cu climă tropicală cum era Carolina de Sud. Ceaţa deasă, cenuşie, noni negri de funingine şi fumul gros ce ieşea din miile de coşuri o împiedicau să vadă prea bine străzile înguste. Iar puţinul pe care îl vedea nu o impresiona de fel — case din cărămidă, îndesate una într-alta, câte un copac sau un petic de verdeaţă ici şi colo, oameni grăbiţi şi îngânduraţi, vânzători ambulanţi lăudându-şi marfa, copii care se jucau, ţipând cât îi ţinea gura. Susannah văzu şi tot felul de trăsuri, alergând în sus şi în jos pe străzi, cât pe-aci să dea peste trecători.

— Au! ţipă ea.

— Ce s-a întâmplat?

— Trăsura aia era cât pe-aci să dea peste noi.

Ian se uită într-acolo, apoi zâmbi:

— Ah, e Cambert. Un nebun şi jumătate.

— Cambert? Ian părea să-l cunoască, şi încă destul de bine. Şi totuşi judecând după trăsura luxoasă şi după veşmintele scumpe, Cambert asta părea să fie putred de

bogat. Şi ce legatură putea fi între el şi Ian, care îşi drămuise tot timpul fiecare bănuţ? Dar nu-i spusese el – şi ea, ca o proasta, îl crezuse – că e marchiz?

— John Bolton, conte de Cambert. E puţin mai mare decât mine, dar suntem prieteni. Tot nu mă crezi, nu-i aşa? spuse el, văzându-i privirea bănuitoare. Şi dacă ai şti cât mă doare neîncrederea ta. Cum să te fac să crezi că eu n-am minţit niciodată în viaţa mea?

— Nu mai spune!

— Vezi? Nu mă crede, se adresă el unui interlocutor nevăzut.

— Dacă eşti într-adevăr marchiz…

— Sunt.

— … şi bogat ca Cresus…

— Şi. De fapt, am fost bogat. Situaţia e ceva mai complicată, dar sper ca mama mea, care detestă scandalurile şi ţine foarte mult la pielea ei, să nu se fi atins de banii mei, la urma urmelor, ea nu vroia decât titlul, pentru fratele meu. De avere nu se poate atinge decât după moartea mea. De asta l-a şi trimis pe Malvin să mă omoare.

— Eu una nu înţeleg. Propria ta mamă să-ţi dorească moartea şi să tocmească un om care să te ucidă.

— Ţi-am spus că mama n-a ţinut niciodată la mine. Şi nici fratele meu, Edward, pe care tot ea l-a asmuţit împotriva mea.

— Dar tatăl tău?

Ian se întunecă la faţă, în vreme ce în ochi i se citea o suferinţă cumplită..

— Tatăl meu a suferit un accident de vânătoare când eu aveam nouă ani. Un glonte rătăcit i-a spulberat jumătate din craniu. Dar a supravieţuit. Mai bine zis, trupul i-a supravieţuit. Pentru că… de douăzeci şi doi de ani, nu mai e în toate minţile.

— Îngrozitor! şopti Susannah. Dar se spune că cei care au avut o copilărie nefericită se vor bucura de o bătrâneţe tihnită şi lipsită de griji.

— Sa sperăm. Apoi, după câteva clipe de tăcere, continuă: Ştii, Susannah, vroiam să te duc mai întâi pe tine la hotel, să te odihneşti şi apoi să-mi văd de treburi. Dar m-am răzgândit. Aşa că acum o să mergem împreună la domnul Dumboldt.

— Ăsta cine mai e?

— Ai să vezi.

— N-ar fi totuşi mai bine să mă duc la hotel?

— Nu, rânji el. Nici gând. Vreau să lămurim lucrurile o dată pentru totdeauna.

Clădirea în faţa căreia se opriseră era o casă înaltă, de cărămidă. Pe firma atârnată deasupra uşii scria cu litere negre „Dumboldt şi Fiii". Urcară cele câteva trepte şi intrară, fără ca Ian să mai bată la uşă. Pătrunseră într-un birou în care se aflau doi bărbaţi, unul tânăr, iar celălalt mai în vârstă. Judecând după asemănarea dintre ei, Susannah putea să jure că erau tată şi fiu.

— Bună dimineţa, Dumboldt. Bună dimineaţa, Tony, li se adresă Ian, afabil. Cei doi săriră ca arşi.

— Derne! strigă Dumboldt.

— Dumnezeule! şopti Tony.

— Avem de lămurit unele lucruri, Dumboldt.

Ian era politicos, dar era clar că, în ciuda hainelor ponosite şi a înfăţişării nu tocmai ireproşabile, cei doi se străduiau din răsputeri să-i facă pe plac.

— Noi credeam… aaa… adică ni s-a spus… ni s-a dat de înţeles că, mă rog, dumneavoastră…, se bâlbâi Dumboldt.

— Ni s-a spus că aţi murit, spuse Tony, fără ocolişuri.

— Dar, după cum vedeţi, nu-i aşa. Deşi asta nu înseamnă că nu s-a încercat uciderea mea. Am să vă povestesc totul de-a fir-a-păr şi am să vă rog chiar să notaţi, cât mai amănunţit cu putinţă; se prea poate ca persoana care a încercat să mă omoare să nu renunţe cu una cu două. Dar mai întâi, daţi-mi voie să v-o prezint pe soţia mea. Susannah, domnul Dumboldt şi domnul Tony Dumboldt.

— Îmi pare bine, îngăimă Susannah. Nu-i plăcea să fie prezentata ca soţia lui. Dar decât ca amantă, mai bine aşa…

— Doamnă. Cei doi se înclinară, respectuoşi, în faţa ei.

— Ah, bine că mi-am adus aminte. Trebuie să lămurim unele lucruri, acum, de faţă cu soţia mea. Dumboldt, cine sunt eu?

— Cum aţi spus, milord?

— Care e numele meu, omule? Cum mă cheamă pe mine?

Dumboldt se grăbi să-i răspundă, deşi întrebarea i se părea cel puţin ciudată.

— Ian Charles Michael George Heny Connelly, milord.

— Şi titlul?

— Marchiz de Derne, baron de Speare, lord de…

— Bine, ajunge, Dumboldt, îţi mulţumesc foarte mult. Şi acum, aş dori să stăm de vorba între patru ochi.

— Firește, milord, firește, spuse Dumboldt, conducându-i într-un birou ceva mai mic.

Ian începu să povestească tot ce i se întâmplase, de la acuzaţia înscenată împotriva lui – întrucât în timpul procesului nu i se permisese să vorbească, adevărata lui identitate fusese trecută sub tăcere – şi până la ucigaşul care îl urmărise până în Colonii.

Iar acum Ian Charles Michael George Henry Connelly, marchiz de Derne şi fost argat al domnişoarei Susannah Redmond din Beaufort, Carolina de Sud, se întorsese în Anglia să se răzbune.

Înainte să plece, domnul Dumboldt îi asigură de tot devotamentul sau, exprimându-şi speranţa că milord avea să scape de cei care vroiau să-l piardă.

— De tatăl meu ce mai ştiţi? îl întrebă Ian pe neaşteptate.

— Vă rog să mă credeţi, milord, că, în afară de vestea presupusei dumneavoastra morţi, nu prea ştiu mare lucru despre familia dumneavoastră. Însă dacă, Doamne ferește, i s-ar fi întâmplat ceva Alteţei Sale, tatăl dumneavoastră, aş fi aflat.

— Mda, bănuiesc că n-au îndrăznit să-i facă vreun rău atâta vreme cât nu erau siguri că eu am murit.

— Asta este şi părerea mea, milord.

— Bine, vă mulţumesc, domnule Dumboldt.

— A fost plăcerea mea, milord. Cred că Tony a adus deja o trăsura.

Când fură din nou singuri, Ian o fixă pe Susannah cu un zâmbet răutăcios, de satisfacţie.

— Ei bine?

Susannah roşi.

— Te rog să mă scuzi. Recunosc că am greşit şi…

Ian râse.

— Te previn că o să dureze cam mult până o să te iert. Săptămâni, poate luni, ani… Mai chinuit prea mult ca să pot uita totul într-o clipă. De altfel, pot să şi încep să… te căieşti, spuse el, strângând-o în braţe.

34

Hotelul Crillon era clădirea cea mai luxoasă pe care Susannah o văzuse vreodată. Podele din marmură, plafoane poleite cu aur şi pereţi acoperiţi cu picturi înfăţişând păduri, pâraie limpezi şi albastre şi heruvimi. Camera în care stăteau era la fel de somptuoasă. Susannah nu putea să nu admire patul din lemn sculptat, cu baldachin, dulapul din lemn de mahon, măsuţa de toaletă, oglinda înaltă cu rame mobile şi covorul persan, moale şi gros.

Următorul lucru pe care îl aveau de făcut era să-şi cumpere ceva îmbrăcăminte. Intrară mai întâi într-un magazin micuţ şi discret, pe a cărui firmă scria: „Mandam de Vangrisse’s”. În vitrină, văzură o superbă rochie de satin auriu. Când Ian deschise uşa, Susannah încremeni. Pe canapele şi pe fotolii, erau întinse o mulţime de ţesături din cele mai fine, în culori şi nuanţe încântătoare.

Peste tot se aflau oglinzi înalte, iar în faţa lor apăru o femeie frumoasă şi deosebit de elegantă, care prezenta o minunată rochie de seară.

— Eu nu intru aici! spuse Susannah, dar Ian, care şi închisese uşa în urma lor, o împinse uşor de la spate.

— Cum să nu intri! Nu fi caraghioasă. Vreau să te văd şi eu îmbrăcată cu nişte rochii mai ca lumea. Crezi că n-am observat că surorilor tale le făceai mereu rochii, iar ţie, aproape niciodată?

— Pentru că n-aveam nevoie.

— Acum însă ai.

În faţa lor se ivi o micuţă vânzătoare, care îi privi cu un aer dispreţuitor.

— Vă pot ajuta cu ceva?

Era clar că înfăţişarea lui Susannah, de femeie îmbrăcată fără gust, era vrednică de dispreţ, cu atât mai mult cu cât acum nu se aflau la Beaufort, ci într-o elegantă Casă de Modă din plin centrul Londrei.

— După cum vedeţi, aş dori o rochie, îi răspunse Susannah, înţepată.

— Şi, te rog, spunei Doamnei că a venit Derne, adăugă Ian.

— Da, domnule, spuse ea, dintr-o dată servilă şi îndatoritoare.

După câteva clipe, în faţa lor apăru o femeie mărunţică, elegantă şi cu părul roşu, care, după ce îi aruncă lui Ian o privire bănuitoare, se aruncă râzând în braţele lui.

— Îmi pare bine că te văd, Bridget.

— Mon cher Dehne! Te-ai întors, în sfârşit. Pe unde mi-ai umblat? Depahte? Ai stat ascuns? Ai stat ascuns? Ah, dah văd că mi-ai adus o clientă nouă. O hudă de-a ta poate.

— Susannah este soţia mea, marchiza de Derne. Este din Colonii şi, după cum vezi, trebuie îmbrăcată pe măsura titlului pe care îl are. Îi trebuie o garderobă completă, începând chiar de la lenjeria de corp. Aş vrea să fie gata într-o săptămână. Astăzi nu luăm decât una sau două rochii.

— Una sau două azi şi hestul peste o săptămână. Se poate, dah ahe să te coste. În fine, se întoarse ea către Susannah. Nu îmi pot da seama phin… rochia asta. Veţi avea bunăvoinţa să o scoateţi şi atunci am să-mi pot da seama, spuse ea, făcându-i semn lui Susannah să o urmeze.

— Du-te, îi spuse Ian, văzându-i privirea nedumerită. Eu te aştept aici. N-am de gând să te mai las să-ţi alegi singură rochiile. Ştiu foarte bine ce s-ar întâmpla.

— Milady, s'il vous plait, vă hog să vă ghăbiţi, i se adresă Bridget. Imediat, toate doamnele din salon îşi întoarseră privirile spre „milady “, fixând-o cu o curiozitate nedisimulată. Susannah îşi simţi tot sângele năvălindu-i în obraji.

— Ai auzit cine e? Soţia lui Derne.

— Aiurea! Un marchiz nu s-ar însura niciodată cu un şoarece.

— Ba da, n-ai auzit? Uită-te şi tu cum arată Derne şi cum arată ea. Trebuie să mă duc să-l salut. Nu l-am văzut de un car de ani. Cred că a fost plecat.

Odată intrată în cabina de probă, Susannah fu dezbrăcată până la piele. Bridget rămase cu gura căscată, văzând rotunjimile perfecte ale femeii din faţa ei.

— Dah e o adevăhată chimă să ascundeţi asemenea fohme înth-o… hochie ca asta, spuse ea, uitându-se cu dispreţ la rochia de duminică a lui Susannah şi făcând semn unei ucenice să o ia de acolo. Ceea ce pe Susannah în loc să o intrige, o bucură. Dacă nu putea fi frumoasă, măcar să nu se mai îmbrace fără gust. Dar de ce începuse dintr-o dată să o preocupe propria-i înfăţişare? Răspunsul era unul singur – Ian. Vroia să fie atrăgătoare pentru el.

— Nu pot să nu hemahc că aveţi o siluetă supehbă, milady.

În cabină intră o ucenică, aducând un teanc de lenjerie fină, de mătase, din care Susannah să-şi poată alege.

— Mmm… ne thebuie şi o coafeză. Lisette, cheam-o, te hog, pe Clotilde. Şi adu-mi hochia auhie din vithină.

Lenjerie de mătase! Şi ce broderie! Lui Susannah aproape că nu-i venea să creadă că toate minunăţiile acelea aveau să fie ale ei. Şi cămaşa, şi corsajul de satin, care îi ridica sânii până la limita indecenţei, şi ciorapii de mătase, şi jartierele subţiri, şi juponul, şi crinolina, şi condurii aurii de satin, cu flori de mătase şi cu tocuri înalte de trei inci[8]. După ce îi puseră rochia aurie, apăru şi Clotilde, care îi desfăcu părul din agrafele cu care era prins.

[8] Aproximativ 7,62 cm (n.t.)

— Ils sont beaux! spuse Clotilde, care părea să fie sora lui Bridget, referindu-se la coama de bucle roşcate, pe care însă o atacă, fără pic de milă, cu o foarfecă, după care o frecă uşor cu o pomadă parfumată şi o prinse din nou cu câteva ace de păr.

— Milady nu doheşte să se phivească în oglindă?

— Ba da, firește.

NUUU!

Tânăra femeie care se uita la ea din oglindă era o închipuire, o himeră înveşmântată în aur. Mânecile rochiei erau din dantelă aurie, la fel şi volanele bogate. Decolteul foarte adânc părea anume croit să-i scoată în evidenţă sânii rotunzi şi plini.

— Nu credeţi că… este prea adânc? o întrebă ea pe Bridget, deşi văzuse că toate doamnele din salon purtau rochii la fel de decoltate.

— Nu, milady, este le dernier cri! o asigură Bridget.

Privindu-şi pieptănătura, Susannah rămase cu gura căscată. Clotilde îi strânsese tot părul în creştetul capului, aranjându-i buclele – chiar şi pe cele mai rebele – atât de meşteşugit încât Susannah părea mai înaltă, iar bărbia pătrată devenise şi ea parcă, dintr-o dată, ovală şi delicată. Părul căpătase şi el reflexe aurii, graţie pomezii misterioase a Clotildei.

Susannah se ruşină la gândul că Ian avea să o vadă astfel împopoţonată. E adevărat că îi plăcea şi ei cum arăta, iar Bridget şi Clotilde aveau tot interesul să-i ţină isonul. Dar el ce va crede despre ea? Mai mult decât orice pe lume, Susannah avea oroare de ridicol. Nu suporta ideea de a se face de râs – şi mai ales faţă de Ian.

— Să ştiţi, milady, că o să-l daţi gata pe lohdul Dehne, spuse Bridget, conducând-o în salonul unde le aştepta Ian. Susannah se împiedică o dată sau de două ori, neobişnuită să meargă pe tocuri atât de înalte, dar văzându-l pe „lohdul Dehne “, se îndreptă din spate şi înălţă capul, mândră şi stăpână pe sine. Oricât de ridicolă ar putea părea, era hotărâtă să-l înfrunte cu demnitate.

În primul moment, nici nu o recunoscu.

— Voilâ, milord! spuse Bridget. De-abia atunci o privi mai atent. O măsură din cap până-n picioare, mut de uimire, nevenindu-i parcă să-şi creadă ochilor.

— Doamne, Susannah, ce frumoasă eşti! Cine ar fi crezut?

35

— Ian! Derne, tu eşti strigă femeia orbitor de frumoasă, care, trecând în fugă pe lângă Susannah, se aruncă de gâtul lui Ian, care luat prin surprindere, nu apucă să spună decât „Serena”. Se uită disperat la Susannah, în timp ce Serena îl săruta cu patimă, ca pe o dragoste pierdută a vieţii ei. Ceea ce poate că şi era.

— Unde ai fost, iubirea mea? îl întrebă ea, cu glas tânguitor. Şi de ce eşti îmbrăcat ca un… provincial? Tu care ai fost întotdeauna eleganţa întruchipată!,

— Am fost în Colonii, dintr-un motiv… anume. Îmi pare rău, crede-mă, că am plecat fără un cuvânt, dar n-am avut încotro. Iar la întoarcere, am adus cu mine… pe cineva.

De altfel, vroiam chiar să ţi-o prezint. Susannah, ea este Serena, Lady Crewe. Serena, ea este Susannah… soţia mea.

Lui Susannah nu-i scăpă uşoara ezitare din glasul lui Ian.

— Soţia… ta! îngăimă Serena, privind-o cu ochii măriţi de uimire pe Susannah, care, în sinea ei, mulţumea Cerului că, nu mai era îmbrăcată cu rochia de duminică.

— Îmi pare bine, lady Crewe, spuse ea, pe un ton cât mai calm cu putinţă.

Serena îi atinse mâna cu vârful degetelor, privindu-l nedumerită pe Ian.

— Ce accent drăguţ! Din Colonii, ziceai?

— Sunt din Carolina de Sud, răspunse Susannah în locul lui. Aversiunea Serenei faţă de ea era evidentă. La urma urmelor, îi furase bărbatul, nu?

— Drăguţ, murmură Serena, gânditoare. Ştii, Ian, uneori e foarte plăcut să te întorci la foştii prieteni.

— Mda, uneori, spuse el zâmbind.

Spre disperarea lui Susannah, Serena îi şopti ceva la ureche. Ian zâmbi din nou şi clătină din cap. În semn de rămas bun, Serena îl sărută, iar el îi dădu o palmă peste fund.

— Mă mir că nu ţi-a luat foc limba de atâtea minciuni câte ai spus, începu Susannah când rămaseră singuri.

Se urcă singură în trăsură, fu cât pe-aci să cadă, prinzându-şi tocul în scară, dar reuşi să rămână demnă şi stăpână pe sine.

— Spune-mi şi mie la care minciună anume te referi acum?

— Eu nu sunt soţia ta, nu sunt marchiza de Derne. N-ai văzut cu ce ochi mă privea lady Crewe?

— Serena e o fostă… prietenă.

— Da, firește. La fel ai să spui și despre mine într-o zi.

— Serena e Serena, iar tu eşti tu. Bine, recunosc, a fost amanta mea. Ţi-am spus doar că am cunoscut destule femei la viaţa mea. Serena a fost una dintre ele. Şi, tot ea, aparţine trecutului.

— Oare?

— Susannah, eşti o femeie foarte geloasă. Şi, din fericire pentru tine, îmi place să te văd furioasă şi gata să zgârii, ca o pisică sălbatică. Ştii ce-am să fac? Am să te duc înapoi la hotel, am să-ţi scot rochia asta superbă şi am să fac dragoste cu tine până când nu o să mai ai forţă să te răţoieşti la mine.

— N-am chef să fac dragoste cu tine, spuse ea înţepată.

— Acum cine minte, Susannah? şopti el.

36

În cele două săptămâni care urmară, Ian îi arătă Londra. O duse la Amfiteatrul lui Astley, îi arătă un iarmaroc şi animalele de la Grădina Zoologică. O plimbă cu trăsura pe *Bond Street* şi o duse la muzeul unde Susannah putu să vadă ceea ce el numea o copie foarte reuşită a statuii lui Venus. O impresionă măreţia Catedralei Winchester. Lumea aceasta, pe care o vedea pentru prima oară, era atât de departe de lumea în care

crescuse ea, încât cu greu îi venea să creadă că se aflau pe aceeaşi planetă.

Într-un târziu, îi pomeni şi de bal. Peste câteva zile, mai precis miercuri, mama lui, ducesa de Warrender, avea să dea un mare bal la palatul ei din Berkeley Square. Ian vroia neapărat să se ducă, iar Susannah nu avea de gând să-l lase singur.

Toaletele ei sosiseră cu o săptămână în urmă, dar nicio rochie nu îi venea atât de bine ca cea aurie. Aşa încât se hotărî să o poarte şi la bal. Se gândea cu groază că Ian avea să i-o prezinte mamei sale ca pe soţia lui. Dar de cât… Şi, în afară de asta, poate că nici nu avea de gând să i-o prezinte. Cum să-ţi prezinţi soţia mamei care ştii sigur că a încercat să te omoare?

Ian îşi pregăti şi el hainele pe care avea să le poarte la bal. Cu o haină azurie, cu coadă lungă, o vestă albă de mătase, cu o broderie extravagantă înfăţişând păsări şi flori, pantaloni negri, ciorapi albi de mătase cu bagheta aurie şi pantofi cu tocuri roşii.

Strada care ducea spre Berkeley Square era înţesată de trăsuri. Balul avea să înceapă la miezul nopţii. Susannah se obişnuise deja cu felul de viaţă al lumii mondene londoneze.

Ceea ce o înspăimânta însă era balul în sine. Nu fusese niciodată la o asemenea serată fastuoasă – pe lângă care petrecerea dată de familia Haskins părea absolut neînsemnată – şi habar n-avea ce trebuie să facă.

— Stai lângă mine, o sfătui Ian, văzând-o agitată şi neliniştită.

Toată lumea îl saluta consternată pe marchizul de Derne, care, răbdător, explica iar şi iar că fusese în Colonii (fără a preciza însă care fusese adevăratul motiv al acestei călătorii), unde se şi însurase.

Ajunseră în sfârşit în faţa uşii, unde un majordom impunător îi anunţă pe noii sosiţi.

Când fu rândul lor să fie anunţaţi, majordomul se holbă la Ian, nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

— Domnule Ian! Vreau să spun, milord! Nouă ni s-a spus că…

— Am murit, îl scoase Ian din încurcătură. Da, ştiu. Ce mai faci, Reems?

— Mulţumesc, bine, milord. Mă bucur foarte mult că vă văd. Personalul va fi în culmea fericirii aflând că aţi… ăăă…

— Înviat? zâmbi Ian. Bine, bine, acum anunţă-ne, te rog. Ah, aceasta este soţia mea.

Reems se holbă la Susannah, care îi zâmbi timid.

— Marchizul şi marchiza de Derne! anunţă majordomul.

În murmurul general, cei doi intrară în sala imensă şi se îndreptară spre o femeie înaltă şi blondă, care, dând cu ochii de Ian, se făcu dintr-o dată albă ca varul. Dar îşi reveni destul de repede şi le ieşi în întâmpinare, aparent degajată şi stăpână pe sine. Când ajunse în faţa ei, Susannah văzu că femeia era mai în vârstă decât i se păruse ei la început. Nu avea părul blond, ci pudrat cu alb, iar machiajul uşor nu reuşea să-i ascundă ridurile din

jurul gurii. Într-un cuvânt, nu era ceea ce se putea numi o femeie frumoasă.

— Mamă, o salută Ian înclinându-se în faţa ei. Dar zâmbetul lui nu prevestea nimic bun.

— Derne. Susannah încremeni. Ca o mamă să i se adreseze propriului ei fiu după titlul de nobleţe în loc de numele mic, asta era cu totul de neînţeles.

— Te-ai însurat? îl întrebă ea, cu glasul înecat. Uşorul tremur al buzei inferioare îi trăda starea de agitaţie sufletească.

— Da. În timpul unei fermecătoare călătorii în Colonii. De fapt, Susannah mi-a salvat viaţa.

— Motiv pentru care îi suntem, cu toţii, profund recunoscători. Se uită din nou la Susannah. Şi întrucât Derne nu are de gând să facă prezentările trebuie să mă prezint singură: Mary, ducesea de Warrender.

— Ştiu foarte bine cine sunteţi, doamnă, spuse Susannah, fără să zâmbească.

— Ah.

— Mamă, îţi propun să mergem în bibliotecă, să stăm puţin de vorbă. La urma urmelor, nu ne-am văzut de… de când?

— De mult, spuse ea, aproape fără glas.

— Edward e aici? Ar fi foarte bine să audă şi el ce am de spus.

— Te rog foarte mult să nu-l amesteci pe Edward în povestea asta, spuse ea pe un ton ceva mai aspru.

Ian clătină din cap.

— Mă tem că va trebui totuşi să-i spunem adevărul. Şi acum, hai să mergem în bibliotecă. Nu trebuie să audă toată lumea ce vorbim.

Într-adevăr, toţi cei din jur se uitau ţintă la ei, cu o curiozitate nedisimulată.

Ian deschise uşa bibliotecii, lăsându-le să intre, mai întâi pe Susannah şi apoi pe lady Warrender.

— Trebuie să audă şi ea? întrebă ducesa, arătând cu capul spre Susannah.

Ian încuviinţă.

— Da, Susannah merită să participe la deznodământ. Dacă n-ar fi fost ea, planul tău n-ar fi dat greş.

Ducesa îi aruncă lui Susannah o privire încărcată de ură; după care străbătu încăperea şi se opri în spatele unui birou masiv, din lemn de mahon.

— Nu ştiu ce mă împiedică să vă ucid chiar acum, pe amândoi, spuse ea, exultând de o bucurie răutăcioasă şi îndreptând spre ei un pistol de argint.

Ian o privi stupefiat, apoi o împinse pe Susannah în spatele lui. Ea însă rămase lângă el, uitându-se îngrozită la arma îndreptată spre ea. Femeia din faţa ei era chiar atât de nebună încât să-i împuşte pe amândoi, cu sute de martori, răspândiţi aproape în întreg palatul? Se rugă la Dumnezeu să nu fie aşa.

— Înainte de a apăsa pe trăgaci, ar trebui să afli şi tu ce anume a descoperit domnul Dumboldt, pe care l-am autorizat să facă unele cercetări. Ştim tot adevărul în legătură cu Edward, mamă. Şi totul a fost consemnat în scris, cu numele martorilor şi toate datele. Dacă mie mi s-

ar întâmpla ceva, te asigur că ar izbucni un scandal îngrozitor. Şi, bineînţeles, Edward nu va mai moşteni nimic.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, spuse ducesa cu glas răguşit.

— Vorbesc despre data naşterii lui Edward, mamă. E mai mare cu trei luni decât ai pretins tu întotdeauna. Atunci când a fost el conceput, tatăl meu se afla pe continent de şase luni. Deci Edward nu are cum să fie fiul tatălui meu.

— Nu-i adevărat!

— Dumbold a găsit mai mulţi martori care jură că aşa s-au petrecut lucrurile – între ei, şi moaşa care l-a adus pe lume descoperind în acelaşi timp şi identitatea tatălui lui Edward. Toate acestea au fost consemnate în scris şi, dacă eu mor sau dispar, vor fi date imediat în vileag. Scandalul va distruge viaţa lui Edward, ca să nu mai vorbim de a ta.

Ducesa începu să tremure.

— Te-am urât întotdeauna, Derne. De mic ai fost obraznic şi încăpăţânat. Tatăl tău însă te iubea enorm şi îţi făcea toate poftele, în loc să-ţi ardă câteva nuiele la fund. Dacă ar fi fost după mine, ai fi fost trimis într-o casă de copii găsiţi.

— Fiindcă veni vorba despre tatăl meu. Tot tu ai pus la cale şi accidentul acela de vânătoare, nu-i aşa? Tata descoperise adevărul în legătură cu naşterea lui Edward şi te ameninţa cu divorţul.

— Nu-i adevărat!

— Ba da. Şi cu toate dovezile pe care le am, crede-mă că aş putea să te fac să-ţi petreci tot restul zilelor în temniţă, chiar dacă eşti mama mea.

Ducesa izbucni în râs. Un râs nervos, aproape isteric.

— Un singur lucru n-ai reuşit să descoperi, Derne. Tu şi Dumbold ăla al tău. Că eu nu sunt mama ta – şi mulţumesc Cerului pentru asta. Mama ta a fost o ţărancă oarecare, cu care tatăl tău a trebuit să se însoare, pentru că toanta era însărcinată cu tine. Noroc că a murit la naştere. Oricum nu era ea făcută să fie ducesa de Warrender. După moartea ei, tatăl, tău s-a însurat cu mine, o Speare, urmaşa directă a lui Wilhelm Cuceritorul. Eu am fost şi sunt făcută să fiu ducesă. De aceea m-a şi rugat să te recunosc ca fiind copilul meu. Numai că nu eşti şi nu vei fi niciodată copilul meu. Eşti fiul unei târfe, conceput cine ştie unde, prin ce cotlon. Aşa că nu eşti demn de numele pe care îl porţi.

Se lăsă o linişte grea, apăsătoare. Apoi, cu o mişcare bruscă, neaşteptată, Ian se repezi la ducesă şi îi smulse pistolul din mână. Femeia căzu în genunchi şi îşi acoperi faţa cu mâinile.

— Mulţumesc că mi-aţi spus, Alteţea Voastră, spuse el cu o politeţe rece. M-aţi eliberat.

Apoi, luând-o pe Susannah de mână, o trase afară, fără să mai privească în urmă, la femeia bătrână, care plângea, îngenuncheată lângă biroul masiv din lemn de mahon.

37

A doua zi dimineaţă, Susannah se trezi înaintea lui Ian. Era o zi însorită. Prima de când sosise la Londra.

Ştia mai mult din instinct – că doar cu câteva ore în urmă se încheiase un capitol din viaţa ei şi a lui Ian. El se eliberase de coşmarul care îl aruncase din lumea lui într-a ei. De acum încolo, îşi putea trăi viaţa ca un bogat aristocrat englez ce era. Şi cu asta, rolul ei se terminase. În fond, Ian nu avea nicio obligaţie faţă de ea. Nu era decât amanta lui, nu soţia lui – deşi o prezentase peste tot ca pe „marchiza de Derne “. Ori asta nu mai putea continua.

Ce-ar simţi tatăl ei dacă ar şti ce-a ajuns fiica lui? O târfă, asta era. Păcătuise şi se complăcuse în păcat.

— La ce te gândeşti? o întrebă Ian, care, între timp se trezise şi o privea cu ochii pe jumătate închişi.

— Eu una nu mai pot continua în felul ăsta. Trebuie să mă întorc acasă.

— Cum? Pentru numele lui Dumnezeu, Susannah, nu fi caraghioasă. Cum o să pleci tocmai acum? Trebuie să ne căsătorim.

— Îmi ceri mâna?

— Pe naiba! Ce să-ţi mai cer? Suntem împreună de aproape trei luni. Nu mai avem de ales, nici tu, nici eu. Trebuie să ne căsătorim. Doar nu vrei să te arate toţi cu degetul ca pe o…

O lovise din plin. Conştient sau nu, dar o lovise.

— Frumos din partea ta că te preocupă reputaţia mea.

Ian nu sesiză nuanţa ironică, zeflemitoare chiar.

— Trebuie să mă întâlnesc cu Dumbold, continuă el. Tu, dacă vrei, du-te să te plimbi. E păcat de ziua asta frumoasă să stai închisă în cameră. Mă gândesc să obţin şi o dispensă specială de căsătorie. Am un prieten al cărui unchi este episcop. Am să-l rog să mă ajute şi, dacă obţin azi dispensa, mâine ne putem căsători – dacă, firește, n-ai nimic împotrivă.

— Aşa de repede?

— De ce nu? Cu cât mai repede, cu atât mai bine, râse el şi se duse să se bărbierească.

— Dacă pleci, ia cu tine o slujnică de la hotel. Nu se cade ca o marchiză să se plimbe prin oraş neînsoţită.

Înainte să plece, Ian o sărută pe frunte şi îi puse în poală un teanc de bancnote. În clipa următoare, hotărârea lui Susannah era deja luată.

Rămasă singură, începu să plângă. Apoi se ridică, îşi şterse ochii, se îmbrăcă şi îşi împachetă lucrurile. Nu haina face pe om, aşa că nici ca, Susannah Redmon, n-avea să fie niciodată o adevărată marchiză – cu toate rochiile acelea minunate pe care le avea. Trebuia să se întoarcă acasă, la Beaufort, la lumea căreia îi aparţinea, scutindu-l astfel pe Ian de obligaţia de a se însura cu o femeie mai prejos de condiţia lui. De altfel, nici nu avusese de gând să o ia cu el în Anglia. Nu plecase el de la fermă fără să-i spună un cuvânt? Dacă nu l-ar fi întâlnit cu totul întâmplător la Charles Town, nu l-ar mai fi văzut niciodată. Cum putea să creadă că s-ar fi întors în America, anume pentru ea? Cele trei luni de fericire

ţineau deja de domeniul trecutului, iar prezentul însemna… întoarcerea la Beaufort.

38

La două luni de la dispariţia ei din Charles Town, Susannah se întoarse la Beaufort, la viaţa ei monotonă şi searbădă de dinainte. Când o văzuseră, surorile ei izbucniseră în plâns, iar Susannah le îmbrăţişă pe rând, vărsând, la rândul ei, lacrimi amare. Lacrimi de durere şi de resemnare. În prima noapte, chinuită de sentimentul vinovăţiei, îi mărturisise tatălui ei o parte din ceea ce făcuse. Se aşteptase, ca bătrânul să o repudieze şi să o gonească de acasă. Însă acesta o îmbrăţişa cu duioşie şi îi spuse:

— Fata mea, dragostea unei femei pentru un bărbat este, în sine, un lucru lăsat de Dumnezeu. Atâta vreme cât ceea ce ai făcut nu a fost decât din iubire pentru acel bărbat, nu eşti chiar atât de vinovată.

Sarah Jane (care între timp rupsese logodna pentru că Peter Bridgewater insistase ca nunta să aibă loc indiferent dacă Susannah era sau nu la Beaufort), Mandy şi Em o trataseră ca pe un oaspete de onoare. Dar asta numai în primele doua zile, după care o lăsară să vadă ca şi mai înainte, de casă, de fermă şi de nevoile enoriaşilor.

Trecură astfel două săptămâni.

Într-o dimineaţă, Susannah se afla împreună cu Em în grădină. Smulgeau buruienile care crescuseră printre

morcovi. La un moment dat, ridicând privirile, Em văzu un bărbat îndreptându-se spre fermă.

— Susannah, strigă ca, puţin speriată. Vine cineva. Cineva foarte… important. Cred ca ar trebui să dai o, fugă până în casă şi sa te speli măcar pe mâini. Eşti plină de pământ de la morcovii aştia.

— Ce tot spui acolo?

— Uită-te şi tu. Nu-l vezi?

Într-adevăr, bărbatul, călare pe un cal dereş, se apropia de curtea din faţă a fermei lor. Brownie lătra, clar nu cu foartă multă tragere de inimă.

— Dumnezeule! spuse Susannah ridicându-se în picioare.

Rămase nemişcată, ca o statuie în vreme ce bărbatul descăleca, îşi lega calul şi acum venea spre ele. Em se uita uluită când la el, când la sora ei.

— Bună, Susannah, spuse el sec. Bună, Em.

— A… A… Alteţea Voastră, se bâlbâi fata.

— Ian. Poţi să-mi spui Ian.

Apoi îşi întoarse privirile către Susannah. Stătea în faţa ei cu picioarele depărtate şi cu braţele încrucişate fără să scoată vreo vorbă. Dar expresia cruntă şi aspră era mai mult decât grăitoare. Uitându-se la el, Susannah îşi simţi inima bătând din ce în ce mai tare. Nicio clipă nu sperase că ar putea veni după ea. Şi totuşi, acum stătea în faţa ei, înalt şi frumos, dar fără zâmbetul pe care îl cunoştea atât de bine.

— Ce cauţi aici?

Ian o măsură din cap până-n picioare. Susannah îşi strânsese părul în obişnuitul ei coc dintotdeauna şi purta una din rochiile pe care şi le făcuse singură – rochiile acelea fără talie, ca un sac, pe care Ian nu le putea suferi.

— Tu ce crezi? spuse el, străduindu-se sa pară cât mai calm cu putinţă. Em, lasă-ne o clipă singuri, te rog.

Fata se uita nedumerită la Susannah.

— Da, Em, încuviinţă sora ei.

— Da' ştiu că m-ai dus de nas, domnişoară Susannah Redmon, îi spuse el furios, când rămasera singuri. Şi de ce, mă rog? Doar eram pregătit să mă însor cu tine, ce dracu'. Ţi-am şi spus-o de altfel.

— Eu nu am nevoie de un bărbat „pregătit să se însoare cu mine", izbucni Susannah.

— Cum adică nu ai nevoie de un bărbat pregătit să se însoare cu tine? Asta e cea mai mare tâmpenie pe care am auzit-o vreodată.

— Tâmpenia sau nu, eu aşa simt.

— Te-ai gândit vreodată, în astea două săptămâni, ce am simţit eu cand m-am întors la hotel, cu dispensa de căsătorie în buzunar şi n-am găsit decât un bilet – mai precis, doar două cuvinte: „Fii fericit". Nici măcar n-ai avut bunul simţ să-mi spui unde plecai.

— Mă gândeam că aveai să mă împiedici să plec.

— Cum dracu' să nu te împiedic? Sigur că te-aş fi împiedicat. Te-aş fi legat, te-aş fi ţinut încuiată în cameră până în ziua cununiei.

— De-asta nu ţi-am spus.

Nemaiputându-se stăpâni, Ian o apucă de umeri şi o scuturǎ cu toatǎ furia strânsă în ultimele două săptămâni.

— S-a întâmplat ceva, domnule? se auzi vocea reverendului Redmon.

Susannah fu surprinsă să-l zărească acolo, la numai câţiva metri în spatele lor. Părea atât de firav în costumul lui negru, cu părul alb şi cu ochii blânzi, înconjurat de Sarah Jane, Mandy şi de Em.

— Bună dimineaţa, domnule, îl salută Ian, fără însă să-i dea drumul lui Susannah. Nu s-a întâmplat nimic. Încerc doar să o conving pe fiica dumneavoastară să se mărite cu mine.

— Susannah, în sfârşit te cere şi pe tine cineva…, ţipă Em.

Sarah Jane şi Mandy îi făcură imediat semn să tacă, înspăimântate de gafa surorii lor mai mici.

— De ce? Pentru că „trebuie”?

— Nu, nu pentru că „trebuie”. N-am făcut tot drumul ăsta, din Anglia până aici, pentru că „a trebuit”. Şi află că sunt dispus să rămân. Dacă ţara asta al dracului de caldă e singurul loc din lumea asta unde tu te simţi cu adevărat fericită, atunci o să cumpărăm un teren.

— Şi chiar nu ţii cu tot dinadinsul să trăieşti în Anglia? La urma urmelor eşti marchiz şi…

— Faptul că sunt marchiz nu are nicio importanţă. Pot să fiu marchiz la fel de bine şi aici şi în Anglia. Tot ce vreau e să fiu cu tine. Şi de altfel, ne putem duce în Anglia ori de căte ori vrem.

— Chiar vrei să te însori cu mine? îl întrebă Susannah, încă neîncrezătoare.

— Mie unul mi se pare că vrea, fata mea, spuse reverendul Redmon.

— Bineînţeles că vrea, Susannah! De ce crezi că a făcut tot drumul asta, dacă nu pentru tine?

— Da, Susannah, vreau cu adevărat să mă însor cu tine. Te iubesc, fir-ar al dracului să fie. Vrei să fii soţia mea?

— Spune da, Susannah! Spune da! ţipară fetele în cor.

— Da, şopti ea, apoi se aruncă în braţele lui, aşa murdară de pământ cum era. Ian o sărută în aplauzele furtunoase ale întregii asistenţe feminine.

— Bine ai venit în familia noastră, fiule, îi spuse reverendul, întinzându-i mâna.

— Mulţumesc, domnule. Vă promit că o să am grijă de ea.

— Sunt convins de asta.

— Susannah, ştii rochia aia albastră pe care ţi-ai adus-o de la Londra? N-aş putea oare să o îmbrac la nunta ta? o întrebă Mandy, gudurându-se pe lângă ea.

— Ba da, de ce nu?

— Şi poate şi la biserică, duminica viitoare? continuă fata plină de speranţă.

— Da, poate. Draga mea, dacă îţi place atât de mult, ţi-o dăruiesc. Oricum, ţie îţi stă mai bine îmbrăcată în albastru decât mie.

— Oh, Susannah, eşti un înger, se bucură Mandy, ca un copil.

— Nu, scumpa mea, eu nu sunt îngerul nimănui.

— Ba da, Susannah, eşti, spuse Ian, luându-i mâna şi ducând-o la buze. Eşti îngerul meu.